

חלק מכוכבי אור

הקדמות • אנשי מוהר"ן • אמת ואמונה • חכמה ובינה • כוכבי אור ששון ושמחה • כוכבי אור ששון ושמחה

כוכבי אור

הקדמות

פתיחה

אנשי מוהר"ן

אות א

אמת ואמונה

פתיחה

אות א

אות ג

אות ד

אות ה

אות ו

אות ז

אות ח

אות ט

אות י

אות יא

אות יב

אות יג

אות יד

אות טו

אות טז

אות יז

חכמה ובינה

הקדמה

כוכבי אור ששון ושמחה

פתיחה

אות א

אות ב

אות ג
אות ד
אות ה
אות ו
אות ז
אות ח
אות ט
אות י
אות יא
אות יב
אות יג
אות יד
אות טו
אות טז
אות יז

כוכבי אור ששון ושמחה

פתיחה
אות א
אות ב
אות ג
אות ד
אות ה
אות ו
אות ז
אות ח
אות ט
אות י
אות יא
אות יב
אות יג
אות יד
אות טו
אות טז
אות יז

הקדמות

הקדמה

את ה' אלהי השמים ואלהי הארץ אפאר וארומם בכל לבי ונפשי אברכו ואתה דרו בכל מיני הדורים רנה ותודה יומם ולילה אביע ואערך לפניו, גם הלול ושבח שירה וזמרה, כי מאד רבים וגדולים מעשיו ומפעלותיו אשר פעל והכין גם לעינינו הגשמיים, (א) בזאת גם במשל גם בחידה אפתח שפתי ואנוהו, כי הגדיל לעשות מקצה השמים ועד קצהו אלפים ורבות מכוונות (ב) מכוונות ממכוונות שונות: בהשפלה נפלאה ונוראה מלאכת חלקיהם, בתבונה עצומה ונשגבה מערכת איבריהם אף ברב הפלא ופלא הרכיב בהם מכוניים (מאשינסטון) ממכוניים שונים להנהגתם (ג), אף בעצם חכמה ודעת המציא להם אוצרות (ד) מאוצרות שונות למלאכתם, אף תהלוכתם במסלותיהם, נפלא ונכון לבל ימוטו וימעדו

(ה) אף מאורות ונגוהות לעיני המכוניים לבל יפשו ויאבדו, עד אשר יתפלא וישתומם כל מביט ורואה את המראה הגדול והנורא הזה, יבהל ויחרד עד שערות תסמר מפחד הנעלם הממציא כל זה: וכל הנפלאות האלה עוד כלא חשובים נגד עצם רבוי הנפלאות עד אין סוף ואין תכלית אשר הפליא והלביש בהתורה הקדושה, אשר בה בעצמה ברא והמציא גם את כל הנ"ל, וגם שאר כל העולמות עם כל הנמצא בהם, ועל ידם מחיה ומקים אותם מתחלה ועד סוף, הכל על ידי תורתו הקדושה אשר מסר לנו בכתב ובעל פה בנגלה ובנסתר, שבזה כלול גם כל אשר הופיע ברוח קדשו על הצדיקים האמתיים לחדש בה, (ו) שעל זה מובא בזהר הקדוש על פסוק "ולאמר לציון עמי אתה" אל תאמר עמי אלא עמי, מה אני בורא שמים וארץ במלולי, אף אתה כן וכמובא בלקוטי תניינא סימן ל"ז שהתלמידי חכמים בוראים את הכל על ידי דבריהם, וכידוע מאמר אדמו"ר זצ"ל בעת שובו מנסיעתו (אחר בואו מלעמברג) להרב רבי ברוך זצ"ל, שאמר אז בתוך שיחתו הקדושה שאינו עושה שום דבר בלא תורה, וכמו שנראה לאנשיו גם בעיניהם הגשמיים כמה מעשיות ומופתים בענין זה, וגם כל מה שהיה נעשה בעולם בכלליות כמה פעמים היה מרמז בתורתו הקדושה, וגם כמה פעמים כשהיה רוצה להמשיך איזו רפואה לאחד מאנשיו היה מגלה תורה מעין זה, ועל ידי זה המשיך לו רפואתו וכל מאמין אמתי כשישים את לבו לכל זה, ישתומם ויתפלא על זה בכפלי כפלים אלפים פעמים כמו על כל הנ"ל, וכנודע בזה מאמר אדמו"ר זצ"ל שאמר פעם אחת בזה הלשון: "פון מיר קאן מען וויסען גאט'ס גרוסקייט [ממני יכולים לדעת גדלות ה']: ובזאת אנוחנו חיבים להודות ולהלל כל ימי חיינו לעושה לנו אורים גדולים כי לעולם חסדו, את השמש לממשלת ביום, הוא אדמו"ר מוהר"ן זצ"ל (הנמשל

בגבורת מאורו וזריחתו להשמש שעקר יהיה ביום, שמרמוז על הגאולה שאז יתגלה גם ספרו הגנוז וספרו הנשרף, וגם עצם הנוראות שבפרדס תורותיו ומעשיותיו של עכשו) ואת הירח לממשלת בלילה, הוא תלמידו הקדוש מורנו מוהרנ"ת ז"ל (הנמשל ללבנה על אשר זכך וצרף את גופו עד שקבל בעצמו את אור השמש להזריחו גם בעמק החשך שבדורותינו אלה, ולהחיות ולהשיב בזה גם את כל חלושי הראות שמחמת גדל כהיון עיניהם אין יכולים להביט באור השמש בעצמו ז) והכוכבים שנתנו להלבנה להפיס דעתה, יש לפרש שזה מרמוז על שאר אנשיו שהיו מקרבים אליו והשתדלו להצדיק את הרבים (זה בגופו וזה בממונו) כל אחד עד מקום שיזדו הגיעה (עין שם הכתוב: "והמשכילים יזיירו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים" וכו'): ועל אשר קראתי על שמם את החבור הזה בשם "כוכבי אור", כי הנה חלקתי את הספר הזה לארבעה חלקים החלק הראשון קראתי בשם-אנשי מוהר"ן-כי בו ידבר מרוממות מעלת יקר האנשים הקדושים של אדמו"ר זצ"ל; החלק השני קראתי בשם-אמת ואמונה-כי בו ידבר על אודות האמונה הקדושה שעקרה תלוי רק באמת, כמובא מזה בדברי אדמו"ר זצ"ל ומוהרנ"ת ז"ל, ובפרט בלקוטי הלכות הלכות פסח הלכה ט' בתחלתה עין שם באריכות, שמי שחושק באמת אל האמת בודאי יזכה להבין האמת אף על פי שיש לו כמה קשיות וכו' עין שם; החלק השלישי קראתי בשם-חכמה ובינה-כי בו ידבר על אודות אשר זכה אדמו"ר זצ"ל לעלות ולהכליל באור פני החכמה והבינה לעד ולנצח, ושמרמוז כל זה בהגיה של שמו הקדוש זצל"ה; החלק הרביעי קראתי בשם-ששון ושמחה-כי בו ידבר על אודות יקר תפארת מצות הששון והשמחה בה' ובצדיקיו האמתיים ובתורתו ומצותיו

פתיחה

לחלק א' הנקרא בשם אנשי מוהר"ן זה היום עשה ה', אשר שמתי אל לבבי להעלות על הכתב איזו ספורים בקצרה ממה שעבר על מוהרנ"ת זצ"ל שלא הובא ב"הימי מוהרנ"ת" אשר כתב בעצמו, כי לא כתב שם רק ראשי פרקים, כמובן להמעין שם ועוד נתתי את לבי לצרף לזה גם קצת משיחותיו הקדושות, וגם קצת ספורים משאר אנשי אדמו"ר זצ"ל, כי בשכר הימים הבאים נשכח הכל ומי יודע עד כמה יתארך עוד זמן גליותינו והלבבות הולכים ונתמעטים בכל עת, לכן ההכרח להעלות גם זאת על הכתב ומהודענא להקורא שכל הספורים האלה שמעתי מאבי מורי המפלא מורנו הרב נחמן ז"ל, זולת איזה מעט ומקצת צרפתי לזה מה ששמעתי גם משאר אנשים הזקנים שבאנשי מוהרנ"ת ז"ל והספורים ממה שעבר על מוהרנ"ת ז"ל שמע אבי ז"ל קצת ממנו בעצמו ז"ל וקצת

מִיּוֹדְעֵיו וְחִבְרָיו מִהֲנַעַר שֶׁהָיוּ בְּקִיָּאִים בְּזָה:
(הַפְּתִיחָה מִהַדְּפָסָה רִאשׁוֹנָה) הִנֵּה שְׁמִתִּי אֶל לִבִּי לְהַעֲלוֹת עַל הַכְּתָב קֶצֶת
סְפוּרִים מֵאַנְשֵׁי רִבְנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא הָרַב רַבִּי נַחֲמָן זְצ"ל וּבְרֵאשִׁיתָם
קִדְמָתִי אֶת הַסְּפוּר מִמוֹהֲרַנְיִת ז"ל, כִּי עָלְיוּ סָמְךָ אֶת יְדֵיו וְהָאִיר בּוֹ
כְּמֵאֹר הַגָּדוֹל בְּמֵאֹר הַקָּטָן לְמִשְׁשָׁלֶת וּלְהַכְנִיעַת לִוְחָמָיו וּמְרִיבָיו אֲשֶׁר רַבּוּ
בְּחֻשְׁךָ אֶפְלַתְנוּ כִּי רַבּוֹת מְחֻשְׁבוֹת בְּלֵב אִישׁ, וְעֲצַת ה' הִיא תִקּוּם:

מוהר"ן

אנשי

א

אות

בְּשָׁנַת ה' אֲלָפִים תִּק"ם נוֹלַד מוֹהֲרַנְיִת ז"ל וְלָדְתוּ וְהִתְגַּדְלוּתוֹ הָיָה
בְּנַעֲמָרוֹב, בְּבֵית אָבִיו הָרַב הַגָּבִיר הַנְּכָבֵד רַבִּי נַפְתָּלִי הַיֵּרֶךְ ז"ל, וְנִתְגַּדַּל
אֲצִלוֹ בַּתּוֹרָה וּבַעֲשָׂר וּבְחֻכְמָה כִּי אָבִיו הִנְי"ל הָיָה עֹשִׂיר גָּדוֹל, וְהָיָה לוֹ עוֹד
שְׁנֵי שְׁתֵּפִים שְׁלֹשׁ חֲנִיּוֹת גְּדוֹלוֹת בְּאֲדָעַס וּבְבֵאֲרָדִיטְשׁוֹב וּבְעִיר מוֹשָׁבוֹ
בְּנַעֲמָרוֹב וְגַם מוֹהֲרַנְיִת ז"ל הָיָה מְנַעֲוֵרָיו בְּקִי וּמְבִין בְּכָל סְחוּרוֹתָיו וּבְשָׂאֵר
עֲסָקָיו וְחוֹתְנֵנוּ הָיָה רַב וְאָב בֵּית דִּין בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר עַד הַיּוֹם נוֹדַע שְׁמוֹ עַל
פְּנֵי תֵבֵל, הָרַב הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק רַבִּי דָּוִד צְבִי זְצ"ל מְמַאֲהֵלוֹב, אֲשֶׁר נִהַג רַבְּנוֹת
בְּמַאֲהֵלוֹב וּבְשֵׁאֲרֵיגְרָאד וּבְקַרְעֵמִינִץ וּבְכָל הָעִירוֹת אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֶיהֶם כָּלֵם
סָרוּ לְמִשְׁמַעְתּוֹ וּבָבוֹא מוֹהֲרַנְיִת ז"ל בְּבֵית הַתַּלְמוּד שֶׁל חוֹתְנֵנוּ הִנְי"ל נִתְגַּבֵּר
וְעָלָה בְּחַרִּיפוֹתוֹ וּבְקִיאוֹתוֹ בַּתַּלְמוּד וּבְכָל הַפּוֹסְקִים רִאשׁוֹנִים וְאַחֲרוֹנִים
בְּשָׂאֵר הַגְּדוֹלִים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ

ואמונה

אמת

פתיחה

מה גדלו חסדי ה' ונפלאותיו אשר עשה עמנו בדורות האלה, בתוך מעוף מצוקתנו בגוף ונפש, בעצם התהו ובהו וחשך על פני תהום אשר גברו באלה העתים, חשב מרחוק להיטיב אחריתנו ולהשיב שביתנו והודיענו ברחמי מהרוח אלקים-דא רוחו של משיח המרחף גם היום על פני המים הזידונים, העוסק לכלות ולבער לכתת ולשבר ראשי התנינים שעליהם המטמאים והמתעבים שמני הדעת והתבונה של כל נפשות ישראל (כל אשר יחכם יותר נכרכים אחריו יותר) ועל כלם לתעלה ויתגדל בפד השמן הנשאר בחותמו להאיר ולהזריח בלב כל הנתעוררים לצאת מכסילות תהלוכתם בחשך, להודיעם מרחוק כי אין חכמה כחכמת האמונה הקדושה אשר בכל חכמה לא תשיגנה (ועל כן היא מכנה בשם "לית לה עיניו" כמבאר בלקוטי א' סימן ס"ב), ואין עמק פעמק דבריו הנאמנים היוצאים ומאירים כשמש בצהרם לידע ולהבין על ידם גם דברי שאר ספרי אמת באפן שגם הם יהיו לו לסם חיים אמתיים ונצחיים:

א

אות

ובראשונה נבא לדבר על אודות הרחקת הלמוד בספרי מבוכותיהם, שפמאד מאד צריכים לזהר לבלי להביט בספרי פסיליהם אפלו הבטה כל שהוא כי כבר הודיענו חכמינו ז"ל (סכה נב) שדרך היצר הרע למשך על האדם כל העברות בתבלי השוא, ואחר כך "כעבות העגלה חטאה", ומכל שכן בהאסור הזה הכולל כל האסורים שבתורה ומרב תאות האדם לדבר האסור, ידמה בנפשו מה אכפת לי אם אראה קצת בדבריהם, הלא אני לא אומר בדבריהם חלילה, ולא אהיה נצוד על ידי זה בידיהם, כמאמר הכתוב (משלי א): "כי חנם מזרה הרשת בעיני כל בעל כנף" אך, "הם לדמם יארבו", כי אחד מני אלף שימלט ויצא ממצודתם אחר הלכדו בהם והרי זה דומה כאומר אטעם נא קצת בשר חזיר, ואחר כך אקיא אותו כי רבם ככלם של לבבות הטמאות והמגלות של אנשים כערפנו אם מוסיפים עוד לבא במדור טמאותיהם המלאים קלפות ועבודה זרה, בלי ספק שהם נדבקים ונשתרשים בהם על ידי כל קריאה וקריאה, ועל ידי כל הבטה והבטה נמצא מין את מינו ונעור לעקרם ולשרשם עד היסוד בהם (א) ומי שלא ישמע לדברינו אלה וירצה לסמוך על דעתו שלא יפשל ולא יטה מן האמת אפלו כשיעסק בספרי פסיליהם, בטח ישתקע שם לעולמי עד כי השם יתברך בעצמו בשביל כח הבחירה מניח לו מקום

להסתפק קצת, והאפשרות והיכולת לנטות מן דרך האמת כשנכנס במקום סכנה כזאת רב ועצום הוא מכל דבור ומכל מדע הלא הבט וראה מה שמובא בדברי מוהרנ"ת ז"ל בהלכות שבועות ובהלכות כבוד אב ואם הלכה ב' שאף על פי שדרך השם יתברך לקרב את האדם בכמה דרכים, אף על פי כן הוא מניח לו מקום להסתפק קצת בשביל נסיון ובחירה, וכשמתחזק באמונה שלמה וכו' אבל אם ירצה לבקש תואנות לפרש נותן לו השם יתברך מקום לטעות יותר ויותר, וצריך אחר כך יגיעות גדולות ועצומות ביותר קדם שיזכה אל האמת וכולי האי ואולי עד שיכול לפטר מן העולם ולא יזכה אל האמת וכו', עין שם היטב (ב) וגם בשאר מקומות בדבריו הקדושים כי בכל זה תבין ותדע גם פרוש המקראות ומאמרי חכמינו ז"ל המורים על זה [כמו למה תתענו ה' מדרךך (ישעיה ס"ג) וכן "השא השאת לעם הזה" (ירמיה ד') וכן בדברי חכמינו ז"ל (יומא לט) אדם מטמא עצמו מעט מטמאין אותו הרבה וכן מה שאמרו (אבות פרק ב') שכר עברה עברה, שאין לדחק עצמו בהם כמו שדחקו בזה המפרשים ז"ל, כי אף על פי שגם דבריהם פנים ואמתיים כי בודאי גם אחר כך אין מכריחין את האדם שיחטא ויפשע ביותר כי גם אחר כך הבחירה חפשית בידו לעשות כרצונו, אבל המקראות ומאמרי חכמינו ז"ל אין יוצאין מידי פשוטן שאם האדם חוטא ומטמא את עצמו ומבקש תואנות לפרש מאחרי המקום, אז בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו (מכות י): עד שנתעה ונטעה דעתו ולבבו עד שקשה לו אחר כך ביותר להתגבר על יצרו ומחמת זה אמרו חכמינו ז"ל (מועד-קטן כז): 'עבר ושנה נעשה לו כהתיר', וכל הדברים דומים לו למישור חס ושלוש וכמו שמצינו גם אצל כלל ישראל (ג) שכאשר פגמו וקלקלו ואמרו למשה: 'נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ' מיד אמר השם יתברך למשה: 'חייך שאני נותן להם מקום לטעות', וכן נתקיים אחר כך שבאו המרגלים ואמרו מה שאמרו (ד) עד שהיה קשה להם ביותר לעמד בנסיון ולשמע בקול משה רבנו עליו השלום, אחרי אשר הוא בעצמו בחר באנשים האלה על פי הדבור ושלחם לרגל את הארץ, והם באו ואמרו כי "ארץ אוכלת יושביה היא" ושאר דבוריהם הרעים:

אות

ג

ואף על פי שחכמינו ז"ל חולקים בפרוש הכתוב: "ואתה הסבות את לבם" וכו', כי במסכת ברכות ל"א: אמרו שם אליהו הטיח דברים כלפי מעלה שנאמר ואתה הסבות וכו' אמר רב שמואל בר רב יצחק מנין שחזר הקדוש-ברוך-הוא והודה לו לאליהו דכתיב: 'ואשר הרעותי', ובמדרש רבה פרשת קרח איתא שם שלא אמר זה רק בלשון אם אין אתה עונה אותי אני אומר "אתה הסבות" וכו', ומשמע משם שאלהו לא רצה לאמר

שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִסֵּב לֵב הָאָדָם וְנוֹתֵן לָאָדָם מְקוֹם לְטַעוֹת אָבֶל כְּפִי הַנְּרָאָה שְׁגָם בַּמִּדְרָשׁ יֵשׁ לְפָרֵשׁ שֶׁלֹּא בָּא אֱלֹהֵי לְאִמְרֵי שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִסֵּב לֵב הָאָדָם לְגַמְרֵי שֶׁלֹּא יִהְיֶה בִּיכְלֻתוֹ וּבַחִירָתוֹ לְשׁוֹב עוֹד, זֶה לֹא יֵאמָר אֱלֹהֵי חֵס וְשָׁלוֹם אָבֶל מִכָּל מְקוֹם זֶה אָמַת בְּרוּר וְצָדֵק שְׁאֵם רוּצָה הָאָדָם לְפָרֵשׁ, נוֹתֵן לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְקוֹם לְטַעוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר כִּי הֵלֵא גַם אֲמוֹנֵתָנוּ הַפְּשׁוּטָה הַמְּבֹאֶרֶת בְּתוֹרַת מֹשֶׁה מוֹרָה עַל זֶה כִּי "ה' הוּא הָאֱלֹקִים אֵין עוֹד מְלַבְדּוֹ" וְאֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת וְכַח גַּם לְשׁוֹם סְטָרָא אַחְרָא וְכַפְּרָה בְּעוֹלָם מִבְּלַעְדּוֹ יִתְבָּרַךְ (ה), וְכָל מַחְשְׁבָה וְרַעֲיוֹן הַנִּכְנָס בְּלֵב הָאָדָם [גַּם הַמַּחְשְׁבוֹת שְׁאֵינָם טוֹבוֹת וְכָל מִינֵי עֵקְמוּמִיּוֹת שֶׁבְּלֵב (ו) הַכֹּל נִסְבָּב וְנִשְׁלַח לוֹ בְּרִצּוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל] וְאֵף עַל פִּי כֹן נִתֵּן כַּח הַבְּחִירָה לָאָדָם (כִּי עַל כֵּן בְּאֵמַת כַּח הַבְּחִירָה הוּא הַפְּלֵא הַגְּדוֹל שֶׁבְּכָל הַפְּלֵאוֹת שֶׁעָשָׂה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּמוֹבָא בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת [הַלְכוֹת בְּרָאָה ד'] בְּשֵׁם סְפָרֵי אָמַת) שִׁיְהִיָּה בְּכַחוֹ וּגְבוּרָתוֹ לְמִשְׁלַח בְּרוּחוֹ וּלְבַלִּי לְתוֹר אַחְרֵי לְבָבוֹ זֶהוּ מִינּוֹת, וְאַחְרֵי עֵינָיו זֶהוּ נְאוּף וְכָל הַמְּקַשָּׁה אֶת עֲרַפּוֹ וּמְכַבֵּיד אֶת לְבָבוֹ לְבַלִּי לְהַתְגַּבֵּר עַל יְצִרוֹ וְתַאֲוָתָיו הַרְעִים הוּא הַחֵיב וְהַפּוֹשֵׁעַ וְהַזָּדוֹן וְהַמּוֹרֵד:

ד

אות

וְעֵין בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת הַלְכוֹת תְּפִלִּין הַלְכָה ה' אוֹת כ"ז עַל הַמְּאָמֵר חֲכָמֵינוּ ז"ל (סְפָה נב): 'בְּכָל יוֹם יְצִרוֹ שֶׁל אָדָם מִתְגַּבֵּר עָלָיו, שְׁזָה נִמְשָׁךְ וְנִשְׁתַּלְשַׁל מִבְּחִינַת 'בְּתַחֲלָה עָלָה בַּמַּחְשְׁבָה לְבָרָא אֶת הָעוֹלָם בְּמִדַּת הַדִּין' שֶׁבְּכָל יוֹם וְיוֹם הָאָדָם נִדוֹן קֶצֶת מֵעֵין עֲלִיַּת הַמַּחְשְׁבָה הַזֹּאת, וְהַעֲזָר וְהַסִּיּוּעַ שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹזְרוֹ נִגְדַּד זֶה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ שֵׁם 'וְאֱלֹמֵי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹזְרוֹ וְכוּ', זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת 'רָאָה שְׁאֵין הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם עִמָּד וְשִׁתֵּף מִדַּת הַרְחֻמִּים בְּמִדַּת הַדִּין' וְלִפִּי עֲנִיּוֹת דְּעִתֵּי נְרָאָה לְצַרְף לְזֶה גַם מֵה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִתְחַרֵּט בְּכָל יוֹם עַל שֶׁבְּרָא אֶת הַיְצָר הָרָע, עַל פִּי הַמּוֹבָא בְּלִקוּטֵי א' סִימָן יוֹד שֶׁמִּתְשׁוֹבֵת וְחִרְטַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל פְּגִימַת הַלְבָנָה שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ הַיְצָר הָרָע כְּמוֹבָא, מְזָה נִשְׁתַּלְשַׁל חִרְטָה בְּרֵאשׁ חֲדָשׁ לְכָל הַנְּבִרָאִים שֶׁבְּעוֹלָם וְעַל פִּי הַמּוֹבָן בְּסִפְרֵי אָמַת לְעֵנָן יְצִיאַת מִצְרַיִם שְׁאֵף עַל פִּי כֹן שֶׁעֲקָר הָאָרֶז זֹאת אֵינָה נִתְגַּלָּה רַק בְּפִסְחָא, אָבֶל גַּם בְּכָל יוֹם וְיוֹם נַעֲשֶׂה מֵעֵין זֶה שֶׁמַּחְמַת זֶה צָרִיךְ לְהַזְכִּיר יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּכָל יוֹם וְיוֹם וְכֹן לְעֵנָן הַנִּי"ל לְעֵנָן הַשְּׁתַּלְשֻׁלוֹת הַחִרְטָה בְּלֵב אָדָם אֵף עַל פִּי שֶׁעֲקָר הַדְּבָר הַזֶּה נַעֲשֶׂה בְּרֵאשׁ חֲדָשׁ, אָבֶל גַּם בְּכָל יוֹם יֵשׁ מֵעֵין זֶה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִתְחַרֵּט כְּבִיכּוֹל עַל בְּרִיאַת וְהַמְשַׁכַּת הַיְצָר הָרָע כְּמוֹבָא בְּמִאֲמֵר חֲכָמֵינוּ ז"ל הַנִּי"ל, אֲשֶׁר בְּאֵמַת בּוֹדָאֵי אֵין שִׁיךְ כָּלֵל חִרְטָה אֲצֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַמְּגִיד מְרֵאשִׁית אַחְרִית, וּמִקֵּדָם יוֹדֵעַ מֵה שִׁיְהִיָּה וּבּוֹדָאֵי לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ נִגְלָה שְׁאֵי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת בְּלֵא זֶה, וְכְמוֹבָא בְּשִׁיחוֹת אֲדָמוֹ"ר ז"ל בְּסוּף הַלְקוּטֵי תַנְיִנָא סִימָן מ"ט שֶׁמַּעֲלָה גְדוּלָה כְּשֵׁישׁ יְצָר

הָרַע וְכוּי עֵינָן שָׁם וְגַם עֵינָן הֵיטֵב בְּלִקוּטֵי תַפְלוֹת חֶלֶק אֶסִימֵן צִיב, וְכָל חֲרֻטַּת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל הַיֵּצֶר הָרַע, הָאֲמָנָם שְׁיִישׁ בְּכָל זֶה תַעֲלוּמוֹת עֲמֻקּוֹת עַד אֵין חֶקֶר, אַף גַּם זֹאת הוּא כְּדִי שְׁיִגִיעַ מְזֶה חֲרֻטָּה וְהִתְעוֹרוֹרוֹת לְכָל אָדָם שְׁבַעוּלָם, כְּמוֹבָן שָׁם בְּסִימָן יו"ד הַנִּי"ל לְעֵנָן רֹאשׁ חֹדֶשׁ וּבְזֹאת יִתְבָּאֵר לָךְ בְּיוֹתֵר גַּם דְּבָרֵי מוֹהֲרַנִּית ז"ל בְּהִלְכוֹת תַּפְלוֹת הַנִּי"ל, שְׁאֵף עַל פִּי שְׁלִכְאוּרָה נִרְאָה מִדְּבָרֵי חֲכָמֵינוּ ז"ל שֶׁרַק בְּעֵת בְּרִיאַת הָעוֹלָם הָיָה הַמְשַׁכֵּת מִדַּת הַדִּין וְהַחֲרֻטָּה, כְּבִיכּוֹל בְּחִינַת רְאָה שְׁאֵין הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם עֲמַד וְשִׁתְּף מִדַּת הַרְחָמִים בְּמִדַּת הַדִּין, אֲבָל בְּאֲמַת גַּם בְּכָל יוֹם וְיוֹם נַעֲשֶׂה מַעֲוֵן זֶה כִּי בְּאֲמַת שְׁנֵיהֶם דִּיקָא הַכְּרַחֲיִים לְתַקּוֹן הַנְּשָׁמוֹת כִּי מִתְחַלֵּת הַמְחַשְׁבָּה שְׁשָׁם תִּקְרָא מִדַּת הַדִּין, מְזֶה נִשְׁתַּלְשֵׁל בְּכָל יוֹם הַתְּגַבְרוֹת הַיֵּצֶר הָרַע (שְׁבֻזָּה כְּלוּל כָּל מִינֵי מְנִיעוֹת וּפְתוּיִים וְהַסְתּוֹת וְעַקְמִימִיוֹת שְׁבִלֵב וּשְׂאָר מִינֵי הַתְּגַבְרוֹת קִלְפַת עֲמָלֵק שְׁמִתְגַּבֵּר עַל הָאָדָם עַד "כִּי כָל יֵצֶר מַחֲשָׁבוֹת לְבוֹ רִיק רִיעַ כִּי לְהַיּוֹס", וְכַמְבָּאֵר בְּלִקוּטֵי א' סִימָן ע"ב שֶׁמִּדַּת הַדִּין הוּא כְּבִיכּוֹל הַיֵּצֶר הָרַע שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שְׁמֶזֶה נִשְׁתַּלְשֵׁל כָּל מִינֵי יֵצָרִים רָעִים שְׁבַעוּלָם, וּמִבְּחִינַת רְאָה שְׁאֵין הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם עֲמַד וְשִׁתְּף מִדַּת הַרְחָמִים וְכוּי, שְׁזֶה בְּעַצְמוֹ בְּחִינַת חֲרֻטַּת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל הַיֵּצֶר הָרַע, הַמוֹבָא בְּמֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ ז"ל הַנִּי"ל מְזֶה נִמְשָׁךְ בְּכָל יוֹם הַעֲזָר וְהַסִּיוֹעַ מֵאֲתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁיִהְיֶה בִּיכֻלַּת לְהַתְּגַבֵּר עָלָיו, שְׁזֶה בְּחִינַת מִלְחָמַת עֲמָלֵק, שְׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעַצְמוֹ כְּבִיכּוֹל לִוְחַם עִמּוֹ בְּכָל עֵת כְּמוֹבָא בְּסִפְרֵי אֲמַת [עֵינָן זֶהר חֶלֶק א' צ]: (וְעֵינָן עוֹד כָּל הַשִּׁיף לְזֶה בְּהִלְכוֹת תַּפְלוֹת הַנִּי"ל מַעֲנֵן גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים שְׁהֵם "גְּבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוֹ" שְׁמִתְגַּבְּרִים בְּכָל יוֹם נֶגֶד הַתְּגַבְרוֹת הַיֵּצֶר הַנִּמְשָׁךְ מִתְחַלֵּת הַמְחַשְׁבָּה בְּעַצְמוֹ, וְאֵךְ בְּזֶה זֹכִים לְמָה שְׁזֹכִים לְתַכְלִית הַמַּעֲלָה וְהַשְּׁלֵמוֹת אֲשֶׁרֵי לָהֶם! וְגַם עֵינָן בְּשְׂאָר מְקוֹמוֹת בְּדְבָרֵינוּ הַקְּדוּשִׁים מַעֲנֵן הַחֲלוּקִים שְׁיִישׁ גַּם בֵּין כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּהַתְּקַבְּלוֹת הַעֲזָר וְהַסִּיוֹעַ הַנִּי"ל, כִּי אֵינָה נִשְׁפַּעַת עַל כָּל אֶחָד רַק כְּפִי הָאֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָּא שֶׁל הָאָדָם בְּעַצְמוֹ, שְׁזֶה כָּל עֵנָן הַבְּחִירָה שֶׁל כָּל אֶחָד גַּם עֵינָן בְּהַתְּפִלָּה צִיב הַנִּי"ל שְׁאֵף עַל פִּי שְׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעַצְמוֹ מְחִיָּה אֶת כָּל הַדִּינִים מִתְּכֻלִּית שְׁרֵשׁ הָעֲלִיוֹן שֶׁל מִדַּת הַדִּין הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא עַד וְכוּי כָּל הַיֵּצֶרִין רָעִים וְכוּי אַף עַל פִּי כֵן הוּא מְרוֹמָם וּמְנַשָּׂא מְזֶה בְּתַכְלִית הַהִתְרוֹמְמוֹת וְהַהֲבָדֵל בְּדָרְךְ נִפְלָא וְנוֹרָא אֲשֶׁר אֵי אֲפֻשֶׁר לְהַשִּׁיגוֹ עֵינָן שָׁם בְּזֶה יֵשׁ לְמִצָּא קֶצֶת טַעַם וְרָמֵז עַל שְׁלֵא הַתִּיחֶסוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל רַק הַעֲזָר אַחַר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְלֹא הַהִתְגַּבְרוֹת)

ה

אות

כִּי אִם אֲפִלוּ אִם עָשָׂה הָאָדָם מָה שְׁעָשָׂה וְעָבַר מָה שְׁעָבַר, שְׁאֵז כְּבִיכּוֹל הוּא יִתְבָּרַךְ מוֹסִיף לְרַחֲקוֹ [כְּמוֹבָא בְּרִשׁ"י (דְּבָרִים י"א) בְּשֵׁם חֲכָמֵינוּ ז"ל יֵאָם תַּעֲזָבֵנִי יוֹם יוֹמִים אֲעֻזְבְּךָ, וְעֵינָן שָׁם בְּשִׁפְתֵי חֲכָמִים שְׁמַבִּיא בְּשֵׁם הַיְרוּשְׁלָמִי הַמְשַׁל מְשַׁנֵּי בְּנֵי אָדָם שְׁנַפְטָרִים זֶה מְזֶה עֵינָן שָׁם] בְּבְחִינַת

"וַיִּחַזַק ה' אֶת יָב פְּרָעָה", כִּי הִרְעָה שְׂבַמְדָּמָה שְׂבַלְבֵּב כָּל אֶחָד הִיא בְּבַחֲיַנֵּת פְּרָעָה כְּמוֹבָא בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת הַלְכוֹת שְׁלוּחִין הַלְכָה ה', אֲבָל בְּאַמֶּת גַּם אִזּוֹ מִצְמָצֵם אֶת עֲצָמוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מֵאִין סוּף עַד אִין תְּכַלִּית, וּמְרִמּוֹ לוֹ רְמִזִּים שְׂיִתְקָרֵב אֵלָיו בְּסִבּוֹת מְסֻבּוֹת שׁוֹנוֹת אֲשֶׁר מְסַבֵּב בְּכָל זֶה מִתְעַלּוֹמוֹתָיו הַנִּשְׁגָּבוֹת כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדַּח, אֲבָל כָּל רְמִיזוֹתָיו יִתְבָּרַךְ הָאֱלֹהִים וְכָל קְרִיאָתוֹ אוֹתָנוּ הוּא עַל יְדֵי נְבִיאָיו וְצַדִּיקָיו הָאֲמִתִּיִּים שֶׁנִּשְׁוֵב אֵלָיו מִכָּל מִינֵי פְתוּיִים וְהִסְתוֹת וּמְנִיעוֹת אֲשֶׁר הַגְּבִיר וַיִּגְבִּיר עָלֵינוּ בְּכֻלְיֹת וּבִפְרָטִיּוֹת וְכְמוֹבָא בְּדַבְרֵי אֲדָמוּר ז"ל עַל פְּסוּק: "וּמִשָּׁה נָגַשׁ אֶל הָעֶרְפֶּל אֲשֶׁר שָׁם הוּא הָאֱלֹקִים" עַיִן שָׁם

אות

וְעוֹד לְאֵלוֹהַּ מְלִין לְבָאֵר קֶצֶת בְּכָל זֶה, כִּי זֶה כָּלֵל גְּדוֹל שְׂכָל מֵה דְעֵבִיד רַחֲמָנָא לְטַב עֵבִיד כִּי אָף עַל פִּי שְׂבִדוֹרוֹת הָאֱלֹהִים עֵת צָרָה הִיא לִיעֻקֵּב אֲשֶׁר כְּמוֹהוּ לֹא נִהְיָתָה, כִּי רַבִּים כְּכֹלֵם נִכְשְׁלִים וְנִתְרַחֲקִים עַל יְדֵי כָּל הַפְּתוּיִים וְהִסְתוֹת וְכָל הַסִּבּוֹת לְזֶה [כְּמוֹ אֲשֶׁר סִבֵּב לְזֶה (ז) אֶת הַמְּקוֹמוֹת רַבּוֹת לְטַעוֹת בְּטַעוֹתִים מְטַעוֹתִים שׁוֹנוֹת אֲשֶׁר הַכִּין וְהִזְמִין גַּם בְּדַבְרֵי תוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה וּבְכָל דְּבָרֵי הַצַּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים כְּדִי שְׂיִהְיוּ הַפּוֹשְׁעִים וְהַלֹּא-זוֹכִים נִכְשְׁלִים בָּהֶם, וְשְׂיִהְיֶה נַעֲשֶׂה לָהֶם מִכָּל זֶה סַם הַמּוֹת מִמֶּשׁ חַס וְשְׁלוֹם] אֲשֶׁר הַגְּבִיר עָלֵינוּ וּמְטַמְּאֵת הַחֲטָאִים אֲשֶׁר נִתּוּסַף עֲלֵיהֶם יִהְיוּ מְכַרְחִים לְהַזְדַּכֵּךְ אַחַר כֵּן בְּעֵנְשֵׁי קִשְׁיִם וּמְרִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר רַחֲמָנָא לְצַלּוֹ, אֲבָל עַל יְדֵי כָּל שְׂעָרָה וְשְׂעָרָה שֶׁל הָאֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָּא שְׁנַמְצָא גַם בָּהֶם, שְׂמַחֲמַת זֶה מַגִּיעַ גַּם עֲלֵיהֶם רַחֲמֵי יִתְבָּרַךְ לְעִזְרָם וּלְסִיעָם לְחֹטֵף וּלְעִשׂוֹת אִיזָה נִקְדוֹת טוֹבוֹת מִכָּל עֵצֶם הַהִתְגַּרְרוֹת וְהַהִתְגַּבְּרוֹת שְׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם, אִךְ בְּזֹאת יִבְאוּ אֶל הַקְּדוֹשׁ סוּף כָּל סוּף לְהִתְדַבֵּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ לְעַד וּלְנֶצַח שְׂכָל הָעֵנְשֵׁים יִהְיוּ כְּדָאִי וְכְדָאִי נִגְדָה זֶה (ח) כִּי אִי אֶפְשָׁר לְכָל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ לְזַכּוֹת וּלְבֹא לְנֶצַח בְּשַׁעְרֵי הַשְּׁגַת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ אִךְ וְרַק עַל יְדֵי כָּל שְׂעָרָה וְשְׂעָרָה שֶׁל סוּר מִרַע וְעִשָּׂה טוֹב אֲשֶׁר מִתְגַּבֵּר לְזֶה בְּכָל הַהִנְהָגוֹת אֲשֶׁר יִתְנַהֵג עִמָּה הוּא יִתְבָּרַךְ (ט) מִתְחַלְתָּה וְעַד תְּכַלִּיתָה (וְאֵלֶּפֶי אֵלֶּפֶים וְרַבִּי רַבּוֹת קַל וְחֹמֶר, הָאֶחָד בְּעִיר וּשְׁנַיִם בְּמִשְׁפָּחָה הַמְתַּגְּבְּרִים גַּם הַיּוֹם לְהַיּוֹת כְּרָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ כְּרָאוּי, מְלַבֵּד אֲשֶׁר לְעַד וּלְנֶצַח יְרוּיִן מִדְּשׁוֹן בֵּיתוֹ וְהַשְּׁגַת אֱלֹקוֹתוֹ בְּכָפֵל כְּפִלִּים יוֹתֵר וְיוֹתֵר, אָף גַּם נִזְדַּכְכִּים וְנִטְהָרִים וְנִפְטָרִים אַחַר מוֹתָם מִהָעֵנְשֵׁים בְּעַד הַחֲטָאִים שֶׁבְּגִלְגוּלִים הַקּוֹדְמִים וְעַיִן עוֹד כָּל הַשִּׁיף לְדַבְרֵי הַנִּי"ל בְּלִקוּטֵי א' סִימָן נ"ו, וּבְלִקוּטֵי הַלְכוֹת הַלְכוֹת בְּרַכַּת הַשַּׁחַר הַלְכָה (ה') כִּי הָעֵנְיָן הַזֶּה שֶׁל הַצְּלַחַת הַנֶּפֶשׁ לְעַד וּלְנֶצַח בְּהַתְּגַבְּרוֹת בְּקִיּוֹם הַמְּצוֹת (אוֹ עַל כָּל פְּנִים בְּהַשְׁתַּדְּלוֹת הַתְּשׁוּבָה) עַל כָּל מִינֵי תַּאֲוֹת וּמְנִיעוֹת (ו') וּבְהַעֲדָר כָּל הָעֵנְשֵׁים שׁוֹנִים אֲשֶׁר יַעֲנִשָּׁה (יא) אִם לֹא הַתְּגַבְּרָה זֶה כְּבִיכּוֹל לְחִיּוֹב דַּעְתּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁנֵי הַפְּכִים בְּנוֹשָׂא אֶחָד (יב) וְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי אֲשֶׁר

יִזְכָּה לְעַד וְלִנְצַח לְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג אוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ, כֵּן יִזְכָּה לְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג רְצוֹנוֹ
וְחַיִּיב דַּעְתּוֹ יִתְבַּרַךְ גַּם בְּזֶה וּבְשָׂאָר תַּעֲלוּמוֹתָיו הַנְּשֻׁגָבוֹת

ז

אות

עַל אוֹדוֹת מֵה שְׁמוֹעִיל תִּפְלָה לְהַנְצִיל מֵהֵיכָר הָרַע, אִף עַל פִּי שְׁהֵשֵׁם יִתְבַּרַךְ
רוֹצֵה שְׂיִהְיֶה הָאָדָם בְּעַל בְּחִירָה, וְשִׁבְבְּחִירָתוֹ יִתְגַּבֵּר עַל כָּל הַתְּאֹת
וְהַבְּלוּלִים וְהַמְּנִיעוֹת, עַיִן בְּלִקּוּטֵי הַלְכוֹת הַלְכוֹת פְּקֻדוֹן הַלְכָה ג' בְּאוֹת ז'
וּבְאוֹת ט', מֵה שְׁכַתְּב שָׁם בְּזֶה הַלְשׁוֹן וּבְאַמֶּת אִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין זֹאת, כִּי
הוּא גַם כֵּן מֵהַקְּשִׁיּוֹת שְׂאִי אֶפְשָׁר לְתַרְצֵם בְּשׁוּם אִפֶּן כִּי אִם בְּאַמוּנָה לְבַד
וְכוּי, עַל כֵּן צְרִיכִין לְסַמֵּךְ רַק עַל אֶמוּנָה לְהֶאֱמִין בְּחֻמְיָנוּ ז"ל שְׁכַלְסֵם הַלְכוֹ
בְּדָרְךְ הַזֶּה וְכוּי וּבְאַמֶּת זֶהוּ עֵקֶר הַבְּחִירָה, דְּהֵינּוּ מֵה שְׁכּוֹפָה בְּחִירָתוֹ לְבִטֵּל
שְׁכָלוֹ לְגַמְרֵי וְלְסַמֵּךְ עַל אֶמוּנָה לְבַד וּלְהַרְבוֹת בְּתַפְלָה וְתַחֲנוּנִים, כִּי הַבְּעַל
דְּבַר מְעַקֵּם יֵב הָאָדָם עַד שֶׁגַם זֶה קָשָׁה וְכוּי וְעַל כֵּן מִי שֶׁזֹּכֵה לְהַרְגִיל עֲצֻמוֹ
בְּזֶה לְהַרְבוֹת בְּתַפְלָה וְשִׂיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ שְׂיִזְכָּהוּ הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ וְיַעֲזָרָהוּ
לְקַרְבוֹ לְעַבּוֹדָתוֹ יִתְבַּרַךְ, בְּזֶה בְּעֲצֻמוֹ הוּא בְּעַל בְּחִירָה בְּזֶה שְׂזָכָה לְבַחֵר
בְּחַיִּים אֲמִתִּיִּים בְּדָרְךְ אֶמוּנָה וְתַפְלָה עַיִן שָׁם (ס)

ח

אות

וְאִף שְׂאִינוֹ מְדַבֵּר שָׁם כָּל זֶה רַק לְעַנְּנֵן תִּפְלָה (שְׁהִיא בְּחִינַת אֶמוּנָה וְיִסוּד
כָּל הַמְּצוֹת עַיִן שָׁם), אֲבָל בְּאַמֶּת גַּם לְעַנְּנֵן שְׂאָר הַעֲצוֹת הַמּוּבָאִים בְּדַבְּרֵי
אֲדַמוּ"ר ז"ל נֶאֱמַר כָּל זֶה כִּי בְּכַלֵּם רְצוֹן הַבוּרָא יִתְבַּרַךְ וְכַלֵּם בְּכָלֵל קִיּוּם
הַמְּצוֹת (הַנְּכַלְלִים בְּיִסוּד הָאֶמוּנָה) וְעַלִּיהֶם בְּעֲצָמָם גִּדְלוּ וְעֲצֻמוּ מְנִיעוֹת
וּבְלְבוּלִים, (יג) וְכָל אֲשֶׁר יִתְגַּבֵּר לְעֲשׂוֹתָם וּלְהַרְבוֹת בָּהֶם כְּרָאוּי, אֲזִי יַחֲשֵׁב
זֶה בְּעֲצֻמוֹ לְאֲתַעְרוֹתָא דְלִתְתָא בְּשִׁלְמוֹת כְּרָאוּי, וְכֹאֵלוּ פָּעַל כָּל הַהִתְגַּבְּרוֹת
הַזֶּה בְּהַעֲבוֹדָה בְּעֲצָמָה אֲשֶׁר זָכָה עַל יְדָה

וְעֵינֵינוּ הַתְּפִלָּה עַל צָרְכֵי הַגּוֹף עֵינֵינוּ בְּהִלְכוֹת עֲרוּבֵי תַחֲוִמֵינוּ הַלְכָה גִ' וּבְהִלְכוֹת מִיֵּלָה הַלְכָה ה' אֹת ד', וְאוֹת ה' וְהַמּוֹבָן מִדְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים בְּדָרָךְ כָּלֵל, שְׂאֵף עַל פִּי שְׂכַל הַצְרוֹת וְהִיסוּרִים אֲשֶׁר יִשְׁלַח הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל הָאָדָם, הַכֵּל הוּא כְּפִי אֲשֶׁר יֵיטִיב לְנַשְׁמָתוֹ לְעַד וְלְנֶצַח, אֲבָל עַל פִּי רַב יָכוֹל לִהְיוֹת שְׂכַל זֶה הוּא כְּפִי שֶׁלֹּא הַתְּפִלָּל עוֹד עַל זֶה (אוֹ שֶׁלֹּא הִרְבָּה עַל זֶה בַּתְּפִלָּה), אֲבָל בְּעֵצָם הַתְּקוּנִים הַנַּעֲשִׂים עַל יְדֵי תְּפִלָּתוֹ יָכוֹל לִהְיוֹת שְׂיִתְהוּהוּ אֲצִלוֹ כְּלֵי עַד שְׂיִהְיֶה בִּיכְלָתוֹ לְקַבֵּל מֵאֵתוֹ יִתְבָּרַךְ גְּדֹל חֲסִדוֹ וְרַחֲמָיו הַמְרַבִּים (יד) עַד שֶׁלֹּא יִזְיק לוֹ עוֹד יִשׁוּעָתוֹ בְּגַשְׁמִיּוֹת לְהַצְלַחַת נַפְשׁוֹ בְּרוּחָנִיּוֹת, וְלֹא יִהְיוּ נַחֲשָׁבִים עוֹד לְשָׁנֵי הַפְּכִיִּים גַּם לַחֲיוּב דַּעְתּוֹ יִתְבָּרַךְ כִּי אֵת שְׂנִיָּהֶם יִהְיֶה בִּיכְלָתוֹ לְקַבֵּל אַחֵר כֶּךָ כְּפִי הַתְּקוּנִים שְׂיִהְיוּ נַעֲשִׂים עַל יְדֵי תְּפִלָּתוֹ אוֹ עַל יְדֵי הַשְׂמַחָה וְהַמְחָאֵת כֶּף וְרַקוּדִין, אוֹ עַל יְדֵי הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיקִים וְתְּפִלַּת הַצַּדִּיקִים וְשְׂאֵר הַמְּתַקְוֹתֵיהֶם (לְכַפֵּר לְהַעֲוֹנוֹת וְלְהוֹשִׁיעֵנוּ בְּכָל הַיְשׁוּעוֹת) אוֹ עַל יְדֵי שְׂאֵר הַעֲצוֹת הַמּוֹבָאִים בְּדְבָרֵי אֲדַמּוּ"ר ז"ל, אֲשֶׁרֵי שְׂיִאֲחִז בָּהֶם: (וְלַפְעָמִים אֵינּוּ תְלוּי בְּכָל זֶה, וְלָכֵן אֵין מֵה לְהַרְהֵר חֵס וְשְׁלוֹם עַל אֵיזָה צָרָה שֶׁלֹּא תָבֵא אֲפִלוֹ אִם הִרְבָּה בַּתְּפִלָּה וְכִיּוֹצֵא כִּי בְּוֹדָאֵי בְּוֹדָאֵי הַכֵּל לְטוֹבָתוֹ וְהַצְלַחָתוֹ הַנְּצַחִיּוֹת, אֲשֶׁר סוֹף כָּל סוֹף יֹאמֵר עַל כָּל זֶה "אוֹדָךְ ה' כִּי אֲנִפְתָּ בִּי" וְכוּ' וְכַמּוֹבָא בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת נְשִׂאֵת כְּפִים הַלְכָה ד' עֵינֵינוּ שָׁם):

וְהֵנָּה בְּכָל אֲשֶׁר כְּתַבְתִּי עַד הֵנָּה יֵשׁ בְּזֶה הִרְבָּה לְדַבֵּר וְלַרְמֹז וּלְבַאֵר, אֲבָל הַהֲכָרַח לְשׁוֹם קִנְיֵי לְמַלְיָן כְּדֵי שֶׁלֹּא לְכַנֵּס בְּחַקִּירוֹת חֵס וְשְׁלוֹם כִּי כָּל אֲשֶׁר חָלַק לוֹ ה' בְּבִינָה וְהַשְׂכָּלָה אֲמַתִּיּוֹת לְהַשְׁכִּיל שְׂרַחוּק מִמֶּנּוּ הַחֲכָמָה (עֵינֵינוּ בְּלִקוּטֵי תְּפִלוֹת תְּנִינָא סִימָן פ"ג) וְלִהְבִּין מִדַּעְתּוֹ גְּדֹל וְעֵצָם הַחֲסָרוֹן וְקִטְנוֹת דַּעְתּוֹ הָאֲנוּשִׁי וְהַקְצָרָה וְהַמְעוּטָה הָאֲנוּשָׁה וְהַחֲלוּשָׁה, וְכַאֲיִן מִמֶּשׁ הִיא חֲשׁוּבָה נִגְדוֹ יִתְבָּרַךְ אֲשֶׁר אֵין סוֹף וְאֵין תְּכֵלִית לְרוּמָמוֹת וְתַעֲלוּמוֹת תְּבוּנָתוֹ וְדַעְתּוֹ יִתְבָּרַךְ, יִרְאֶה בְּעֵינֵינוּ אֵת עֵצָם הַפְּתִיּוֹת וְהַכְּסִילוֹת שֶׁל הַנְּבוֹכִים וְהַמְּתַעִים וּמְטַעִים לַחֲקֵר בְּדָרְכָיו יִתְבָּרַךְ בְּשִׁפְלוֹת וְקִטְנוֹת דַּעְתָּם הָאֲנוּשָׁה, אֲשֶׁר כְּעוֹר בְּאֵפֶלָה מִמֶּשׁ יִמְשָׁשׁוּ וְיִגְשָׁשׁוּ בְּהַשְׂכָּלְתָם בְּכָל זֶה כִּי כַּאֲשֶׁר גָּבְהוּ שְׂמִים מֵאַרְץ כֵּן גָּבְהוּ דְרָכָיו מִדְּרָכֵינוּ וּמִחֲשַׁבּוֹתֵינוּ מִמִּחֲשַׁבּוֹתֵינוּ יֵשׁ אֲשֶׁר בְּשִׁפְלוֹת דַּעְתָּנוּ שְׁנֵי הַפְּכִים בְּנוֹשָׂא אַחַד, וְלֹאֵין סוֹף עֵמֶק וְהַעֲלָם תְּבוּנָתוֹ יִתְבָּרַךְ לְבִלְתִּי הַפְּכִיִּים יַחֲשָׁב, (עֵינֵינוּ בְּחִי מוֹהֲרָ"ן לְהַתְּרַחֵק מִחֲקִירוֹת בְּהַשְׂמָטוֹת שֶׁהַשְּׂמִיטוֹ בַּעֲת הַדְּפוּס מֵה שְׂאֵמֵר אֲדַמּוּ"ר ז"ל, אֲנִי מֵאֲמִין שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יָכוֹל לַעֲשׂוֹת מִהַמְּשַׁלֵּשׁ מְרַבֵּעַ וְגַם עֵינֵינוּ בְּלִקוּטֵי תְּפִלוֹת סִימָן ס"ד מֵה שְׂאֵמֵר מוֹהֲרָנִ"ת ז"ל שֶׁם בְּלִשׁוֹן תְּפִלָּה כִּי אֵתָּה עוֹשָׂה נְפִלְאוֹת גְּדוֹלוֹת לְבַדְּךָ, הַנִּרְאִין לְדַעְתָּנוּ הָאֲנוּשִׁיּוֹת כְּמוֹ שְׁנֵי הַפְּכִים בְּנוֹשָׂא אַחַד) וְיֵשׁ אֲשֶׁר כְּבִיכּוֹל לְדַעְתּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁנֵי הַפְּכִים בְּנוֹשָׂא

אָחַד, וּמְקַצֵּר וּמְצַעֵר תְּבוּנָתְנוּ נַעֲלֵם וְנִסְתָּר גַּם זֹאת בְּהַעֲלָמָה וְהִסְתָּרָה עַד
בְּלִי תְּכִלִּית

אות

יא

וְעַיִן בְּלִקּוּטֵי הַלְכוֹת הַלְכוֹת מִשָּׂא וּמִתָּן הַלְכָה ד' אֹת ג' מַעֲנִין הַמְּחַקְרִים
שֶׁהֵם מְטַעִים אֶת עַצְמָם כְּאֵלוֹ הֵם מְגַדִּילִים וּמְגַבִּיִּהִים אֶת כְּבוֹדוֹ יְתָבְרָךְ
בְּאִמְרָם שְׂאִין רְאוּי כָּלֵל שִׁישְׁגִיחַ עַל הָאָדָם שֶׁבְּעוֹלָם הַשָּׁפֵל הִזָּה עַיִן שֶׁם
הֵיטֵב וְתַבִּין מִרְחוֹק עִמְקוֹת דְּבָרָיו הַנִּפְלְאִים אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִשְׁאֵלְתָם בְּעַצְמוֹ
תְּשׁוּבָה לְדַבְרֵיהֶם כִּי כָּל יְסוּד שְׁאֵלְתָם הוּא שְׁפָלוּת הָעוֹלָם וְהָאָדָם אֲשֶׁר
בָּהּ, וְזֶה בְּעַצְמוֹ הַתְּשׁוּבָה לְדַבְרֵיהֶם כִּי מַחֲמַת זֶה בְּעַצְמוֹ מַעֲצָם שְׁפָלוּתָם
וְשְׁפָלוּת דַּעְתָּם (שֶׁל הַמְּחַקְרִים) נִדְמָה לָהֶם הַסְּבָרָא הַזֹּאת וּמַעֲצָם גְּדֻלָּתוֹ
וְרוֹמְמוֹתוֹ יְתָבְרָךְ שֶׁהוּא מְרוֹמָם וְנִשְׁגָב לְמַעְלָה מִתְּפִיסַת דַּעַת הָאָדָם, יַחֲיֵב
הַחֶפֶץ מִזֶּה, שֶׁדִּיקָא בְּמָקוֹם גְּדֻלָּתוֹ עַד אֵין סוּף נִמְצָא עֲנוּתָנוּתוֹ עַד אֵין
תְּכִלִּית לְהַתְּעַסֵּק וּלְהַשְׁגִּיחַ עַל הָעוֹלָם הַשָּׁפֵל הִזָּה וּלְהַנְהִיגָהּ בְּכָל פֶּרֶט וּפְרִט
בְּמַחֲשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֶׂה

אות

יב

עַל אֹדוֹת הַמוֹבָא בְּלִקּוּטֵי א' סִימָן ר"נ עַל פְּסוּק קָח בָּא הַקָּח וְכוּי שֶׁכָּל
הַרְגֵּשֶׁת הַיִּסּוּרִים וְהַמְּכַאֲוִבִים הַכֹּל מַחֲמַת שְׁתוּלִים בְּדָרְךְ הַטְּבַע, עַיִן שֶׁם
הֵיטֵב וְהַהֲכָרַח לְבָאָר קִצַּת בְּזָה כִּי בְּאֵמֶת גַּם כָּל הַיִּסּוּרִים הַבָּאִים עַל יְדֵי
אִיזָה אָדָם שְׂזָה שִׁיזָּה בִּיּוֹתֵר לְתוֹלֵת בְּדָרְךְ הַטְּבַע אֲשֶׁר בְּבַחֲרִיתוֹ וּרְצוֹנוֹ הָרַע
הַזִּיק לְחֶבְרוֹ, אֲבָל בְּאֵמֶת גַּם זֶה מִהַשְׁגָּחַתוֹ וּגְזָרְתוֹ יְתָבְרָךְ אֲשֶׁר גָּזַר עַל
הַנְּזוֹק אֶת הַיִּסּוּרִים וְהַמְּכַאֲוִבִים הָאֵלֶּה, וְאִם לֹא הָיוּ בָּאִים הַיִּסּוּרִים עַל
יְדֵי הָאָדָם הִזָּה, הַרְבֵּה שְׁלוּחִים לְמָקוֹם לְשַׁלַּח עָלָיו אֶת הַיִּסּוּרִים הָאֵלֶּה
מִמָּקוֹם אַחֵר וְעַיִן בְּלִקּוּטֵי הַלְכוֹת אֲרַח חַיִּים הַלְכוֹת רֵאשׁ חֲדָשׁ הַלְכָה ו'
אֹת י"ט בְּעֵנִין מְבוּכַת הַמְּחַקְרִים בְּמֵאֵמֶר הַמְּשֻׁנָּה שֶׁל 'דְּאִטְפַּת אִטְפוּד'
וְכוּי, וְהַכָּלֵל הַיּוֹצֵא שֶׁם מִדְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים שְׂאָף עַל פִּי שֶׁהַרוֹצֵחַ חָיֵב
לְהַתְּעַנֵּשׁ מַחֲמַת שֶׁהָיָה בִּיכְלָתוֹ וּבְכַח בַּחֲרִיתוֹ לְבְּלִי לְרַצַּח אֶת חֶבְרוֹ, אֵף עַל
פִּי כֹן הַרְיֵגַת הַנֶּרְצָח הָיָה בְּגִזְרֵתוֹ יְתָבְרָךְ, רַק שֶׁהוּא לֹא הָיָה צָרִיף לְהִיּוֹת
הַשְּׁלִיחַ מִזֶּה, כִּי מְגַלְגְּלִין זְכוֹת עַל יְדֵי זְכָאִי וְחוּבָה עַל יְדֵי חָיֵב

על אודות המובא בחיי מוהר"ן בהספור של גדלת השגתו אות ב' [סימן רמ"ג] בענין מלי דעלמא וכו' עין שם היטב ונראה לפי עניות דעתי הקלושה ששייך קצת כל זה למה שמובא שם להלן בספור מעלת המתקרבין אות כ"ז [סימן שיז] שמכל האילנות והעשבים ומכל הדברים שבעולם הולכים שלוחים מאחד לחברו וכו', עד שמתגלגל ומגיע הדבר לאון הצדיק וכו', כי בכל דבר ודבר שבעולם יש בהם ניצוצי חיות אלקותו יתברך, וכמוכן בספרי אמת שזה בחינת השירה שאומרים, ומכל שכן האדם המדבר הגדול ונפלא במעלתו על כלם, שבודאי יש בו יותר ניצוצי חיות אלקותו יתברך וכל דבוריו וספוריו יכולים הצדיקים הגדולים להעלות אותם ולידע ולהשיג ולגלות מעין זה תורה נפלאה וחדושים נפלאים ונוראים ובה תבין אלפי אלפים ורבי רבבות קל וחמר גדל ועצם רוממות נוראות דברי הצדיקים הקדושים בעצמם, אשר זכו להסיר מעצמם כל הקלפות החופים וסובבים את הפרי שהוא החלק אלקי ממעל אשר בקרבם, וטהרו וזככו וקדשו את עצמם בכל פחם ויכלתם עד שזכו כל אחד ואחד פני מעלתו לאיזה בחינה של 'שכינה מדברת מתוך גרונו' כדוע, עד שכפטיש יפוצץ סלע וכו', וכן כל דבור ודבור מדברי תורתם המתפרש ומתבאר כמה וכמה פנים מפנים שונים שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב: ועין לעיל בחלק א' בהדבורים של מוהרנ"ת ז"ל באות ז' ובאות י"ב ותבין ותדע פחות מטפה מן היס הגדול מאשר לא נדע

עוד אמרתי להציע לפני המעין מה שנקמו לפי עניות דעתי בענין הבן מלך שנפל לאפיקורסות המובא בתחלת המעשה של השבעה בעטלערס שספר אדמו"ר ז"ל, כי בכחו וענותנותו של אדמו"ר ז"ל גם אני נשענתי להכניס את ראשי בדברי תורותיו ושיחותיו ומעשיותיו הקדושות כי בנשגבות נוראות רוממותו של אדמו"ר ז"ל, ובכח תלמידו הקדוש אשר גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם (חלין ז'): יפליאו ויעשו כלי נפלאה המבררת ומעלה את השיר והנגון הנפלא דיקא מבהמות וחיות שהם בחינת השפלים

כמונו

וְלָכֵן לֹא־דָמְתִינָא הַיִּיתִי אוֹמֵר אִף עַל פִּי שְׁלֵא סִפֵּר אֲדַמּוּ"ר ז"ל אֶת כָּל הַמַּעֲשֵׂה שֶׁל הַבְּעֻטְלִיר הַשְּׁבִיעִי, אֲבָל הַסִּפּוּר הַזֶּה מֵהֵבֵן מִלֶּדֶד זֶה בְּעֶצְמוֹ הוּא קִצֵּת מֵהַסִּפּוּרִים הַנֶּעְלָמִים שֶׁל הַמַּעֲשֵׂה מֵהַבְּעֻטְלִיר הַשְּׁבִיעִי (טו) כִּי כְּפִי אֲשֶׁר יִסְפֵּר אֲדַמּוּ"ר ז"ל בְּעֵנֶן הַתַּפְּאֵרוֹתָם הַקְּדוֹשׁ שֶׁהֶעֱקַם בְּצִוְאוֹ מִתְקַן בְּקוּלוֹ דִּיקָא אֶת הַזִּיג וְכוּ' וְהַבְּעַל חֲטוּטְרוֹת מִתְקַן וּמַעֲלָה בְּכַתְּפֵי דִיקָא אֶת אֲנָשֵׁי הַכֵּת וְכוּ' וְכוּ' כָּלָם (טז), וְכִפִּי הַמְּבַאֵר בְּדַבְּרֵי הַקְּדוֹשִׁים בְּלִקּוּטֵי תַנְיִנָא סִימָן פ"א שֶׁבְּרִקּוּד הַרְגְּלִין מַחְמַת שְׂמֹחָה שֶׁל מְצוּחָה (יז) מַעֲלִין אֶת הָאֱמוּנָה עֵין שֵׁם וְכִפִּי הַנֶּרְאָה בְּכָל סִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹתָיו הַקְּדוֹשִׁים שֶׁגָּמַר כָּל סִפּוּר הַמַּתְחִיל 'וַיְהִי הַיּוֹם' סוֹבֵב וְהוֹלֵךְ לְהַסְפִּיר שְׂמַקְדָּם, מִכָּל זֶה יֵשׁ לְרַמֵּז לְפִי עֲנִיּוֹת דַּעְתִּי גַם בְּהַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה שֶׁגָּמַר הַסִּפּוּר הַמַּתְחִיל 'וַיְהִי הַיּוֹם' שֶׁהוּא הַמַּעֲשֵׂה שֶׁל זֶה שֶׁבְּלֵא רְגְלִים סוֹבֵב וְהוֹלֵךְ לְגַמֵּר הַסִּפּוּר שְׂמַקְדָּם, שֶׁהוּא הַמַּעֲשֵׂה שֶׁל הֵבֵן מִלֶּדֶד שֶׁנִּפְלַ מֵהָאֱמוּנָה, שֶׁהַשְּׁנֵי דַבְּרִים הָאֵלֶּה לֹא גָמַר אֲדַמּוּ"ר ז"ל כִּי זֶה וְזֶה סִפּוּר אֶחָד הוּא כִּי זֶה שֶׁבְּלֵא יָדִים בְּנִגּוּן יָדָיו הַקְּדוֹשׁוֹת מִתְקַן וּמְרַפָּא אֶת הַבֵּת מַלְכָּה, וְזֶה שֶׁבְּלֵא רְגְלִים בְּמַחוּל וְרִקּוּד רְגְלָיו הַקְּדוֹשִׁים מִתְקַן וּמַעֲלָה אֶת הֵבֵן מִלֶּדֶד שֶׁנִּפְלַ מֵהָאֱמוּנָה, וְזֶה כָּל הַמְּלַחְמָה עִתָּה (יח) בְּעִקְבֵיבּוֹת מְשִׁיחָא (יט) אֲשֶׁר הָאֶפִיקוֹרְסוֹת יוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם וְהוֹלֵךְ וּמִתְגַבֵּר בְּכָל עֵת וְעַתָּה, וּמִמִּילָא מִתְגַבֵּר עַל יָדָי זֶה גַם שְׂאֵר כָּל הַחֲטָאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים וְהֵבֵן מִלֶּדֶד (שָׁהֵם כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרָאִים בְּנֵי מַלְכִים) מַחְמַת שְׁנוּלֵד עִם טוֹב (כ) נִמְשָׁכוּ מִמַּחְשָׁבָה עֲלִיוֹנָה דִקְדָּשָׁא בְּרִיךְ הוּא) קוֹל דְּדוּדֵי דוֹפֵק וְנוֹקֵשׁ בְּקַרְבּוֹ בְּכָל עֵת וְעַתָּה שֶׁעַל כֵּן הוּא זוֹכֵר אֶת עֲצֻמוֹ בְּכָל פֶּעַם הֵיכָן אֲנִי בְּעוֹלָם וּמָה נַעֲשֵׂה עִמִּי וְכוּ', אֲבָל תִּתְקַף וּמִיָּד כְּשֶׁמַּתְחִיל לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם שְׁכָלוֹ חוּזֵר וְנִתְחַזַּק אֲצִלוֹ הַחֲכָמוֹת שֶׁל אֶפִיקוֹרְסוֹת, וּבְשִׁבִיל זֶה הַסּוּף שֶׁיִּרְדַּגַּם מִמַּלְכוּתוֹ וּמִמְשַׁלְתּוֹ כְּמוֹבֵן שֵׁם כִּי מַלְכוּת הוּא בְּחִינַת אֱמוּנָה, וְהֵם תְּלוּיִים זֶה בְּזֶה כִּידוּעַ וְאֲבִיו שֶׁל הֵבֵן מִלֶּדֶד כְּשֶׁצָּפָה וְרָאָה כָּל זֶה הִזְהִיר אוֹתוֹ הֶעֱקַר עַל שְׂמֹחָה, שֶׁיִּתְחַזַּק עֲצֻמוֹ בְּשְׂמֹחָה גַם בְּעִמְקֵי נְפִילְתּוֹ וּיְרִידְתּוֹ מִמַּלְכוּתוֹ וְאֱמוּנָתוֹ (כ), כִּי זֶה כָּל תְּקוּנוֹ כִּי זֶה הוּא אֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָּא שֶׁיִּתְעוֹרֵר עָלָיו בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר שְׂמֹחַת הַמַּחוּל וְרִקּוּד הַרְגְּלִין שֶׁל הַבְּעֻטְלִיר הַשְּׁבִיעִי, שֶׁעַל יָדָי זֶה בְּעֶצְמוֹ יִחְזַר לְמַלְכוּתוֹ וְאֱמוּנָתוֹ בְּיִתֵּר שְׂאֵת וְיִתֵּר עַז (כא) (וְעֵין לְקַמּוֹן בְּחֵלֶק ד' מָה שֶׁלְקַטְתִּי וְהוֹצֵאתִי גַם מִשְׂאֵר דַּבְּרֵי אֲדַמּוּ"ר ז"ל וְתַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים מַעֲנִין גְּדֻלַּת מַעֲלַת הַשְּׂמֹחָה עֵין שֵׁם)

מאמר הכתוב "מי אלה כָּעֵב תְּעוֹפִינָה" (ישעיה ס) נראָה לִפִּי עֲנִיּוֹת דַּעֲתִי שְׁכֹנֵת הַכְּתוּב עַל הַמְצָאָת מְסַלֵּת הָאוֹיֵר (לופֵט בִּלְאֵן [פְּדוּר פּוֹרְחַ]) שְׁנִתְגַּלָּה בְּעֵתִים הָאֵלֶּה, כִּי כִפִּי הַשְּׁכָלִיּוֹת אֲשֶׁר עוֹד יִתּוֹסְפוּ בְּעֵנְנֵן זֶה יִהְיֶה בִּיכְלֵת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפָרֵחַ וְלִשְׁוֵט בְּכָל מְקוֹם חֲפָצוֹ אֵף עַל פִּי שְׁהַקְלָפָה קִדְמָה לְפָרִי שְׁפָעַת נִתּוֹסֵף עַל יְדֵי הַמְצָאוֹתֵיהֶם בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר הַסְתַּרְתַּת הָאֲמֵת כְּנוֹדָע, אֲבָל גַּם זֹאת מֵאֵת ה' צְבָאוֹת יֵצֵא בְּרָצוֹן הַנֶּעֱלָם "וְאַתֶּם חֲשַׁבְתֶּם לְרַעַה וְאַלְקִים חֲשַׁבְתֶּם לְטוֹבָה", וְסוֹף כָּל סוֹף יִתְהַפֵּךְ הַכֹּל אֶל הַקִּדְשָׁה וְאִזּוֹ יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכַפְלֵי כַפְלֵים רַבּוֹת פְּעָמִים "אֲשִׁירָה לֵה' כִּי גָאָה גָאָה סוֹס וְרוֹכְבוֹ רָמָה בַּיָּם" דָּא ס"ס וְנוֹקְבָה דִּילָה (פָּרִי עֵץ חַיִּים שֶׁעַר הַזְּמִירוֹת פָּרְק ו), וְהוּן הַמָּה קְשִׁיּוֹתֵיהֶם וּמְבוֹכוֹתֵיהֶם שְׁחוֹקֵיהֶם וְלִצְנִיָּהֶם כְּבוֹדֵיהֶם וְגִאֲוֹתֵיהֶם וְהַתְּדַמּוּתָם בְּנַפְשָׁם לְחַכְמִים מְחַכְמִים וְלְרוֹדְפִים אַחַר הָאֲמֵת וְתִגְבֶּרֶת יָדָם הַחֲזָקָה גַּם בָּרַב חֵיל וְאַמֶּץ הַקְּנָאָה וְהַתְּאֹוָה וְהַכְּבוֹד וְהַנְּצַחֵן וְהָאֲמוּנוֹת הַכְּזָבוֹת הַבְּאִים לְעִזְרָתָם (כב) לְרַדֵּף וְלִהְשִׁיג וְלַחֲלֹק שְׁלָל, אֲבָל "מִי כְמוֹד בְּאֵלִים ה'" לְהֵאֲלִים וְלִהְאֲמִיץ אֵת כַּח הַתֵּם וְהַבְּעַל שֵׁם הַקְּדוּשִׁים, עַד שְׁסוּף כָּל סוֹף יִתְגַּבְּרוּ לְהַעֲלוֹת וְלִהְוֹצִיא גַּם אֵת כָּל הַנְּפָשׁוֹת שֶׁנִּפְּלוּ לְתוֹךְ הַזְּהֻמוֹת וְלִהְטֵמְאוֹת הָאֵלֶּה שֶׁהֵם הֵם עֵצָם קְלַפֵּת עֲמַלְק (כג), אֲשֶׁר כְּבִיכּוֹל אֵין הַשֵּׁם שְׁלָם וְאֵין הַכְּסָא שְׁלָם עַד כִּי מָחָה אֲמַחֶה אֵת זְכָרָם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם וְהִיא כְּאֲשֶׁר יִפְּלֵא בְּעֵינֵי שְׂאֵרֵית הָעַם הַזֶּה בַּיָּמִים הָהֵם גַּם בְּעֵינֵי יִפְּלֵא נְאוּם ה' צְבָאוֹת (זְכַרְיָה ח)

כִּי סוֹף כָּל סוֹף יִגְמַר הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ אֵת שְׁלוֹ שִׁיְהִיָּה בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָּא לְכֶסֶף וְלִהְשִׁתּוֹקֵק בְּאֲמֵת אֶל הָאֲמֵת (כד) בְּכָל לֵב וְנִפְּשׁ מִה שְׁלֵא הָיָה עוֹד אֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָּא כְּזֶה מְעוֹלָם וְאֵף עַל פִּי שְׁמַעְצָם הָאֲפִיקוֹרְסוֹת וְהַחֲשָׁד וְאֶפְלָה שִׁיְהִיָּה בַּיָּמִים הָהֵם כְּמַעַט שְׁלֵא יִדְעוּ עוֹד כָּלֵל מִהוּ הָאֲמֵת, אֲבָל 'רַחֲמָנָא לְבָא בְּעֵי' (סִנְהֶדְרִין קו) וּמִיָּד בְּהִגִּיעַ הָעֵת וְהַשְּׁעָה הַזֹּאת יִמְשִׁיךְ בְּרַחֲמָיו יִתְבַּרַךְ עֵזֶר וְסִיּוּעַ נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה שְׁלֵא הִיְתָה עוֹד כְּזֹאת מְעוֹלָם (כה) אִזּוֹ יִקְיָם "וַיִּדּוּ אוֹחֲזֵת בְּעַקֵּב עֲשׂו" שְׁלֵא יִסְפִּיק זֶה לְגַמֵּר מְלַכּוֹתוֹ, עַד שְׁיִקּוּם זֶה וְנוֹטְלָה הַיָּמֵנוּ וּפְתָאֵם יָבֵא אֶל הַיִּכְלוֹ הָאֲדוֹן אֲשֶׁר אֲתֵם מְבַקְשִׁים, אִישׁ אֲשֶׁר בָּרַב חֲכָמָתוֹ הַעֲצוּמָה וְהַנְּשַׁגְבָּה יִכְנִיס בְּלֵב כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְבַל יִשִּׁית אֵת לְבָבוֹ לְכָל הַמְּבוֹכוֹת וְהַשְּׂאֵלוֹת וְהַלְצָנוֹת אֲשֶׁר הַתְּגַבֵּר בְּעוֹלָם כְּמַעַט עַד אֵין תְּכָלִית אֲבָל יִתְגַּבֵּר וְיִתְחַזֵּק וְיִתְאַמֵּץ בְּתַפְלָה וּצְעָקָה וּשְׂאֵר הַעֲצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, עַד שְׁיִתְקַיֵּם אֵת אֲשֶׁר הַבְּטִיחָנוּ עַל יְדֵי הַחוּזָה "וְעֵשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר בַּחֲקֵי תִלְכוּ וּמִשְׁפָּטֵי תִשְׁמְרוּ וְעֵשִׂיתֶם" עַד שְׁיִשְׁלַם רְצוֹנוֹ וְחֲפָצוֹ וְכּוֹנְנוֹ יִתְבַּרַךְ בְּבְרִיאַת עוֹלָמוֹ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת שְׂאֵין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו הַקְּדָמָה לְחֲלֹק שְׁלִישֵׁי הַנְּקָרָא בְּשֵׁם

חכמה

ובינה

הקדמה

מודעת זאת בכל הארץ, כי אמנם לא קם נביא עוד בישראל כמשה (דברים ל"ד), אבל הוא בעצמו עוד יקום לגאלנו גם מהגלות הזו כי משיח דא משה (א) ומה שהיה הוא בעצמו שהיה ביתר שאת ויתר עז, כי בא יבא ברנה גם בשער החמשים, וישיג אותו בשלמות עצום ונשגב עד שלא ירד עוד מאתו (ב) כי לעולמי עד ולנצח נצחים יעלה ויתענג בו במדרגה אחר מדרגה עד אין חקר ועתה כפי אשר נודע הדבר אשר דבר רבנו ז"ל בעת אשר גלה את המאמר המובא בלקוטי מוהר"ן תנינא סימן כ"ח, דע שיש חלוקים בין התורות וכו', ומורנו רבי נתן זצ"ל מעצם הרגשו בזכות לבבו את עמק נוראות דבריו עד כי בערו בקרבו פלהבת שלהבת ממש, לא יכל להתאפק, ונתן את קולו בפני כל הנצבים עליו, אולי כך הוא הפרוש מה שאמרו חכמינו ז"ל (סנהדרין צו) 'אין בן דוד בא אלא בהסח הדעת', הינו שהיה בעולם ולא ידעו כי כבר הוא וכו' ורבנו ז"ל גלה את עיניו והראה לו 'רב נחמן אמר בן אי מן חיי-אנא' (ג) ועתה מאלינו נדע ונבין פחות מטפה מן הים במה שנקרא בשם נחל נובע מקור חכמה (ד), שזה הוא השם של מדת הבינה פיודע ליודעי חן כי אם 'רבות בנות עשו חיל' להשיג השגות הנמשכות מאתה וממדת החכמה וכו', אבל להדבק ולהכלל בה בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו, לא יקום עוד בישראל זולת 'העלית על כלנה', פיודע ומובן כל זה בספרי אמת ואנכי העני בדעת בשמעתי ובהבינותי בכל זה, תמכתי יתדותי בפקדת רבנו ז"ל אשר פקד וצוה על כל אחד לחפש בתורה עד מקום שיד שכלו מגעת, וסבותי את לבי לתור ולחפש בכל הדברים הרומזים על בינה עלאה, ונשאתי את עיני ואראה כי ברבם ככלם מרמז ונסתר כבוד שמו (של רבנו ז"ל) הקדוש והנורא (ה) בדרך מספר ומנון, באשר הצבתי אותם לעיניך זה אחר זה א כי בראשונה נבא בחשבון תבת בינה אשר השיג אותה בשלמותה ובמלואה, ותביט ותראה רמז נפלא, כי על פן במלוא כזה- 'בית יוד נון הי' (355)- מכון במספר 'נחמן בן שמחה'- מכון ממש ב גם בינה היא בסוד 'נשמה' כי על פן גם תבת נשמה במלואה כזה- 'נון שין

מִם הָאֵל- (א) עִם הַכּוֹלֵל בְּמִסְפָּר "נַחְמָן בֶּן שִׁמְחָה" ג גַּם בֵּינָה הוּא בְּסוּד
"הַמְנַרְה" (ב) כִּי עַל כֵּן גַּם תִּבְתּ מְנַרָה בְּמִלּוּאָה כְּזֶה- "מִם נוּן רִישׁ הִי" -
בְּמִסְפָּר שְׁמוֹ בְּמִלּוּאוֹ כְּזֶה- "נוּן חֵית מִם נוּן" -עִם הַכּוֹלֵל (117) וְזֶה אֲשֶׁר גַּם
תִּבּוֹת "מְנַרְת זָהָב" עִם הָאוֹתִיּוֹת כְּמִסְפָּר הַזֶּה (117) וְזֶה אֲשֶׁר גַּם תִּבּוֹת
"מְנַרָה בְּדָרוֹם" עִם הָאוֹתִיּוֹת כְּמִסְפָּר "נַחְמָן בֶּן שִׁמְחָה" עִם הַשְּׁלֹשׁ תִּבּוֹת
(652) וְזֶה אֲשֶׁר גַּם "נֵר תְּמִיד" (ג) עִם הָאוֹתִיּוֹת כְּמִסְפָּר שְׁמוֹ בְּמִלּוּאוֹ כְּזֶה-
"נוּן חֵית מִם נוּן" (117) וְזֶה אֲשֶׁר גַּם תִּבּוֹת- "שְׁמֹן זַיִת זָךְ כְּתִית" -גִּימְטְרִיָּא
שְׁמוֹ בְּאַרְבָּעָה פָּנִים הֵלֵא הֵמָּה: "נַחְמָן", "נַחְמָן בֶּן שִׁמְחָה" עִם הָאוֹתִיּוֹת
וְהַתִּבּוֹת "נַחְמָן בֶּן פִּיגָא עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַתִּבּוֹת" (ד) "נַחַל נִבְע מְקוֹר
חֲכָמָה עִם הָאוֹתִיּוֹת" ד בֵּינָה הוּא בְּסוּד "קוּן" (ה) עַל כֵּן קוּן עִם הָאוֹתִיּוֹת
בְּמִסְפָּר "נַחְמָן" עִם הָאוֹתִיּוֹת הַ בֵּינָה הוּא לְפַעֲמִים בְּסוּד "תִּבּוֹנָה" כִּי עַל
כֵּן גַּם "תִּיּוֹ בֵּית וָאוֹ נוּן הָא" עִם הַכּוֹלֵל, כְּמִסְפָּר שְׁמוֹ בְּשִׁנֵּי פָּנִים הֵלֵא
הֵמָּה: "נַחְמָן בֶּן פִּיגָא" -"נַחַל נִבְע מְקוֹר חֲכָמָה" עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַתִּבּוֹת ו
בֵּינָה הוּא בְּסוּד "לֵב", וְעַלֶּיָּה נֶאֱמַר הֵלֵב מִבִּין, כִּי עַל כֵּן הַתִּבּוֹת "הֵלֵב
מִבִּין" עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַתִּבּוֹת, בְּמִסְפָּר "נַחְמָן" ז בֵּינָה הוּא בְּסוּד "נְדָרִים" -
כִּי עַל כֵּן גַּם זֶה בְּמִסְפָּר "נַחְמָן בֶּן פִּיגָא" עִם הָאוֹתִיּוֹת (ו) (403) ח בֵּינָה הוּא
בְּסוּד "תְּפִלִּין", כִּי עַל כֵּן "אוֹת עַל יָדָךְ" -עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַתִּבּוֹת וְהַכּוֹלֵל
בְּמִסְפָּר "נַחְמָן בֶּן שִׁמְחָה" (355) וְזֶה אֲשֶׁר גַּם "טַטְפַת בֵּין עֵינֶיךָ" (ז) עִם
הַכּוֹלֵל בְּגִימְטְרִיָּא שְׁמוֹ בְּמִלּוּאוֹ עִם אוֹתִיּוֹת הַמְלּוּי וְזֶה אֲשֶׁר גַּם הַשֵּׁם
"תְּפִלִּין" אֲשֶׁר בְּדַבְּרֵי חֲכָמֵינוּ ז"ל בְּמִלּוּאָם "תִּיּוֹ פֶּא לְמַד יוֹד נוּן" עִם
אוֹתִיּוֹת הַמְלּוּי בְּמִסְפָּר שְׁמוֹ בְּמִלּוּאוֹ עִם הַכּוֹלֵל וְזֶה אֲשֶׁר גַּם הַשֵּׁם- "פֶּאָר" -
אֲשֶׁר לָהֶם, אִם תִּמְלָאֲנוּ כְּזֶה "פֶּא, אֶלֶף, רִישׁ", עִם אוֹתִיּוֹת הַמְלּוּי בְּמִסְפָּר
שְׁמוֹ בְּמִלּוּאוֹ ט בֵּינָה הוּא בְּסוּד "קִדְשׁ קִדְשִׁים" כִּי עַל כֵּן גַּם זֶה בְּמִסְפָּר-
"נַחְמָן בֶּן שִׁמְחָה, נַחְמָן בֶּן פִּיגָא" -וְאַחַד מֵהֶם עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלֵל י בֵּינָה
הוּא בְּסוּד "הוּא" כִּי עַל כֵּן הִי וְיוֹ (ח) אֶלֶף בְּמִסְפָּר נַחְמָן יא גַּם נֶפֶשׁ "בְּנִימָן"
נִמְשָׁכָה מִבֵּינָה, כִּי עַל כֵּן גַּם בְּנִימָן בְּמִסְפָּר נַחְמָן עִם הָאוֹתִיּוֹת יב בֵּינָה הוּא
בְּסוּד "אִם הַבְּנִים" כְּמִסְפָּר נַחְמָן יג בֵּינָה כְּלוּלָה וַיְחַוְדָה בְּחֲכָמָה, כִּי עַל כֵּן
יַעֲלוּ גַם שְׁנֵיהֶם "חֲכָמָה בֵּינָה" עִם הָאוֹתִיּוֹת כְּמִסְפָּר נַחְמָן וְזֶה אֲשֶׁר גַּם
"אֶלֶף בֵּית, אֶלֶף מִם" (כִּי חֲכָמָה בֵּינָה הֵם בְּסוּד אָב וָאֵם) בְּמִסְפָּר שְׁמוֹ
בְּמִלּוּאוֹ "נוּן חֵית, מִם נוּן" עִם הָאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת וְזֶה אֲשֶׁר גַּם הַשֵּׁם "נִסְתָּר"
אֲשֶׁר לָהֶם בְּגִימְטְרִיָּא שְׁמוֹ בְּמִלּוּאוֹ יד בֵּינָה הִיא אֲשֶׁר בָּאָה בְּסוּד "מִי"
אֲשֶׁר נֶאֱמַר עַל זֶה (וַיִּשְׁעִיָּה י"ד) "הִי צְבָאוֹת יַעֲצֵ וַיִּמְיֵ יִפְר, "מִי" יִרְפָּא לְךָ
(ט) וַיִּמְאַשֶׁר הַשִּׁיג זֹאת רַבְּנוּ ז"ל (י) בְּמִלּוּאוֹ דְּמִלּוּאוֹ שְׁאִין לְמַעַלָּה מְזָה, כִּי
עַל כֵּן מְלוּאוֹ דְּמִלּוּאוֹ כְּזֶה "מִם, מִם, יוֹד, וָאו, דָּלֶת" עִם הַתִּבּוֹת וְהַכּוֹלֵל
בְּמִסְפָּר "נַחַל נִבְע מְקוֹר חֲכָמָה" עִם הַתִּבּוֹת וְעִם שְׁנֵי כּוֹלָלִים הוּא כְּמִסְפָּר
"נַחַל נִבְע מְקוֹר חֲכָמָה" וְזֶה אֲשֶׁר גַּם כְּתִיבְתוּ פְּשׁוּט וּמְלֵא כְּזֶה "מִי, מִם
יוֹד" (עִם הִבֵּי אוֹתִיּוֹת) בְּמִסְפָּר שְׁמוֹ הַקְּדוּשׁ נַחְמָן עִם הָאוֹתִיּוֹת טו וְלִכְּוֹן
מֵה שְׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל הַקְּדוּשׁ- בְּרוּךְ-הוּא גּוֹזֵר וְהַצְּדִיק מְבַטֵּל, נֶאֱמַר
עָלְיוֹ בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר, כִּי הוּא אֲשֶׁר נֶאֱמַר בּו, וַיִּמְיֵ יִפְר וְהוּא הוּא רֹאשׁ לְכָל
הַצְּדִיקִים וְכוּי כְּפִי הַנְּרָאָה שְׁגַם מִחֲמַת זֶה הוּא אֲסוּר קִצַּת בְּמוֹפְתִים (יא)
כִּי הוּא ז"ל אִם הָיָה מִתֵּר בְּמוֹפְתִים כְּמוֹ וְכוּי הָיָה מִתְּבַטֵּל הַבְּחִירָה לְגַמְרֵי
טז וַיְדַבֵּר רוּמְמוֹת מִדַּת הַבֵּינָה יְבִין הַמְשָׁפִיל מֵאֵלָיו, כִּי אֵלּוֹ כָּל הַיָּמִים

דִּיּוֹ וְכוּי' לֹא יִסְפִּיקוּ לְבֹאֵר חֵלֶק מְרַבֵּי רַבּוּת, כִּי הִיא אֲשֶׁר עַל יְדָה כָּל רְפוּאָת מַחֲלָתָנוּ אֲשֶׁר נַחֲלִינוּ וְנִשְׁבְּרָנוּ בְּמַחֲלָה אַחֵר מַחֲלָה בְּשֶׁבֶר אַחֵר שֶׁבֶר עַד כִּי גָדַל כַּ"י"ם" שֶׁבְּרָנוּ (יב) וְזֹאת אֲשֶׁר בָּאָה מִדַּת הַבִּינָה גַם בְּסוּד "קִטְרֵת" הַמַּעֲלִית נִיצוּצוֹת (נִשְׁמוֹת הַפּוֹשְׁעִים) מֵעֲמֻקֵי הַקְּלָפוֹת-וְזֹאת אֲשֶׁר בִּינָה גַם בְּסוּד תְּשׁוּבָה, תִּקּוֹת הַפּוֹשֵׁעַ שֶׁבְּפּוֹשְׁעִים, כִּי אֵין לָךְ דָּבָר שְׂעוּמָד בְּפִנְיָה וְזֹאת אֲשֶׁר בִּינָה גַם בְּסוּד "מְקוּה" אֲשֶׁר כָּל הַטְּמָאִים אֵי אֲפֹשֶׁר לָהֶם לַעֲלוֹת מִטְּמֵאָתָם כִּי אִם עַל יְדָה וְזֹאת אֲשֶׁר בִּינָה, גַם בְּסוּד "הַשְּׁנֵי בְּיַד עֲרָבוֹת" שֶׁבְּלוּב, אֲשֶׁר גַם הַפּוֹשְׁעִים מְרַמְזִים בְּהֵם, כִּי כָּל חֵייוֹתָם וְתִקּוּתָם רַק עַל יְדָה וְזֹאת אֲשֶׁר בִּינָה גַם בְּסוּד "יּוֹבֵל וְשׁוֹפָר" שֶׁתּוֹקְעִין בּוֹ לְקִרְא דְרֹר גַם לְהַעֲבִידִים שֶׁנִּתְחַיְבוּ לְהַרְצֵעַ (יג) כִּי הִיא הָאִם הַמְּרַחֶמֶת עַל בְּנֵיהָ, וְהוֹלֶכֶת אַחֲרֵיהֶם גַם לְמָקוֹם הַטְּנֵפֶת לְהוֹצִיאֵם מִשָּׁם (כִּי הִיא הָאִם גַם לְבַחֲיִנַת מַלְכוּת הַמּוֹבָא בְּסִימָן ע"ח בְּלִקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק א', הַשׁוֹכֵנֶת עִם בְּנֵיהָ בְּלִי הַפֶּסֶק), כִּי כָּל כַּח הַמַּלְכוּת לְהוֹצִיא וּלְהַעֲלוֹת אֶת הַנוֹפְלִים הִיא מֵאֲתָה, בְּסוּד 'אַמָּא אוֹזְפִית מְנַהֵא לְבֵרְתָא' (כְּמוֹבָא מְזָה בְּלִקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק א' סִימָן מ"ט בָּאוֹת ז' עִין שָׁם הֵיטֵב) יז וְכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה תִּמְצָא רְמוּז וְנִסְתָּר גַם בְּמִסְפָּר שְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנְּעִלָם: כִּי "קִטְרֵת" עִם הַכּוֹלֵל בְּמִסְפָּר שְׁמוֹ בְּמַלְאוֹ "תְּשׁוּבָה" עִם הַכּוֹלֵל בְּמִסְפָּר שְׁמוֹ בְּמַלְאוֹ עִם הָאֲרָבַע אוֹתוֹת "מְקוּה" עִם הַכּוֹלֵל בְּמִסְפָּר שְׁמוֹ עִם הָאוֹתוֹת ב' פְּעָמִים "עֲרָבָה" (יד) בְּמִנְיָן שְׁמוֹ עִם שָׁם אָבִיו נַחְמָן בֶּן שִׁמְחָה עִם הַכּוֹלֵל "יּוֹבֵל שׁוֹפָר" בְּמִסְפָּר "נַחֵל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה" עִם הַתְּבוּת וְהַכּוֹלֵל "אִם הַבְּנִים" בְּמִסְפָּר שְׁמוֹ כְּנִזְכָּר לְעִיל יח וְעֵתָה נַחֲזֹר וְנִשׁוּב לְדְבָרֵינוּ הַנִּזְכָּר בְּדָבָר רוּמְמוֹת הַמְּדָה הַזֹּאת, כִּי הִיא הָאִם הַקְּדוֹשָׁה אֲשֶׁר עָלֶיהָ אָמַר שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם אֶת כָּל דְּבָרֵי הַשֶּׁבַח שֶׁבְּסִדֵּר הָא"ב שְׁאוּמְרִים אוֹתָם בְּלִיל שֶׁבֶת עֵת קִבְּלַת הַמַּלְכוּת מֵאוֹרְהַי הַנְּפֵלָא, לְהִיּוֹת מְכֻנָּה עַל יְדֵי זֶה בְּשֵׁם "שְׂדֵה תְּפוּחִים", אֲשֶׁר גַם זֹאת בְּמִסְפָּר שְׁמוֹ בְּשְׁנֵי פָּנִים "נַחְמָן בֶּן שִׁמְחָה" עִם הַשְּׁלֹשׁ תְּבוּת- "נַחְמָן בֶּן פִּיגָא" עִם הַשְּׁלֹשׁ תְּבוּת יט וְכָל אֲשֶׁר יִשִּׁים אֶת לְבוֹ לְהַשִּׁיר הַזֶּה יִרְאֶה בְּעֵינָיו כִּי מְבֹאֵר שָׁם בְּרָמְז נְפֵלָא הַתְּגִלוֹת הָאוֹר הַזֶּה בְּעוֹד גְּבָרָה לֵיל חֲשָׁכוֹת גְּלִיּוֹתֵינוּ, לְתַן גַם הַיּוֹם טָרַף אֲמָרֵינוּ הַנוֹרְאִים לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ וּמְקַרְבָּיו, וְחֵק הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה (שְׁלַחן עָרוּךְ וְהַתְּבוּדוֹת) לְבִלְתֵּי נַעֲבֹר אֶת הַחֵק הַהוּא כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ (טו) כ וְאֶת אֲשֶׁר זָמַם וְלָקַח בְּרִשׁוֹתוֹ הַשְּׂדֵה הַקְּדוֹשָׁה (טז) לְהַשְׁקוֹת וּלְגַדֵּל אֶת הָאֵילָנוֹת שֶׁהֵם נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרָאִים בְּשֵׁם שְׂדֵה וְכָרֶם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישַׁעְיָה ה) "כִּי כָרֶם ה' צְבָאוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל" וְכוּי', וְאֶת אֲשֶׁר בְּעֵינָיו (יח) חָגַר מִתְּנִינוּ (יח) וְאֲמָץ זְרוּעוֹתָיו (יט) לְגַמֵּר אֶת כָּל הַתְּקוּנִים הַצְּרִיכִים לָזֶה, אֲף אִם עָבַר עָלָיו מַה שֶּׁעָבַר, וְאֶת אֲשֶׁר לֹא יִכְפֹּה נִרוֹ אֲשֶׁר יִזְרִיחַ עָלֵינוּ בְּלִיל גְּלִיּוֹתֵינוּ (כ) כֹּא גַם אֲשֶׁר יִשְׁתַּדֵּל בְּנְפִלְאוֹת אֲרָבָעָה כַּחוֹת שֶׁנִּמְצָא בְּיַד הַנוֹרְאִים, לְהַצִּיל וּלְרַפָּא לְכָל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּבְפָרֵט וּבְפָרֵט לְכָל אֲשֶׁר יַעֲוֹרֵרם בְּאֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָא בְּדַבּוּר וּבְמַעֲשֵׂה, שֶׁהִיא נְתִינַת הַצְּדָקָה וְאֲמִירַת הָעֲשָׂרָה מְזֻמּוֹרֵי תְהִלִּים בְּבֵית צִיּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ (כא) נִרְאֶה לְפִי עֲנִיּוֹת דַּעְתִּי שֶׁמְרַמְזוּ כָּל זֶה בְּהָאֲרָבָעָה פְּעָמִים יָד הַכְּתוּבִים שָׁם, הֵלֵא הֵמָּה: "יְדִיָּה" – שְׁלַחָה בְּכִיּוֹשׁוֹר (כב) "וְכַפִּיָּה"-תְּמַכּוּ פִּלְיָד (כג) "כַּפָּה" – פְּרָשָׁה לְעָנִי (כד), "וְיְדִיָּה" – שְׁלַחָה לְאָבִיוֹן (כה), וְעַל יְדֵי כָּל זֶה "לֹא תִירָא לְבֵיתָה מִשְׁלַג"

הגיהנם" (כמו שפרש רש"י שם) כי כל ביתה לבוש שיניי' (כו), וגם שאר דברי השבח הזה כלם יבארו על זה למשפיל בצרוף שאר הקדמות וכמו בא בלקוטי הלכות הלכות השכמת הבקר הלכה ד' עין שם והמעין יבין מאליו, שמה שלא יזכירונו שם (וכן בשאר מקומות בדברי הקדושים כי אם בדרך כלל בשם צדיק, הוא מפני דרכי שלום וכבוד אלקים הסתר דבר, וגם כי אמנם שגם זה אמת, כי כל צדיק הדור יש בו בחינת משה משיח כמובא בדברי ז"ל, אבל בודאי העקר הוא "העלית על כלנה", שהוא משה משיח בעצמו, כנשמע כמה פעמים מפיו הקדוש בפרוש וכאשר גם זאת מבאר בדברי השבח הזה, כי "קמו בינייהו" ראשי תבות בן נפתלי הירץ, וגם נפתלי הירץ בן יהודא (כו); "ויאשרוה", ויאמרו, "רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה" (כח), ועל כן גם אם תבא בחשבון השלש תבות האלה-"עלית על כלנה" נביט ונראה שגם הם במספר שמו במלואו "נון, חית, מס, נון" עם הארבע אותיות והכולל כב גם "יראת ה'" המובא שם עם האותיות והתבות במנין "נחל נבע מקור חכמה" עם האותיות והתבות, כי הוא הוא אוצר היראה (כמובא בחיי מוהר"ן בספור מעלת המתקרב אליו באות נ"ד) (כט) ועל כן גם יראה במלואו "יוד, ריש, אלה, הא" במספר "נחל נבע מקור חכמה" עם האותיות והתבות ולכן "תנו לה מפרי ידיה ויהללוה בשערים מעשיה"- המעשיות שספר כג ובכל השבח הזה קמ"ט תבות, במספר "נחמן" עם הכולל כד וכל זה שיך לקדשת שבת כנ"ל, ועל כן "שבת" במספר שמו בשני פנים "נחמן" עם הכולל, "נחמן בן שמחה" (אמר המעתיק ועל כן שבת עם הכולל במספר נחמן ב"ר שמחה) וזה אשר גם "יום השביעי שבת שבתון קדש" (שמות ל"א) במספר שמו בחמשה פנים: "נחמן" "נחמן בן שמחה" עם השלש תבות _ "נחמן בן פיגא" "נון חית מס נון", "נחל נבע מקור חכמה" ועל כן גם שבת עם האותיות במספר רבי נחמן בן שמחה כה גם כל מועדי ה' אשר קדשתם נמשך משבת, וכלם באו בסוד הבינה כנודע בספרי אמת ועל כן: "פסח" במספר "נחמן" "חג המצות" עם הכולל במספר "נחמן בן שמחה" "חג השבעות" עם הכולל במספר "נחמן", "נחל נבע מקור חכמה עם האותיות שבתון זכרון תרועה" (ויקרא כ"ג) עם השלש תבות במספר שמו בארבעה פנים הלא הם: "נחמן"- "נון, חית, מס, נון" "נחמן בן שמחה" עם האותיות-"נחמן בן פיגא" עם האותיות ובדברי חכמינו ז"ל יקרא בשם ראש השנה, כי על כן גם "ראש השנה" במספר "נחמן בן שמחה" "נחמן בן פיגא" ואחד מהם עם האותיות והתבות והכולל כי גם כל בנין המלכות שנתעלה ונתגלה בו לדון ולשפט ולשקל את כל אחד במאזנים, אם למות אם לחיים (אשר על זה מרמז גם המזל מאזנים של החדש הזה) הכל על ידי בינה עלאה, כידוע ליודעי חן שכל שרש ותקון המלכות והמשפט הכל מאתה, וכמובא לעיל מזה ועל כן גם "מאזנים" במספר "נחמן" "מאזני צדק" עם השתי תבות במספר "נחמן בן פיגא" עם האותיות וזה אשר גם "קול שופר" שמצוה לשמע בו (וגם זה בסוד בינה כידוע) במספר "נון, חית, מס, נון" עם אותיות המלוי והכולל "יום פורים הוא לכפר עליכם" (ויקרא כ"ג) עם החמשה תבות במספר "נחמן בן פיגא", _ "נחל נבע מקור חכמה" וזה

אֲשֶׁר גַּם יוֹם כַּפָּרִים בְּמִלּוּאוֹ כָּזֶה, "יּוֹד, וָאוֹ, מִס, כָּף, פֶּא, רִישׁ, יוֹד, מִס" עִם אוֹתִיּוֹת הַמִּלּוּי מְכַוֵּן לְמִסְפֵּר הַזֶּה עִם הַכּוֹלֵל "חַג הַסְּפֹת וַיּוֹם שְׁמִינֵי עֶצְרֹת" עִם הַכּוֹלֵל בְּמִנְיָן שְׁמוֹ בְּאַרְבָּעָה פְּעָמִים, הֲלֵא הֵם: "נַחְמֹן" עִם הָאוֹתִיּוֹת, -"נַחְמֹן בֶּן פִּיגָא" עִם הָאוֹתִיּוֹת- "נַחְמֹן בֶּן שְׁמֹחָה עִם הָאוֹתִיּוֹת, -"נוֹן, חֵית, מִס, נוֹן" עִם הָאוֹתִיּוֹת גַּם תְּבַת סְפֹת בְּמִלּוּאוֹ כָּזֶה: "סְמָד, כָּף, וָ, תִיּוֹ" בְּמִסְפֵּר "נַחַל נִבֵּעַ מְקוֹר חֲכָמָה" עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַתְּבוּת וְהַכּוֹלֵל וְכֻלָּם בְּכָלֵל נִקְרָאִים בְּשֵׁם "מַעְדֵי הִי" (ל) כִּי עַל כֵּן גַּם זֹאת עִם הַשְּׁתֵי תְבוּת בְּמִסְפֵּר "נַחְמֹן" עִם הָאוֹתִיּוֹת (אָמַר הַמַּעֲתִיק וְעַל כֵּן "כָּל זְכוּרָד אֶל פְּנֵי הָאָדוֹן הִי" הַנֶּאֱמָר בְּפִסּוּק "שֶׁלֶשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה" וְכוּי שֶׁשׁ תְּבוּת אֵלוֹ בְּמִסְפֵּר נַחְמֹן בֶּן שְׁמֹחָה עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַתְּבוּת) כּוֹ וְאִף חֲנֻכָּה וּפּוּרִים בָּאוּ וְנִתְוַסְּפוּ עַל מוֹעֲדֵי הִי לְהִיּוֹת בְּכָלֵל בִּינָה וְלָכֵן חֲנֻכָּה בְּמִלּוּאוֹ כָּזֶה: "חֵית, נוֹן, וָאוֹ, כָּף הֵא" בְּמִסְפֵּר "נַחַל נִבֵּעַ מְקוֹר חֲכָמָה" עִם הָאוֹתִיּוֹת פּוּרִים בְּמִלּוּאוֹ כָּזֶה: "פֶּא, וָאוֹ, רִישׁ, יוֹד, מִס" עִם הַתְּבוּת וְהַכּוֹלֵל בְּמִסְפֵּר "נוֹן, חֵית, מִס, נוֹן" וְרַבְּנּוּ ז"ל בְּאֲמָרוֹ אֶת הַמַּאֲמָר הַמּוּבָא בְּלִקוּטֵי מוֹהֲר"ן תַּנְיִנָא סִימָן ב' פֶּתַח וְאָמַר "יְמֵי חֲנֻכָּה הֵם יְמֵי הוֹדָאָה" וּמֵאֲשֶׁר שֵׁשׁ לְדַקְדָּק בְּדַבְּרֵי אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִפִּי הַקְּדוֹשׁ כְּמוֹ בְּדַבְּרֵי מִקְרָא-דְּקַדְקֻתֵי וְחֻשְׁבֵּתֵי גַם אֶת זֹאת וּמְצָאתִי וְרֵאִיתִי כִּי "יְמֵי חֲנֻכָּה" בְּמִסְפֵּר "נַחְמֹן" עִם הַכּוֹלֵל וְזֶה אֲשֶׁר גַּם "סִלַּח נָא" שְׁמֵזָה נִמְשָׁד קִדְשֵׁת חֲנֻכָּה כְּמַבְאָר בְּדַבְּרֵי ז"ל בְּלִקוּטֵי מוֹהֲר"ן תַּנְיִנָא סִימָן ז', כִּי עַל כֵּן יַעֲלֶה גַם זֶה בְּמִנְיָן "נַחְמֹן" עִם הַכּוֹלֵל כּוֹ גַּם תְּהִלִּים מְסֻגָּל לְתַשׁוּבָה וַיֵּשׁ בָּהּ שְׂיִכוּת לְמִדַּת הַבִּינָה כְּמוּבָא בְּלִקוּטֵי מוֹהֲר"ן תַּנְיִנָא סִימָן ע"ג (וְעֵינֵינוּ גַם לְעִיל בְּאוֹת ט"ז) וַיֵּשׁ לְרַמְזוֹ כִּי עַל כֵּן נִמְצָא בּוֹ קמ"ט מְזֻמּוּרִים (כִּי הַשְּׁנַי מְזֻמּוּרִים הֲרֵאשׁוּנִים נַחֲשָׁבִים כְּאַחַת כְּמַבְאָר בְּמַסְכֵּת בְּרִכּוֹת דָּף ט: בְּסוּפּוֹ) כְּמִסְפֵּר "נַחְמֹן" עִם הַכּוֹלֵל כּוֹ גַּם בִּינָה הִיא בְּסוּד "יְרוּשָׁלַיִם שְׁלֹמֶעֱלָה" כִּי עַל כֵּן גַּם זֶה בְּמִנְיָן שְׁמוֹ בְּשֶׁלֶשׁה פְּנִים הֲלֵא הֵם: "נַחְמֹן", "נַחְמֹן בֶּן פִּיגָא", "נַחַל נִבֵּעַ מְקוֹר חֲכָמָה כֵּט בִּינָה: הִיא בְּסוּד אֱלֻקִּים (לֵא) כִּי עַל כֵּן "נַחְמֹן בֶּן פִּיגָא" עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלֵל בְּמִסְפֵּר "אֶלְף, לָמֵד, הִי, יוֹד, מִס", עִם הַחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת לְבִינָה: הִיא בְּסוּד כְּפֹא כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר נֶאֱמָר עָלֶיהָ בְּדַבְּרֵי הַחוּזָה (יַחְזָקָא ל א) "אֲבֹן סְפִיר דְּמוֹת כְּפֹא" וְעַל כֵּן יַעֲלֶה גַם זֶה בְּמִסְפֵּר שְׁמוֹ בְּשְׁנֵי פְּנִים "נַחְמֹן בֶּן פִּיגָא" עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלֵל- "נַחַל נִבֵּעַ מְקוֹר חֲכָמָה" כִּי הוּא אֲשֶׁר נֶאֱמָר עָלָיו מָה שְׁהִיָּה הוּא שְׁהִיָּה, וּמְשִׁיחַ דָּא מְשָׁה, אֲשֶׁר זָכָה לְאַחֲזוֹ וְלְהִתְאַחֵד בְּהַכְּפֵא הַנוֹרָאָה אֲשֶׁר תִּשְׁתִּיר אֶת שִׁיר נְעִימוֹת הַשְּׁגָת אֱלֻקוֹתוֹ עַל שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם נִימִין, פְּשׁוּט, כְּפּוּל, שְׁלוּשׁ, רְבוּעַ, שְׁהוּא "הוּיָה" בְּאַחֲזוּרִים שְׁעוּלָה שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם, לְעַנֵּג לְנִצָּח אֶת כָּל אֲשֶׁר יִזְכּוּ לָזֶה, וְלָכֵן מִסְפֵּר שְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ "נַחְמֹן" כְּמִסְפֵּר מִלּוּי "הוּיָה" בְּאַחֲזוּרִים כָּזֶה: "יוֹד, יוֹד, הֵא, יוֹד הֵא וּ, יוֹד הֵא וּ" עִם הָאֲרְבָּעָה כּוֹלֵלִים וְזֶה אֲשֶׁר גַּם "מָה שְׁהִיָּה הוּא שְׁהִיָּה" עִם הָאֲרְבָּע תְּבוּת בְּמִסְפֵּר שְׁמוֹ בְּמִלּוּאוֹ "נוֹן, חֵית, מִס, נוֹן" עִם הַכּוֹלֵל וְזֶה אֲשֶׁר גַּם "מְשָׁה מְשִׁיחַ" עִם הַשְּׁבָע אוֹתִיּוֹת בְּמִסְפֵּר שְׁמוֹ בְּמִלּוּאוֹ וְזֶה אֲשֶׁר גַּם "צְמַח דָּוִד" בְּמִסְפֵּר שְׁמוֹ "נַחְמֹן" עִם הָאוֹתִיּוֹת גַּם מָה שְׂיִכְנָה הַגּוֹאֵל צֶדֶק בְּדַנִּיָּאל ז' בְּשֵׁם "בֵּר אֲנִשׁ" בְּמִסְפֵּר "נַחְמֹן בֶּן שְׁמֹחָה" גַּם מָה שְׂיִכְנָה שֶׁם בְּדַנִּיָּאל קִפִּיטֵל ב' בְּשֵׁם אֲבֹן, כִּי עַל כֵּן גַּם אֲבֹן בְּמִלּוּאוֹ "אֶלְף, בֵּית, נוֹן" בְּמִסְפֵּר "נַחַל נִבֵּעַ מְקוֹר חֲכָמָה לֵא גַם מָה שְׂפִתוֹב

על אודות הגואל צדק (לדעת האר"י ז"ל) בפרשת שופטים "נביא מקרבו מאחיד כמני יקים לד" עם האותיות במספר "נחמן בן שמחה" "נחמן בן פיגא" ואחד מהם עם האותיות והכולל גם השלשה תבות "מקרב אחיהם כמוד" הכתובים שם מקדם, אשר יתבאר בקצור נמרץ (לדעת האר"י ז"ל הנ"ל) שמקרב אחיהם יעמד אחד שיהיה כמוד, כי על בן יעלה מספרם עם השלש תבות במספר שמותיהם הקדושים "משה, נחמן" לב ועין בתרגום ירושלמי על הפסוק "כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל" שבזה הפסוק מרמז התכלית האחרון והעולם הבא שייזכו נשמות ישראל פיזוע, ועל בן יתרגם שם התרגום בזה הלשון-ויניח'מין ד'ה' (בלשון הקדש כמו מאת ה') עתיד למתנניא עליכון דבית יעקב (לג) גם עין בשל"ה פרשת ואתחנן מה שכתב שם בשם מורנו הרב חיים ויטאל על פסוק "לכן אחלק לו ברבים ואת עצומים יחלק שלל" (לד), שהפסוק הזה נאמר על נשמות משה משיח אשר יקבל את חלק העולם הבא שלו מהקדוש-ברוך-הוא ממש ושאר הצדיקים יקבלו על דו לג וכל זה הוא מחמת שהשיג בתכלית השלמות מדת הבינה שהיא העולם הבא פיזוע, וכמו בן בספרי אמת, שכל עולם התקון ותחית המתים וענג הנשמות לנצח הוא מבינה אמת עלאה, בסוד הכתוב "כאיש אשר אמו תניח'מניו" ויש בזה אותיות "ניח'מין", כי הוא האור הנעלם אשר עליו יסובבו כל הדברים האלה, והוא אשר נאמר עליו "וירא אלקים את האור כי טוב", כי טוב לגנו כמו שאמרו חכמינו ז"ל (בראשית רבה ג) לד וזה אשר גם "אור" במלאו כזה "אלף, ואו, ריש" במספר "נחל נבע מקור חכמה" עם התבות והכולל וזה אשר גם-טוב" במלואו כזה: טית, ואו, ביי"ת עם השלש תבות במספר "נחמן בן שמחה"- "נחמן בן פיגא" וזה אשר גם- "עדר"- "נהר"- "גן" (לה) עם האותיות והתבות במספר שמו בשני פנים "נחמן" עם הכולל- "נחמן בן פיגא" וזה אשר גם- "עלם הבא" (לו) במספר "נחמן" וזה אשר גם- "עלם התקון" (לז) במספר שמו במלואו "נון, חית, מס, נון" עם הכולל וזה אשר גם- "אחלק לו ברבים" (לח) עם האותיות והתבות במספר שמו בשני פנים: "נחמן עם הכולל"- "נחמן בן פיגא" וזה אשר גם- "מה רב טובך" (לט) עם האותיות והתבות במספר "נחמן בן פיגא" עם הכולל וזה אשר גם- "יין המשמר בענביו" (מ) במספר שמו בשני פנים: "נחמן" עם האותיות והכולל-ניחל נבע מיקור חכמה עם האותיות והתבות והכולל וזה אשר גם- "נעמות בימינד" עם האותיות והתבות במספר שמו במלואו "נון, חית, מס, נון" עם הכולל וזה אשר גם-נעמות במספר "נחמן בן שמחה" עם האותיות והתבות וזה אשר גם- "אור זרע לצדיק" עם התבות במספר "נון, חית, מס, נון" עם אותיות המלוי וזה אשר גם- "מי מנוחות" (מא) במספר "נחמן בן שמחה" עם הכולל וזה אשר גם- "מחיה מתים" במספר "נחמן בן שמחה" וזה אשר גם- "צרור החיים" (מב) במספר "נחמן בן שמחה" עם האותיות והכולל לה וזה אשר גם כל שנותיו היו בערך ארבעים שנה כי בן ארבעים לבינה עין ברש"י פרשת כי תשא ששנות האנשים מכון למנון שנות עולם המתחילין מתשרי ונמצא לפי זה כשנולד בניסן בשנת תקל"ב (שעל זאת הגרסא כתב מוהר"ת ז"ל שפכי הנראה שפך הוא האמת) והסתלקותו היה בח"י ימים בתשרי בשנת תקע"א מכון

ממש ארבעים שנה) וזה אשר צרוף שמו נחמן מ'יח נ'וין כי הוא השיג מח
הנון משערי בינה וזה אשר גם-יום הסתלקותו ועלינו לגבוי מרומים
הוא מכוון ממש ביום הארת משה רבנו (מג) ובפרשת השבוע הסתלקות
משה רבנו עליו השלום וזה אשר ביום שחל בו ז' אדר פטירת משה רבנו
עליו השלום, יחול לעולם יום שני דחל המועד ספות יום הסתלקותו לו
והנה בכל המבאר עד הנה נראה לפי עניות דעתי לרמוז במאמרו הקדוש
שלאחר התורה 'אחוי לן מנא' בלקוטי מוהר"ן סימן כ"ה, שצריכין לכנות
להיצר הרע שם אחר, שלא לקרותו עוד בשם יצר הרע רק בשם כח
המדמה עין שם על פי מה שאמרו חכמינו ז"ל שבעה שמות יש לו ליצר
הרע כו' וידוע לידועי חן שהם כנגד השבע מדות דסטררא אחרא, כי זה
לעמת זה עשה אלקים כנגד שבע מדות הנמצאים בהקדשה כמובן כל זה
בספרי אמת והנה עד הנה לא היה בעולם כי אם הארת השבע מדות
האלה שהשיגו אותם השבעה רועים להמשיכם ולהאירם עלינו על כן לא
היה כנגד זה כי אם שבעה כחות היצר הרע שהם בחינת שבעה שמות שיש
לו- אבל משבא אדמו"ר ז"ל לעולם, והתחיל להאיר ולהופיע עלינו המדה
השמיינית שהיא בינה עלאה, שהשיגה בתכלית השלמות שאין שלמות
אחריו וכו', על כן זה לעמת זה גברה ועצמה מאד גם המדה השמיינית של
הסטררא אחרא שהיא בחינת מדמה, כי בינה דקדשה הוא בחינת מבין
דבר מתוך דבר, וזה לעמת זה בינה דסטררא אחרא הוא בחינת מדמה דבר
לדבר בשוא והבל לו אבל על כל זאת מדה טובה מרבה, ולעולם ידו על
העליונה כי אף על פי שמרב כבוד המלחמה () הכרח להתפסות ולהסתלק
מאתנו, וגם ארכו ימי הסתלקות בערך כפלים מהמספר מ"ה שנים
שאמרו הצופים על ההתפסות הזאת, (מה) אבל לא לעולם יזנח ה' ולא
לנצח יקצף, וגם אמנם בכחו כי עז וגבורתו (משרש הגבורות שבבינה) כי
קשתה, לא נתעלם מאתנו מכל וכל כמאז ומקדם, לבל ידע איש את מקום
קבורתו אשר גאלתנו תלויה בו (מו) ולכן גם אם יעלה לשמים שיאת מלך
הזקן וכסיל, משם יורידו ויפילו, כי לא ישקט האיש עד אם פלה הדבר
אשר דבר, לגאלנו ולרפאנו מתחלואינו העצומים (את כל האות הנה
הוצאתי מדברי מוהרנ"ת ז"ל, שמעתי מאבי הריני כפרת משכבו ועתה
נשוב לדברינו הראשונים כי עוד לאל מליו): לח כפי המבאר בבעל
הטורים על הפסוק "נביא מקרבוד" וכו' (שהבאתי לעיל עין שם) שמה
שהפסוק מתחיל בנון, ומסים בנון, מרמוז שישגי "נון שערי בינה" וכפי
המובא בספרי אמת שהשמות שיכים להפסוקים שהתחלתם וסיומם
כמותם, נראה מבאר שעל כן גם שמו הקדוש מתחיל בנון ומסים בנון:
לט ומחמת שגם עקר שלמות כל התקונים של הרב הוא על ידי התלמיד
כמובן בהתורה קרא את יהושע בסימן ו' לקוטי מוהר"ן חלק א', בענין
הסוד של תמונת אלף והאדם היושב על הכסא ועין שם היטב מה שמובא
שם בענין מלחמת עמלק, שאף על פי שגם היא עקרה נעשית על ידי משה
בעצמו, אבל באתגליא תלויה המלחמה רק בהתלמיד שהוא בחינת
יהושע עין שם וידוע שהעקר של כל תלמידיו הקדושים היה מוהרנ"ת
ז"ל, ולכן נראה בחוש כי באתגליא היתה עליו המלחמה פנים ואחור יותר
מעל רבנו ז"ל, כי בכל מיני מסירות מסרוהו ובכל מיני חרופים מקולות

וקללות בפניו ובפני עיניו חרפוהו וקללוהו-בתפיסה תפסוהו-ומביתו גרשוהו, וגם רצו והשתדלו להרגו ולהמיתו, אותו ואת כל אשר הכיר אמתתו, פנודע ומפרסם מהאגרות שנשלח מהצורר להשמידם ולהרגם ולאבדם, (מז) כי הוא היה התלמיד האמתי אשר נאכל ונתהפך למהות רבו ממש כביכול ותכף בעת התקרבותו גלה אדמו"ר ז"ל את התורה קרא את יהושע, למען הודיע על ידו את הבקי בשוב לכל המנחים בשאול תחתית ומתחתיו, וכמוכן למשפיל גם בהתורה 'כי מרחמם ינהגם' לקויטי מוהר"ן חלק ב' סימן ז' שאמרה קדם הסתלקותו, ורמז בה סמיכה למוהרנ"ת ז"ל (מח) שכל הארת התלמיד יהיו שיע הוא בסוד "ייקומו, היקיצו ור'ננו ש'וכני ע'פר" (ישעיה כ"ו) וכאשר נראה ונודע לכל מביט ומסתכל בספריו הקדושים, שאף על פי שמרבה לדבר מכל המדות טובות וישרות, אבל עקר ורב דבריו יסובבו על ענין התחזקות לחזק ולאמץ כל הנחשלים והעניפים והיגעים, אשר עמלק רודף אחריהם, לבל יתאשו עצמם מן הרחמים, כי הוא יתברך חנון ורב לסלח וכאשר נשמע ונראה גם בעת יציאת נשמתו הקדושה שעד נשימה האחרונה, כפל ושלש, "חנון המרבה לסלח" פעמים אין מספר (מט) והמגיד מראשית אחרית סבב גם אליו קריאת השם בסודות נשגבות ועצומות, ועל כן בעניות דעתי חשבתני גם שמו הקדוש ז"ל וראיתי כי הוא במספר "חנון המרבה לסלח" (ג) מכון ממש וגם הוא מתחיל ומסיים בנון, כי על-ידי רבנו ז"ל זכה גם הוא למה שזכה וכאשר אנו רואים שרבנו ז"ל בעצמו צרף אותו במאמרו הקדוש (ימי מוהרנ"ת חלק ב' סימן ל"ב)-"נחמן נתן, לאכט אויס דער גאנצער וועלט" [נחמן נתן, שוחקים מכל העולם] מ וזה אשר גם "נחל נבע מקור חכמה" עם האותיות והתבות והכולל מכון ממש מספר "נחמן נתן", כי התלמיד עם הרב הם משרש אחד, כמובא כל זה בהתורה "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי", בלקויטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ו עין שם: מא כי הוא הרב והתלמיד שהביטו והסתכלו עליהם מיום בריאת העולם עד הנה, ועל ידם יהיה נפעל ונגמר התקון של כל העולמות בתכלית תכלית השלמות, שגם אם לא היה אוכל האדם את עצו הדעת לא היה תקון עולמות כזה ועל כן יתהפך על ידי זה חטאו לזכות, ויקים: "אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה כי בא מועד" וזה אשר גם "תרחם" מכון למספר הנ"ל כי נחם ה' ציון נחם כל חירבוותיה וישים מידברה כעדון, וערביתה כגוף ה' ששון וישמחה ומצא בה תודה וקול זמרה: מב גם ראה זה מה שמצא אחד מאנשי שלומנו בזהר הקדוש בראשית דף כ"ח ע"א שורה ט' לענין זה, ולענין המחלקת שעליו מבאר שם בזה הלשון ובגין דא משה לא מית ואדם אתקרי איהו, ובגינה אתמר בגלותא בתראה ולאדם לא מצא עזר אלא פלהו כנגדו: מג עוד האיר ה' את עיני בענין מה שהבאתי לעיל באות ט"ז ובאות כ"ה שכל כח המלכות וכל בנין המלכות הכל ממדת הבינה, בסוד "אמא אוזפית מנהא לברתא" עין שם, ועל כן גם "בינה מלכות" במספר "נחמן בן שמחה": וזה אשר גם "נחמן" עם האותיות הוא במספר השמות השיכים להם שהם שם אדני-אלקים עם הכולל (ועין לעיל בההקדמה מה שהבאתי כדברים האלה גם משאר ספרי אמת, גם עין במסכת בבא בתרא דף ע"ה ששלשה נקראו בשם ה': צדיקים ומשיח

וירושלים וכו' עין שם): וזה אשר גם שמו על שם אמו עם האותיות והכולל במספר אלף, למד, הי, יוד, מס, עם החמש אותיות: והנה כפי המובן מדברי אדמו"ר ז"ל שגם ה'עיר ו'קדיש מין ש'מא נ'חית שהוא רבי שמעון בן יוחאי וכו' נראה לפי עניות דעתי יש לזה שיכות למה שמובא בספרי אמת שבינה עד הוד אתפשטת, וההוד הוא ענף הבינה, וידוע שרבי שמעון בר יוחאי נסתלק בספירת הוד שבהוד, ובדאי גם משרש מדתו היה שיך לזה ועל כן גם רבי "שמעון בן יוחאי" במספר ר' "נחמן בן שמחה" (זה הרמז שמעתי בשם אחרים): מה בינה הוא בסוד נשר ועל כן "נשר" עם האותיות במספר "נחמן בן שמחה" מו גם בינה, הוא בסוד ענוה שזהו בחינת מחין דגדלות כמובא בלקוטי הלכות, הלכות תפלין הלכה ואו באות י"ב, ובהלכות תפלות המנחה הלכה ה' באות א' שהענוה והגדלות דקדשה הכל אחד לגמרי, ועקר המחין גדלות דגדלות שזהו בחינת ענוה שבענוה, אי אפשר לזכות כי אם על ידי ארץ ישראל כמובן בחיי מוהר"ן בספור נסיעתו לארץ ישראל באות י"ב עין שם שמחמת זה מסר כל כך את נפשו לבוא לשם, כי תקון כל העולמות לנצח היה תלוי בזה ועל כן התפאר את עצמו בגדולות כאלה-כי כל זה הוא בסוד בינה עלאה שהוא בסוד פוס ממלל רברבן, ועל כן גם "פוס ממלל רברבן" עם הכולל במספר "נון, חית, מס, נון", עם האותיות: ובלשון הקדש "פה מדבר גדולות" עם האותיות והתבות במספר "נחמן" "נחל נבע מקור חכמה" עם האותיות וזה אשר גם "ענוה שבענוה" עם השתי תבות במספר "נחמן בן שמחה" עם האותיות והתבות: אמר המעתיק: וזה אשר גם ארץ ישראל עם התבות ואותיות המלוי כזה, "אלף ריש צדיק יוד שין ריש אלף למד" במספר נחמן עם הכולל נון חית מס נון: מז גם בינה הוא בסוד שמחה ועל כן יתעלה על ידו השמחה לנצח בשלמותה ובמלואה וכנ"ל, ועל כן "שמחה" במלואה כזה: "שין, מס, חית, הא", עם הארבע אותיות במספר שמו הקדוש על שם אביו ואמו, כזה: "נחמן בן שמחה" עם האותיות "נחמן בן פיגא" עם האותיות, ואחד מהם עם הכולל גאלה הראשונה שהיתה בפסח בחפזון בלי שלמות האתערותא דלתתא, נתקלקלה קלקול אחר קלקול עד שנתהנה זה לעמת זה החרבן שחל תמיד בזה היום כמובא בשלחן ערוך הסימן א"ת ב"ש וכו' ועכשו כל תקותנו על הגאלה האחרונה שמה בעצמו יהיה גם תקון הגאלה הראשונה, אך עכשו יהיה כל ההתחלה מפורים שהוא בחינת מחית עמלק כמובן בדבריו ז"ל (לקוטי תנינא סימן ע"ד), והעקר בכח האתערותא דלתתא של ראשי יחידי הדורות שהוא אדמו"ר ז"ל, ורבי שמעון בר יוחאי ז"ל, שמקבל מאתו פנ"ל ובפרט על ידי עצם התקונים שנתקנו ביום הסתלקותם (כמובן מדבריו הקדושים) ששני הימים של הסתלקותם מכוונים להיות חל ביום שחל בו פורים (כמובא בכתב יד של הרב מטשערין ז"ל המובא להלן) ובשניהם הגדלת ההלולא (יום ל"ג בעמר הלולא דרבי שמעון בר יוחאי ז"ל) וזמן שמחתנו (יום הסתלקות אדמו"ר יום ד' של חג הסוכות זמן שמחתנו-כמו בפורים שהוא יום שמחה) כי בכחם הקדוש והנשגב נצא מבין שני האריות דסטרך אחרא שהוא זה לעמת זה, ונזכה לבחינת שין המובא בדבריו הקדושים לקוטי תנינא

סימן פי"ה, שהוא ראשי תבות שיבת נחמו (נחמת הגאולה) המכון גם לראשי תבות של שמותיהם הקדושים שימעון נחמן זכותם יגן עלינו ועל כל ישראל אמן: וכעת הנני להעתיק דבר נפלא מכתב היד הרב וכו' מורנו רבי נחמן ז"ל אב בית דין קדוש דקהלת קדוש טשעהרין השיך לענין הנ"ל, וזה לשונו: ענין ספירת העמר בבחינת עגולים, שכל ספירה וספירה משלבת בחברתה ומסבבת אותה, וחוזרין חלילה והנה ידוע ענין העגולים, שכל העגולים מסבבין ומעגלין סביב נקדת המרפז, והמרפז שבספירת העמר הוא הספירה נצח שבנצח שהיא מאירה ביום כ"ה לספירה והנה בל"ג בעמר יום הסתלקות רשב"י ז"ל מאירה הספירה הוד שבהוד והבן כי ביום שחל ל"ג בעמר הסתלקות רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, יחול לעולם יום שני דחל המועד סכות, יום הסתלקות רבנו הקדוש רבי נחמן זללה"ה אשר מדתו נצח כידוע מדבריו הקדושים, ושמו בגימטריא נצח וכן פורים שעבר הוא גם כן ביום שחל ל"ג בעמר כפי אשר נתנו הקדמונים הסימן פל"ג (שלחן ערוך ארח חיים סימן תכח), ומבאר בכתבים (פרי עץ חיים שער י"ט) דימי חנכה נגד הוד וימי פורים נגד נצח וכמו כן ל"ג בעמר הוא תמיד ביום ח"י אפר, ויום ב דחל המועד סכות גם כן ביום ח"י תשרי: וכשחל יום כ"ה בספירה ביום שבת אז היא נקדת המרפז לימי הספירה גם לשבתות לפניו שלש שבתות, ולאחריו שלש שבתות כי כל הספירות, ובתוכם גם הספירה הוד שבהוד שמאירה ביום הסתלקות רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, מסבבין ומעגלין סביב נקדת המרפז של ימי הספירה שהיא נצח שבנצח אשר היא מדתו של רבנו הקדוש זללה"ה ומכל הנ"ל תבין מה שסיים רבנו ז"ל בתחלת הספר ועכשו וכו' וגם בלקוטי תנינא סימן ע"ד גם כן סיים ועכשו וכו' ודי לחכימא: עד כאן לשונו (אמר המעתיק ועין לעיל בחלק זה אות מ"ד עין שם) אמר המוציא לאור להודיע ברבים שהנס שעשה לי השם יתברך להוציאני לחרות מסכנת מות לשלחני לארץ הקדוש היה ביום נצח שבנצח ספירת רבנו הקדוש זכותו יגן עלינו אמן, שנת תרצ"ב לפ"ק: פתיחה לחלק ד' הנקרא בשם

כוכבי אור ששון ושמחה

ושמחה

ששון

פתיחה

רַבְּנוּ הַנּוֹרָא וְתַלְמִידוֹ הַקְּדוֹשׁ מוֹהֲרַנְיִת ז"ל בְּדַרְכֵיהֶם הַנְּעֻלְמִים אֲשֶׁר צְדִיקִים מִתְדַמִּים לְיוֹצְרָם, הַנִּיחוּ לָנוּ מְקוֹם לְהַתְגַּדֵּר בּוֹ שְׁנֵהִיָּה צְרִיכִים בְּקִשָּׁה וְחַפְזֵי אַחַר רֹיחַ קִדְשָׁם (עַיֵן בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת הַלְכוֹת שְׁלוּחִין הַלְכָה ה' בָּאוֹת י"ב וְגַם בְּשֵׁאֵר מְקוֹמוֹת) הַנִּמְצָא בְּסִפְרֵיהֶם הַקְּדוֹשִׁים וְלָכוּ גַם אֲנִי הָעֵנִי בְּדַעַת, וְהַגְרוּעַ מִכָּל הַפְּנוּיִים לְגִנְאִי, יִגְעַתִּי וּבִקְשָׁתִי אֶת שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי בְּסִפְרֵיהֶם הַקְּדוֹשִׁים וּבְדַבְרֵיהֶם הַנּוֹרָאִים שֶׁשְׁמַעְתִּי בְּעַל פֶּה וּבָאֵת כָּל אֲשֶׁר חֲנַנִּי ה' לְהַעֲמִיק מַחְשְׁבוֹתַי בְּעַמְקֵי וּבְאוֹר דְּבָרֵיהֶם מִזֶּה עַל זֶה, עַד שֶׁגַם אֲנִי בְּקִטְנוּת וּדְכָאוּת עָרַכִּי וּמִצְבֵּי הַדְּלָה וְהַשְׁפָּלָה, מִצְאָתִי וְהוֹצֵאתִי מֵהֶם אֶת כָּל דְּבָרֵי הָאֱלֹהִים שֶׁכְּתִבְתִּי בְּחֶלֶק הַזֶּה פֶּה בְּלִשׁוֹן תְּפִלָּה (וְגַם לְמִטָּה בְּמִתְדוּרָא) עַל אוֹדוֹת הַשְּׂמִחָה בְּה' וְצְדִיקֵי הָאֱמִתִּיִּים כִּי מַעֲצָם רוֹמְמוֹת וְנוֹרָאוֹת הַמְצָנָה הַזֹּאת אֲשֶׁר זֶה עֵקֶר רְפוּאוֹת הַנִּפְשׁוֹת מִכָּל מִינֵי חַצִּים וְסָמִים שֶׁבְּעוֹלָם, (עַיֵן בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת הַלְכוֹת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה הַלְכָה ג') וְהִיא הַהֲצָלָה מִרְאֵשֵׁי הַתְּאֻוֹת מָמוֹן וְנֵאוֹף (אֲשֶׁר מִמִּילָא קַל יוֹתֵר אַחַר כֶּךָ לְשִׁבֵּר גַּם שֵׁאֵר הַתְּאֻוֹת וּמַדּוֹת הַרְעוֹת כְּמוֹבָן בְּדַבְרֵיהֶם בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת וְעַיֵן בְּהַתּוֹרָה צְוִיתָ צֶדֶק בְּסִמּוֹן כ"ג וּבְהַתּוֹרָה "וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמַעוּן" בְּסִמּוֹן קס"ט שֶׁשְׂמִחָה הוּא הַהֲפָךְ מִתְּאֻוֹת מָמוֹן וְגַם עַיֵן בְּהַתּוֹרָה שֶׁמֶרְבָּה לְבַקֵּשׁ עַל שְׂמִחָה כִּי בְּהַ תְּלוּי שְׂמִירַת הַבְּרִית שֶׁעַל יָדֵי זֶה מִמִּילָא אֵין נוֹפְלִים לְתְּאֻוֹת מָמוֹן עַיֵן שָׁם), וְהִיא שִׂמְחָה תְּמַחָה אֶת עַמְלֵק מְקוֹר כָּל הַטְּמָאוֹת שֶׁבְּעוֹלָם (עַיֵן בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת הַלְכוֹת נְפִילַת אַפִּים הַלְכָה ב') וְהִיא אֲשֶׁר עַל יָדָהּ יִגְאֻלְנוּ הַגּוֹאֵל צֶדֶק גַּם מֵהַגְלוּת הַגִּשְׁמִי, וּמִכָּל מִינֵי צְרוּת וּמִצּוּקוֹת גַּם בְּגִשְׁמִיּוֹת (עַיֵן בְּהַתּוֹרָה 'אֲמַצְעִיתָא דְּעֵלְמָא' בְּסִמּוֹן כ"ד, וּבְהַתּוֹרָה 'אֲנִי אֲשַׁמַּח בְּה' בְּסִמּוֹן צ"ו, וְעַיֵן בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת מֵה שְׂפָתוֹב שָׁם בְּשֵׁם הָאֲר"י ז"ל, שֶׁכָּל הַקְּלָלוֹת וְהַתּוֹכָחוֹת הוּא "תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' בְּשְׂמִחָה" (וְאֵף עַל פִּי שְׂכָפִי פְּשׁוּטוֹ יִסּוּבּוּ הַדְּבָרִים עַל שְׂמִסִּים שָׁם "מֵרַב כָּל", אֲבָל דְּבָרֵי תּוֹרָה כְּפִטִּישׁ יִפּוּצֵץ סֵלַע) וְהִיא אֲשֶׁר בְּכַחַה לְהַכְנִיעַ וּלְשִׁבֵּר כָּל מִינֵי קְלָפוֹת הַמִּתְגַּבְּרִים מִחֲדָשׁ בְּכָל מְדַרְגָּה (וְעַיֵן בְּהַתּוֹרָה 'אַחֲוֵי לָן מְנָא' סִמּוֹן כ"ה) וּמְדַרְגָּה, וְהִיא הַנִּחְשֵׁק הַקְּמִיץ וְהַסְתוּם שֶׁיֵּשׁ לְהַבִּין עֲצָם גְּבֵהוּ וְתַפְאֲרָתוֹ עַל יָדֵי עֲצָם הַמְנִיעוֹת שֶׁיֵּשׁ עַל זֶה כִּי הַשְּׁנִי מִינֵי מְנִיעוֹת הַמוּבָאִים בְּחַיֵּי מוֹהֲר"ן בְּהַשִּׁיחוֹת הַנִּקְרָאִים בְּשֵׁם עֲבוֹדַת ה' בְּסִמּוֹן נ"ה תְּרוּוִּיהוּ אִיתְּנָהוּ בּוֹ בְּהַתְגַּבְּרוֹת עֲצוּם מְאֹד, כִּי זוּלַת אֲשֶׁר תִּתְגַּבֵּר עַל הָאָדָם כְּבִדּוֹת הַדְּבָר הַזֶּה מַעֲצָם הַהֲרַפְתָּקָאוֹת הַעוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד בְּגוֹף וְנִפְשׁ, וְהַתְגַּבְּרוֹת גְּדוֹל וְעֲצוּם כָּל כֶּךָ עַד שֶׁצְרִיכִים לְהַשְׁתַּדֵּל בָּזֶה בְּמִסִּירַת נִפְשׁ מִמֶּשׁ, אֵף גַּם זֹאת אֲשֶׁר תִּתְגַּבֵּר מְאֹד עַל הָאָדָם הַקְּלוֹת, שֶׁנִּקְל וְקָטָן בְּעֵינָיו מְאֹד הַדְּבָר הַזֶּה, עַד שֶׁאֵינוּ נִחְשָׁב בְּעֵינָיו לְמִצְוָה כְּלָל וּמִכָּל הַדְּבָרִים הָאֱלֹהִים נִתְעוֹרְרְתִי עַד מְאֹד לְהַעֲמִיק בְּעֵינָיו זֶה כִּי אֵין לָנוּ אֱלֹא דְבָרֵי בֶן שְׂמִחָה הַנִּכְלָל בְּמְקוֹר הַשְּׂמִחָה הַעוֹסֵק לְקַשְׁרָנוּ עַל יָדֵי הַשְּׂמִחָה בְּה' וּבְצְדִיקֵי הָאֱמִתִּיִּים וּבְפֶרֶט בְּרֵאשׁ כָּל צְדִיקֵי הוּא הוּא בְּעֲצָמוֹ זֶכֶר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָה: וְהִנֵּה כֹּאֲשֶׁר נוֹדַע בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל שֶׁהַעֲצָה שֶׁל תְּפִלָּה עוֹלָה עַל כָּל הַעֲצוֹת (כְּמוּבָא בְּלִקוּטֵי תַנְיִנָא סִמּוֹן כ"ה), וְעַל יָדָהּ יְכוּלִים בְּיוֹתֵר לְזַכּוֹת לְהַשְׂמִחָה בְּה', (שְׁזֶה הַתְּכִלִּית מִכָּל הַתְּכִלִּיתִים לְשִׂמְחָה בְּה' וּלְדַבְּקָה בּוֹ, שֶׁעַל יָדֵי זֶה נִכְלָלִים בּוֹ לְדַעַת וּלְהַשִּׁיג אוֹתוֹ שְׁזֶה יְהִיָּה הָעוֹלָם הַבָּא שֶׁל

כָּל הַצְדִּיקִים וְחַסִּידִים וְכַמּוּבָא לְקַמּוֹן בְּמַהְדוּרָא בְּאוֹת גִּי' עַל כֵּן חִבְרַתִּי עַל
זֶה אֶת כָּל דְּבָרֵי (מִלְבָּד הַמַּהְדוּרָא וְהַהֲגָהוֹת) בְּלִשׁוֹן תְּפִלָּה, (וְגַם קִצַּת
כְּתַבְתִּי בְּלִשׁוֹן הַמְּרַגֵּל בְּמַדִּינַתְנוּ מִחֲמַת שְׁהֵלֵב נִמְשָׁךְ אַחֵר זֶה בְּיוֹתֵר
כְּמוּבָא בְּדַבְרֵי ז"ל) כִּי בְּהִתְבוֹת הָאֵלֶּה לְבַד נִצְטַמְצָמוּ (לְמִי שְׂזוּכָה) הַשֶּׁכֶל
הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַשְּׂמַחָה, מֵה שְׂאִין הִפֵּה יְכוּל לְדַבֵּר וְהֵלֵב לְחַשֵּׁב תְּפִלָּה א': רַבּוֹן
כָּל הָעוֹלָמִים מְקוֹר כָּל הַתְּעֻנּוּגִים וְהַשְּׂמָחוֹת שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמִים (א), הִיָּה
בְּעֶזְרִי לְשָׁמֵר הַיֵּטֵב אֶת הַזְּכָרוֹן בְּכָל נִקְדָּה וְנִקְדָּה שֶׁל סוּר מֵרַע וְעֵשֶׂה טוֹב
בְּמַחְשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, שֶׁהִיא הַמְּקַשְׁרֵת אֶת נַשְׂמֹתַי בְּדַעַת אֱלֹקוֹתֶיךָ (ב)
בְּדַעַת לְמַעַלָּה מְדַעַת וּבַעֲנָג לְמַעַלָּה מַעֲנָג עַד בְּלִתִּי תְּכִלִּית (ג) עֶזְרָנִי לְהַעֲמִיק
מְאֹד בָּזֶה אֶת זְכָרוֹנִי וְכָל פְּנִימִיּוֹת רַעִיוֹנִי, בְּאִפְּן שְׂאִזְכָּה לְשִׂמְחָה בְּכָל נִקְדָּה
וְנִקְדָּה כְּרָאוּי לְשִׂמְחָה בָּזֶה, כִּי אֶתָּה הוּא עֵצֶם הַטּוֹב דְּטוֹב וְהַעֲנָג דְּעֲנָג
וְהַשְּׂמָחָה דְּשְׂמָחָה עַד בְּלִתִּי תְּכִלִּית, וְאִין סוּף וּגְבוּל לְאַהֲבַת וְחֻמְדַּת שְׂמָךְ
וְכַבּוּדֶיךָ בְּאַהֲבָה דְּאַהֲבָה וְחֻמְדָּה דְּחֻמְדָּה וְכוּ', כִּי אֶתָּה הוּא אַהֲבַת נְעִימַת
חַיּוֹתַי אִידָּךְ שְׁעוּבֵר עָלַי בְּגוּף וְנַפְשִׁי (וְיִפְרֹשׁ כָּאֵן כָּל מָה שְׁעוּבֵר עָלָיו) כִּי אֲנִי
מֵאֲמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁכָּל מִינֵי יְסוּרִים וְכָל מִינֵי עֲנִיּוֹת וְכָל מִינֵי מַחְלָה
וְכָל מִינֵי מְכַאוּבִים וְכָל מִינֵי עֲנָשִׁים שְׁפַעוּלָם הִזָּה וְשְׁפַעוּלָם הַבָּא, כָּלֵם
כָּלֵם כְּאַפְס וְאִין מִמֶּשׁ הֵם נְחֻשְׁבִים נֶגְדַּת הַתְּעֻנּוּג הַנִּפְלָא שֶׁל הַדְּבָקוֹת
בְּאֱלֹהוֹתֶיךָ, וּבְהַנְעִימוֹת דְּנַעֲיִמוֹת שֶׁל תּוֹרַתֶיךָ וְדַבְרֵי צְדִיקֶיךָ שְׂזוּכָה כָּל
אַחַד: תְּעִנְיָגוּעֵר פּוֹן תְּעִנְיָגוּעֵר בִּיז אֵן אִיין עֵק, פְּרִיִּילִיכְקִיטְעֵר פּוֹן
פְּרִיִּילִיכְקִיט בִּיז אֵן אִיין עֵק, גִּילִיבְטֵעֵר פּוֹן גִּילִיבְטֵקִיט בִּיז אֵן אֵ עֵק,
גִּלוֹסְטִיגְעֵר פּוֹן גִּלוֹסְטִיגְעֵר בִּיז אֵן אִיין עֵק, דִּי בִּיסְט מִיין לִיב חַיּוֹת, מִיין
זִיס חַיּוֹת, וּוִיא אַזוֹי עֵס גִּיט אוֹף מִיר אִיבְעֵר בְּגוּף וּבְנַפְשִׁי מִיין הַאֲרָץ גִּיט
מִיר אוֹיֶשׁ נֶאָד דִּיר, מִיין חַיּוֹת גִּיט מִיר אוֹיֶשׁ נֶאָד דִּיר, כִּי אֲנִי מֵאֲמִין
בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה אַז אֲלַע מִינֵי יְסוּרִים, אֲלַע מִינֵי אַרוּמְקִיטוֹן, אֲלַע מִינֵי
שְׁלַאפְקִיטוֹן, אֲלַע מִינֵי וּוִיטִיקֵעוֹן, אֲלַע מִינֵי טוֹיֶט, אֲלַע מִינֵי גִיהֶנְס
בְּאַטְרַעפְט אֲלִדִּינְג וּוִיא גָּאָר נִיט, אֲקַעגִין דַּעַם תְּעֻנּוּג פּוֹן דְּבָקוֹת אֱלֹקוֹתֶיךָ
וּוּאֵס יַעֲדֵעֵר נַשְׂמָה וּוְעַט זוּכָה זִיין: עֶזְרָנִי וְזַכְּנִי לְאַקְדָּמָא אֶת הַיִּרְאָה
וְלַהֲתַנְרָא וְלַפְחָד מִמֶּךָ תְּמִיד בְּיִרְאָת הַעֲנֵשׁ וְיִרְאָת הַרוּמְמוֹת, בְּיִרְאָה עֲלָאָה
דְּעֲלָאָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת כִּי הֲלֵא גַם לַפְחָדֶיךָ וְיִרְאָתֶיךָ אִין תְּכִלִּית וּגְבוּל
(פְּאַרְכֵּטִיגְעֵר פּוֹן פְּאַרְכֵּטִיג בִּיז אֵן אִיין עֵק שְׂרַעְקִינְדִּיקֵר וְכוּ') (לְאַחַז
הַחוּטְרָא בְּתַרְיִן רָאשִׁין כְּנִ"ל וְלַהֲמַשִּׁיךְ אֶת עֲצָמֵי לְתַכְלִית הַמַּעַלָּה וְלַקְבַּע
עַל זֶה אִיזָּה שְׁעוֹת וְעַל כָּל זֶה לְהִיּוֹת בְּשְׂמָחָה כְּנִ"ל), עֶזְרָנִי שְׂתַּהֲיָה יִרְאָתֶיךָ
עַל פְּנֵי לְבַלְתִּי אַחְטָא וּלְבַלְתִּי אֲסוּר מִמַּצּוֹתֶיךָ מַעֲתָה עַל כָּל פְּנִים, וּמְכָל
שְׁכּוֹן וְכָל שְׁכּוֹן מִהַמַּצּוֹה הַגְּדוּלָּה לְהִיּוֹת בְּשְׂמָחָה תְּמִיד, אֲשֶׁר צוּיַתְנוּ עַל יְדֵי
צְדִיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים שְׂאִזְכָּה בְּכָל עֵת וְעַת לְהַתְּעוֹרֵר וְלַהֲתַקְשֵׁר לְפְנִימִיּוֹת
הַטּוֹב שֶׁבְּלִבִּי לְפְנִימִיּוֹת הַחֶלֶק אֱלֹהֵי שְׁבָקְרָבִי אֲשֶׁר בְּפְנִימִיּוֹת הַטּוֹב הִזָּה
תּוֹקֵד וְתַבְעֵר בִּי הַשְּׂשׁוֹן וְהַשְּׂמָחָה בְּךָ (ד) בְּכָל מִינֵי מוֹקֵד וְתַבְעֵרָה (הַמַּעֲיִן
זְבִין מֵאֲלוֹי שְׂיִסְדִּיתִי תְּפִלָּתִי הַזֹּאת עַל דְּבָרֵי מוֹהֲרַנְיִת ז"ל בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת,
וּבְפֶרֶט בְּהַלְכוֹת פְּסַח הַלְכָה ט' שְׂדִיקָא עַל יְדֵי הַיִּרְאָה בְּאִים לְשְׂמָחָה,
וְאַפְלוּ עַל יְדֵי יִרְאָת הַעֲנֵשׁ וְכַמְרָמֵז בְּמֵאֲמֵר חֲכָמֵינוּ ז"ל מַעֲנִין לִישְׂרֵי לֵן
מֵר, אֲמַר לִיָּה וַי לֵן דְּמִיתָנֵן וְכוּ' שֶׁהוּא תְּמוּנָה מְאֹד וְכוּ', אִידָּךְ עַל פִּי הַנִּ"ל
יּוֹבְנוּ הַדְּבָרִים הַיֵּטֵב כִּי הִיָּה בְּשְׂמָחָה גְּדוּלָּה כָּל כָּד, עַד שְׂאִימַת מְוֹת שֶׁהוּא

יִרְאֵת הָעֵנֶשׁ, לֹא הָיָה לוֹ כַח לְהַפִּיל אוֹתוֹ לְעֵצְבוֹת חֵס וְשְׁלוֹם, רַק אֲדַרְבָּה וְכוּ' מִגְדֵּל הָאֵימָה וְהִירָאָה מִהַמּוֹת וְכוּ' הַתְּחִיָּק לְקִים דְּבָרֵי חֲכָמֵינוּ ז"ל לְשִׁמַּח אֶת עֲצָמוֹ וְכוּ' עֵינַי שָׁם וּמַחֲמַת שְׁמוּבָא בְּלִקוּטֵי תַנְיִנָא סִימֵן יוֹד שָׁגַם עַל יְדֵי הַשְׁמָחָה זֹכִים לְיִשׁוּב הַדְּעַת לְיִשָּׁב עֲצָמוֹ מִהַתְּכָלִית וְכוּ' שְׁזָה בְּחִינַת זְכוּרֹן יוֹם הַמּוֹת וְכוּ' שְׁאָחַד תְּלוּי בְּחִבְרוֹ, עַל כֵּן צִרְפְּתִי לָזָה הָאוֹת שְׁאָחַר זָה שָׁבוּ יְדַבֵּר הַרְבֵּה מֵעַנְנֵי הַזְּכוּרֹן הַזֶּה תִּפְלָה ב': וְעִזְרָנִי אָבִי שְׁבִשְׁמִים לְהַתְּדַבֵּק כָּל כָּף בְּהַשְׁמָחָה הַקְּדוּשָׁה, עַד שֶׁתְּהֵא דְעֵתִי נוֹחָה וּמִיִּשְׁבֵּת בְּכָל עֵת, וְאַחֲשֵׁב אֶת נַפְשִׁי תַמִּיד אֶת גְּדֵל וְעֵצָם שְׁטוֹת וְשִׁגְעוֹן תַּאֲוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְהַבְּלִי, אַחֲרֵי אֲשֶׁר יוֹדְעִים בְּבִרוֹר בְּלִי שׁוּם סִפְק שְׁפִתָּאם פְּתָאם יְהִיוּ נִלְכָּדִים בְּמִצּוֹדֵת הַמּוֹת, וְלֹא יִהְיֶה מִי שְׁיֻכַּל לִפְדוֹת וּלְהוֹשִׁיעַ מִזָּה וְאִזּוֹ יְהִיוּ מִכְּרָחִים לְהַקִּיא וּלְהַחֲזִיר כָּל הַתַּאֲוֹת שֶׁהַכְּנִיסוּ לְגוֹף, וְלֹא יִהְיֶה מֵהֶם שׁוּם יִתְרוֹן וְרוּחַ כָּלֵל וְכָלֵל וְאִזּוֹ יְהִיוּ מִכְּרָחִים לְהַתְּחַבֵּר עִם הַמְּלֶאךָ הַמּוֹת בְּלִי שׁוּם טַעְנָה, וּלְהוֹשִׁיט לוֹ הַצְּנוּאֵר בְּלִי שׁוּם תְּרוּץ, וְלְטַעוֹם טַעַם הַגְּסִיסָה וְהַמּוֹת שֶׁהוּא מֵר וּמְרוֹר מִכָּל מִינֵי מְרִירוֹת שְׁבַעוֹלָם וְאַסְתִּפֵּל בְּעֵינַי לְכָל צַד אוֹלִי נִמְצָא אַחַד שְׁיֻכַּל לְהַצִּילִי מִזָּה וְכָל אוֹהֲבֵי וְרַעֵי מִנְּגִד נִגְעֵי יַעֲמָדוּ, וְלֹא יִרְצוּ לְהַבִּיט וּלְהַסְתִּפֵּל כָּלֵל עַל זֶה וְכָל הַגּוֹף שֶׁהִלְעִיטוֹ אוֹתוֹ בְּהַתַּאֲוֹת, יִהְיֶה מִכְּרָח לְהַתְּבַלּוֹת בְּעַפָּר וּבִבְטָן הַתּוֹלְעִים וְלֹא יִהְיֶה מְקוֹם לְהַתְּחַבֵּא וּלְהַטְמִן מִכָּל זֶה בְּשׁוּם אִפֹּן וְאִם אֶפְלוּ אֲהִיָּה מִבְּטַח בְּכָל הַשְּׂמוּנִים שָׁנָה גַם הֵם יִפְרָחוּ כְּהַרְף עֵינַי, וְגַם הַרְבֵּה מֵהֶם כָּבֵר חֲלָפוּ וְעִבְרוּ, וְכֵן יַעֲבֵר וַיִּפְרַח גַּם הַשָּׂאֵר וּמִכָּל שְׁכֹן וְכָל שְׁכֹן שָׁגַם עִם זֶה הַמַּעַט שֶׁעַד שְׂמוּנִים שָׁנָה אֵינָם מִבְּטָחִים כָּלֵל, כִּי אֵינָם מִבְּטָחִים בְּהַחִיִּים אֶפְלוּ רַגַע אַחַת, וּבְכָל רַגַע וְרַגַע מוֹכֵנִים וּמְזַמְנִים לְהִיּוֹת נִצּוּדִים בְּהַמְּצוּדָה הַפְּרוּסָה עַל כָּל הַחִיִּים וְעֵתָה עַל מִי בְּטַחְתִּי כִּי מְרַדְתִּי, וְגַם מִה אֲנִי רוֹצֶה לְהַרְוִיחַ, הָאִם אֵינִי יוֹדֵעַ שֶׁהַכֵּל הַבָּלִים וְגִרְוּעַ מֵהַבָּל אֲלָפִים פְּעָמִים, כִּי גַם הַעֲשִׂיר הַגְּדוֹל שֶׁבְּגְדוֹלִים, וְהַמְּמַלָּא כְּרִסוֹ בְּהַהֲרָף עֵינַי הַזֶּה בְּכָל הַתַּאֲוֹת הַמְּדַמּוֹת, גַּם הוּא מִכְּרָח לִירֵד לְהַבּוֹר וּלְלַבֵּשׁ תְּכָרִיכִים וּלְשַׁכַּב בְּרַגְלָיו אֶל הַדָּלֵת, וְלַעֲטוֹף אֶת עֲצָמוֹ בְּהַצּוּרָה הַיִּרְקָה וּפְנֵי הַמּוֹת בְּלִי שׁוּם סִפְק וְכָל אֲבָר וְאֲבָר יִהְיֶה מִכְּרָח לְהַתְּרַקֵּב וּלְהַתְּעַפֵּשׂ וּלְהַתְּאַפֵּל לְשָׁנֵי הַתּוֹלְעִים, וּלְהַתְּעַפֵּל בְּבִטְנָם הַמְּזֶהֶם וְהַמְּשַׁקֵּץ וְלֹא יוֹעִיל לוֹ לֹא כֶּסֶף וְלֹא זָהָב וְכוּ' וְעֵתָה מִה יֵשׁ לִי לְאַבֵּד וּלְהַפְּסִיד בְּעוֹלָם הַמְּבוּכוֹת הַזֶּה כְּשֶׁאַחֲזִיק עֲצָמִי בְּתוֹרֵתֶךָ וּמִצּוֹתֶיךָ (וְהִנֵּה מַחֲמַת שְׁאֲדָמוֹ"ר ז"ל הַזֶּהִיר מֵאֵד לְשִׁמֵּר אֶת הַזְּכוּרֹן הַזֶּה בְּכָל יוֹם כְּמוּבָא בְּלִקוּטֵי א' סִימֵן נ"ד, וּבְלִקוּטֵי הַלְכוֹת הַלְכוֹת בְּרַפְתִּי הַרִיחַ וּבְרַפְתִּי הַפְּרוֹת הַלְכָה ה' אוֹת יוֹד, מוּבָא שָׁם שְׁעָקֵר שְׁמִירַת הַזְּכוּרֹן הוּא עַל יְדֵי הַדְּבּוֹר שְׁצָרִיכִין לְדַבֵּר בְּזָה הַרְבֵּה, אוֹלֵי נִזְכָּה לְהַזְכִּיר אֶת עֲצָמֵנוּ שֶׁלֹּא יִטְעָה אוֹתָנוּ הַהַעֲלָמָה שְׁנִתְּנָה עַל זֶה בְּלֵב כָּל אַחַד כְּמוּבָא מִזָּה מְדַבְּרִין בְּהַלְכוֹת שְׁחִיטָה הַלְכָה ה' אוֹת ה', שְׁאֵף עַל פִּי שְׁנִדְמָה לְכַאוּרָה שְׁכָלֵם יוֹדְעִים מִזָּה אֲבָל בְּאַמַּת זְעִירִין אֵינּוֹן שְׁזֹכִים לְדַעַת מִזָּה עֵינַי שָׁם וְעַל כֵּן הָיוּ רְגִילִים אֲנִשִּׁי שְׁלוּמֵנוּ לְדַבֵּר בְּעַנְנֵי זֶה הַרְבֵּה מֵאֵד בְּכָל מִינֵי לְשׁוֹנוֹת וְעֵתָה מַחֲמַת שְׁאֲנִשִּׁי אֲמָנָה אֲבָדוֹ וּבְכָל יוֹם אָנוּ הוֹלְכִים וְדָלִים, עַל כֵּן אֲמַרְתִּי לְרַשָּׁם עַל כָּל פְּנִים וּלְהַעֲתִיק עֵינַי הַזְּכוּרֹן הַזֶּה גַם בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְנֶז מִטַּעַם הַמוּבָא בְּהַפְּתִיחָה עֵינַי שָׁם) רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם פֶּאֶר דִּיר אִיז אֲנִטְפֶּלְעֶקֶט וְאוּאֵס פֶּאֶר אַ הַעֲלָמָה דִּיא הָאֲסֵט גִּיגִיבִין אִין הָאֲרֶץ פּוֹן

יעדער מענטשין אז כמעט מע וויסט גאר ניט צי מע וועט אמאל שטארבין,
העלף מיר איד זאל עס וויסן קלאר בלי שום ספק אז מע וועט פלוצלונג
מוזין ווערן אמת, סע וועט גאר קיינער ניט קענען העלפן אין בשעת
גסיסה וועט מען מוזען אויסמייקען אלע תאוות, סע וועט פון זיי אקוראט
אקוראט גאר ניט ארויס קומען און מע וועט זיך מוזען באגינגען מיט
דעם מלאך המות בלי שום טענה, און מע וועט אום מוזען אוסשטרקן
דעם האלדז בלי שום תרוץ, אין מע וועט מיזען פאר זיכען דעם טעם פון
דער גסיסה וואס ער איז טויזנטער מאל ערגער פין ביטער אין פין שלעכט
אין פין אלע מיני פאסקודנקייט אין דער וועלט, מע וועט ווארפען די
אויגען אויף אלע זייטען טאמער קען איימיצער אפ ראטווען, אין אלע
פרינד וועלן אויס דרייען דעם קאפ און וועלן גאר ניט וועלן קוקען אין
דער גאנצער גוף וואס מע האט איהם אנגעשטאפט מיט די תאוות וועט
ער מוזען איבער געפוילט ווערן אין דער ערד אין בא די ווערים אין בויך,
און מע וועט זיך פון דעם אלימען ניט אויס דרייען און ניט אויס
באהאלטן בשום אפן און ווען איד זאל זיין פאר זיכערט מיט אלע אכציג
יאהר, פליען זיי זיך אויך איבער כהרף עין אין אסאך פון זיי איז שוין
איבער געלאפן פונקט אזוי ווי זיי זענען גאר ניט גיוועהין, און זיי וועלן
זיך שוין צו מיר געוויס ניט אום קערן און אזוי ווייס איד געוויס אז דאס
איבעריגע וועט אויך איבער לויפן כצל עובר, מע וועט אזוי לאנג האנדלן
ביז סע וועט ווערן אויס טעג מיט אויס יארן ובפרט, ובפרט, אז אפלו
מיט דעם ביסעל יאהרן ווייס איד נאך איד נישט בא וואס איד אלט אז
מע איז ניט זיכער מיט דעם לעבן אפלו איין רגע, אין בכל רגע ורגע איז
מען מוכן ומזמן אויך צו ווערן א בר מינן היינט אוף וועמים תקיפות
טרייט איד אפ פון דיר וועליכס וועל איד דא געווינען, ווייס איד דען ניט
אז סע איז אין גאנצן בלאטע מיט בלאטע דער גרעסטער גביר דער
גרעסטער עולם-הזה-ניק מוז קריכען איז גרוב און מוז אן טואן
תכריכים און מוז באקומען דעם געלן פארטעט מיט דער געשטארבינער
צורה, אין יעדער אבר וועט מוזען פאר שטינקען ווערן אין איבער גיעסן
ווערן צו די ציין פון די ווערים אין נתעפל ווערן אין זייער מיסען און
פאסקודנעם בויך סע העלפט איהם ניט קיין געלט אין קיין שום זאך
היינט וואס האב איד דא וואס אן צו ווערן אין דער נארישע וועלט אין
דער פעפירטער וועלט אז איד וועל מיך האלטען אין דיינע תורה ומצוות
תפלה ג: רבונו של עולם אתה יודע שכאשר אני מישב לפעמים את דעתי
איני יודע בעצמי איזה פרוש להגיד עלי (ווייס איד אליין ניט וואס פאר
א פרוש צי זאגן אויף זיך) כי הלא הודעתנו, אבינו שבשמים, שאנו
נקראים ונחשבים אצלך כמו בנים ממש כביכול, וכל צערך ויסוריך
כביכול הוא על שאין אנו רוצים לקבל מאתך התענוגים הבלתי תכליות
שאתה מתענג בתענוג עד אין סוף בהשפיעך אותם עלינו, ועתה היאמן כי
יספר סכלות וישגעון עצום ונשגב כזה, להמיר ולהחליף מקור החיים
מקור התענוגים, השם יתברך, (ה) בעד מקור המרירות והמכאובים
מקור הגסיסה והמות קלפת עמלק ימח שמו (ו) אן שכלי אן חכמתי אן
דעתי עד מתי, עד מתי אהיה משקע בחשך ואפלה כזה בדמיונות וטרופי

הדעת כאלה (אויף ווען לייג איך אפ, אז אט ווערט טאג אט ווערט נאכט, אין מע זעט מיט דיא אויגין אז די וועלט איז ערגער פין גארניט-למתי אני דוחה, הנה יום הנה לילה, ורואים בעינים שהעולם הזה גרוע מאפס) עזרני והושיעני מעתה אבי שבשמים להתבודד בשדה בכל לילה ולילה ולצעק לפניך מעמק הלב על כל אשר עובר עלי, ולפרש היטב את שיחתי לפניך על כל מיני מניעות המונעים אותי מלהיות כרצונך באמת ובכל זאת אתחזק עצמי אחר כך בשמחה עצומה ונשגבה בך ובצדיקיך האמתיים, בשמחה שאין לה קץ ותכלית עד שישא לבי את ידי ורגלי להמחאת כף ורקודים הרבה כרצונך הטוב ועזרני והושיעני להתחיל בכמה פעמים מחדש, ולהתגבר בעזות גדול מאד נגד כל המלעיגים מזה, כי גלוי וידוע לפניך שבימינו האלה נתכפל החשך המחשיך אנפי בריאת בכפלי כפלים קדם אור יום אשר נקוה אליו, והתגבר והתפשט בכמה וכמה דרכים ונתיבות חדשים וגם ישנים מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב, כאשר אתה ידעת גדל החלול השם מהספרי האפיקורסות שנתרבו בעתים האלה בכל פנה ופנה לאלפים ולרבות-הן בלשון עברי והן בלשון אשכנזי-וברב תעלומות דרכיך נתת למחבריהם חכמת העכביש להוציא לחה מפיהם ולעשות מזה מצודות וחרמים לצוד וללכד בהם נפשות הזבובים העוברים בהם למצץ את ראשם ולאכלם ולהבליעם עד שיתהפכו למהותם (ז) והם מרבים להלעיז ולהתלוצץ מכל מצוה ומצוה ומכל עבודה ועבודה של ישראל, ומכל שכן וכך שכן ממצוה שאדם דש בעקב כזאת (ח) אשר הבעל דבר מתלבש עצמו במצות היראה, ומכניס ומביא גם בלב הכשרים שחלילה לבלות זמן על המחאת כף ורקודין ושמחה בהי הצילני ברחמיך מכל מיני מבוכות וטעיות שבעולם והיה בעזרי שגם בעת שלבי אטום ומבלבל מלהרגיש היטב את השמחה האמתית, היה בעזרי שאמשיכה עלי על ידי מלי דשטותא (ט) ועל ידי רקודין ושאר תנועות בגוף, (י) ועל ידי שאעשה עצמי כאלו אני שמח (יא) ועל ידי קול הנגינה המביאה את השמחה בלב, ועל ידי דבור שאדבר הרבה את דברי השמחה בפה, שגם זה מביא את זכרון השמחה בלב תמיד (יב), עד שאזכה בחיים חיותי לכל אשר איש הישראלי צריך לזפות ולמלאות פונתך בבריאת עולמך בתכלית השלמות פראוי, ולא איעול בכסופא קמך עד שאזכה גם אני בתוך כלל נשמות ישראל לתקות חוט זהרף האין סוף, בדעת למעלה מדעת, ובענג למעלה מענג עד בלי תכלית: תפלה ד': רבונו של עולם אבי שבשמים חמדת לבבי חיותי ותענוגי הנצחי, לפניך נגלה את כל התלאה אשר מצאתנו, ואת כל השטף מים רבים העובר עלי בכל עת ועת, עד שכמה וכמה פעמים קשה וכבד עלי מאד אפלו לבקש על שמחה, כי כמה וכמה פעמים מר ומרור לי במרירות דמרירות כזה, עד שבאמת גם בשם מרירות אי אפשר לכנות זאת, רק בשם המשאל כי אין מכה למפותי לדמות, אין מכאוב למכאובי להשוות, ומחלותי ומצוקותי כבדו ורבו אלפים פעמים מקינותי וזעקותי, אבל עם כל זאת, עם כל זאת גדלו ועצמו ושגבו רוממותיך על כל ברכה ותהלה כי הן לא תוכל ולא יבצר ממך מזמה, ובידך וכחך עתה גם עתה לחכמנו ולהביננו ולהודיענו עצות אמתיות, עצות עמקות מתוך עמק עמק החשך שנלכדתי

בו, באפן שיהיה ביכלתי גם עתה להפך כל היגוונות ואנחות שהמשכתי עלי ועל אחרים, את כלם אהפך בכח מקור ההתקשרות בך לששון ולשמחה, לגילה רנה דיצה וחדוה כי באמת כל אשר גדלו ורבו ביותר ויותר מכותי ומכאובי, כן יגדילו ויאדירו ביותר ויותר בכפלי כפלים ההתדבקות וההתקשרות בך לעד ולנצח, עד שכל מיני צער ומכה ומכאוב כאין יחשבו נגד הששון והשמחה שיהיה מכל אלה לנו בשמך-ולשמך בנו-ולעולמי עד ולנצח נצחים נודה ונאמר כל אחד, "אודך ה' כי אנפת בי ישוב אפך ותניח'מיני": תפלה ה' (ובה נשנה בקצרה מכל הנזכר ועוד נתחדש בה איזה דברים), רבונו של עולם עזרני לקשר את לבי לדעת שיהיה נרגש תמיד בעמק עמק לבבי עד תכליתה, ניצוץ הדעת המתנוצץ בי לפעמים מעצם טובך הגנוז והצפון לכל אשר יזכו לזה כי היש אהבה פאהובת הממציא מאין ליש כל הנאהבים והאהבות של כל העולמות היש תאוה וחמדה בתאובת וחמודת הממציא מאין ליש כל הנתאווים והנחמדים הגשמיים והרוחניים שבעולם, היש שמחה ומתיקות ונעם וטוב ותענוג כתענוג הדבקות וההתאחדות עד בלתי די וגבול: האין כדאי להמתין על זה כל ימי העולם הזה הפורחים כרגע כצל עוף הפורח ממש, (כנראה זאת עין בעין לאמתת עמק המחשבה בפריחת הזמן של כל אחד בהזכרו מה שנעשה עמו בימי נערוותו שנחשב לו כמו שנעשה עמו זאת ביום אתמול) האין כדאי לסבל בשביל זה כל מיני אוי של היוצר והיצר היש שגעון כשגעון הבלתי מתרצה להמתנה וההסבלה הזאת, ומחליף כל זה בחמדת צואת החביות (הוא הגוף) המלא צואה וטנוף ותולעים ושקוצים וסרחון, ועומד ומוכן בכל עת להתפשטות הסרחון גם בדפנות שפחוץ מפגע המחלה והגסיסה והמות שיפגע בפתע פתאם בלי ספק וזולת מה שעל ידי החלוף הנ"ל נתרבה ונתגדל על ידי זה בעצמו סבילת האוי הנ"ל אלפים ורבות פעמים: רבונו של עולם עזרני לבל יתגבר עלי מדור הקלפות והימי רע שנשקעתי בהם לעקם את לבבי במבוכות לעקר חס ושלוש מדעתי גם התנוצצות הנ"ל (כי אין אונאה כאונאות המבוכות והאפיקורסות) עזרני להתקשר בכל לבבי ונפשי בתורתך וצדיקיך האמתיים, העוסקים להביא ולהכניס כל התנוצצות הזה בלבנו ודעתנו עזרני לבל יזקינו בעיני כל הנ"ל ושאר דבריהם הנוראים עזרני לבל ירשילני היצר הרע מלבקש על זה על כל פנים בכל יום ויום, כאשר הודעתנו על ידי צדיקיך האמתיים שכל הקיום והמעמד ביון מצולת העולם הזה הוא על ידי התחזקות בלי גבול בתפלה ותחנונים אידך שעובר, כי אין דבר המציל מאונאת הסטרא אחרא כמו האמונה והתפלה למי שחזק בזה עזרני לזעוק ולזעוק לפניך בכל יום מעומק לב כראוי לי לצעק הושענא למענך אלהינו הושענא, הושענא למען צדיקיך האמתיים הושענא הושענא למען ראש צדיקיך האמתיים הושענא, הושענא והושיעה נא שיתהפך מעתה על כל פנים כל התאות וחמדות שבטבעי אל הקדשה חוס וחמל ורחם עלי מעתה על כל פנים, וצוה למלאכיך הקדושים שיסירו מעלי כל הבגדים הצואים והמטנפים (יג) המעקמים את לבבי בתאות הגופניים וחמריותיו העכורים, וילבישו אותי מחלצות בבגדים נקיים וזפים, בטבעיות מזככות וטהורות באפן שלא אהמד

וְאֵתֵאוּהָ רַק לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרֶךָ, לְשִׁמְחָתְךָ וְחֻדְוֹתְךָ, לְהַשְׁגָּתְךָ וְהַשְׁגַּת תּוֹרָתְךָ
וְדַבְרֵי צְדִיקֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים שֶׁהֵם אֲחֻדוֹתֶיךָ רַחֵם עָלַי וְעֲזֹרְנִי לְקַבֵּל אֶת תְּפִלָּתִי
וּבִקְשָׁתִי גַם בְּעֶצֶם מַעוּטִם וְקִטְנִם בְּכַמּוֹת וְאִיכוֹת, כִּי הִישׁ תְּפִלָּה מַעוּטָה
בְּתַכְלִית הַמַּעוּט בְּעוֹלָם שֶׁלֹּא יִהְיֶה בִּיכְלָתְךָ לְקַבֵּל אוֹתָהּ, וּלְהוֹיֹת גַּם
מֵאֵתָהּ כָּלִים לְהַשְׁפֵּעַת יְשׁוּעָתְךָ (יֵד) הִישׁ לִב אָבוֹן בְּעוֹלָם שֶׁלֹּא יִהְיֶה בִּיכְלָתְךָ
לְהַפְּכוֹ לְלֵב בֶּשֶׁר: הִישׁ לִב נְבוֹד בְּעוֹלָם שֶׁלֹּא יִהְיֶה בִּיכְלָתְךָ לְעַקֵּר מֵאֵתָהּ
כָּל הַמְּבוֹכוֹת, וּלְהַפְּכָה לְלֵב יֵשֶׁר וְגַם הֲלֹא כָּבֹד הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי צְדִיקֶיךָ
הָאֱמִתִּיִּים שֶׁכָּל אֲשֶׁר נִשְׁקַעְתִּי בְיוֹתֵר בְּמִקּוֹמוֹת הַמְּטַנְפִּים, מִשֵּׁם דִּיקָא אִם
הֵייתִי זוֹכָה לְהִטְהָר וּלְהַזְדַּכֵּךְ בְּתַכְלִית הַזְּכוּף וּלְהִתְעַלּוֹת בְּתַכְלִית הַעֲלִיָּה,
הֵייתִי גוֹרֵם עַל יְדֵי זֶה טְהָרָה וְזְכוּף גַּם לְכָל יוֹשְׁבֵי תַבֵּל (טו) שֶׁתֵּעֵבֵר גַּם
מֵהֶם רוּחַ הַטְּמָאָה וְהַצּוּאָה, שִׁיסִּיר וְיִתְעַקֵּר גַּם מֵהֶם טְבַעֵי קִטְנוֹת מַחֵם
לְהַתְּנָאוֹת (טז) וּלְהַתְּעַקֵּשׂ מִלְּהַתְּבַטֵּל נֶגֶד דַּעַת הַצְּדִיקִי אֲמַת, מִלְּהַשְׁפִּיל
וּלְהַתְּבוֹנֵן שֶׁכָּל הָעוֹלָם הַזֶּה אֵינוֹ רַק מֵעֵבֶר וְדָרֶךְ לְפִי שְׁעָה לְסַחֵר בּוֹ
הַסַּחֲרוֹת אֲשֶׁר נִצְלַח בָּהֶם לְנִצַּח בַּתְּעֻנּוֹ הַנִּצְחִי עַדִּי עַד, וְכָל אֲשֶׁר יַעֲמַל
בּוֹ בְּהַחֲקִירוֹת הַהִמְצָאוֹת אֲשֶׁר בּוֹ, אֵין סֶכֶל וְפָתִי כְּמוֹהוּ (יז) עֲזֹרְנִי
לְהַתְּעוֹרֵר וּלְחַשֵּׁק אֵלֶיךָ בְּכָל מִינֵי חַשֵּׁק וְרָצוֹן כְּמוֹ שֶׁאֵתָהּ רוּצָה שְׁאַרְצָה,
וְלֹא שֶׁאֲטַעָה אֶת עֲצָמֵי לְהִיּוֹת נְדָמָה לִי שֶׁכְּבֹר אֲנִי רוּצָה בְּאֲמַת, כִּי רַק אֵתָהּ
יֹדַע כָּל מִצְפוּנָי לְבָבִי עַד הַסּוֹף יוֹתֵר מִמֶּנִּי, כִּי בְּאֲמַת אֲנִי יוֹדַע כָּלִל הַיְכֹן
אֲנִי בְּעוֹלָם, וְכִמָּה פְּעָמִים נְדָמָה לִי שֶׁכְּבֹר אֲנִי מִשְׁתּוֹקֵק בְּכָל לֵב לְהִיּוֹת
כְּרָצוֹנְךָ וּבְאֲמַת אֵין זֶה רַק דְּמִיוֹן עֲזֹרְנִי לְזַכֵּר וְלֹא לְשַׁכַּח שֶׁאֲנִי מְטַעָה בְּזֶה
כִּי אִם אֶת עֲצָמֵי וְלֹא אוֹתְךָ חֵס וְשְׁלוֹם רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם לְפָנֶיךָ נִגְלָה שֶׁמַּעֲצָם
תַּעֲלוּמוֹת דְּרָכֶיךָ בְּהִנְהָגוֹת שׁוֹנוֹת בְּאָדָם וּמִקּוֹם וְזָמַן, אֵי אֶפְשֶׁר לְבָרֵר
בְּשׁוּם אִפְּן אֶת הִיתְרוֹן וְהִתּוֹעֲלַת שֶׁל הַתְּפִלָּה וְהַבְּקָשָׁה (עֵין לְעִיל בְּחֶלֶק ב'),
אֲבָל בְּכָל זֹאת אֲנוּ מֵאֲמִינִים בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁבְּאֲמַת אֵין שׁוּם דְּבוּר לְרִיק
חֵס וְשְׁלוֹם, וְכָל דְּבוּר וְדְבוּר עוֹשֶׂה רֶשֶׁם לְטוֹבָה עֲזֹרְנִי לְהִתְחַזֵּק בְּזֶה בְּלִי
שְׁעוֹר וְעֶרְךָ עַל כָּל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה, כִּי כְּבֹר הוֹדַעְתָּנוּ שֶׁכְּמוֹ שֶׁאֵין רַגַע בְּלֹא
פְּגַע, כֵּן צְרִיךְ לְקַיֵּם אֵין רַגַע בְּלֹא פְּגַע וּבִבְקָשָׁה וּבְפֶרֶט בְּעִנְיָן רְפוּאָת הַשְּׁמִחָה
אֲשֶׁר אֵין רְפוּאָה טוֹבָה וּמְתוּקָה כְּמוֹהָ, רְפוּאָה נוּחָה וְקֻלָּה גַּם לְחוּלָה
וּמְחַלֵּשׁ כְּמוֹנֵי עֲזֹרְנִי לְהִיּוֹת בְּקִי בְּכָל מִינֵי שׁוּב וּיְרִידָה חֵס וְשְׁלוֹם שֶׁבְּגוּף
וְנַפֵּשׁ לְבָלִי לְהִתְרַחֵק עַל יָדָם מֵהַשְּׁמִחָה הַזֹּאת (יח) לְבָב עֵקֶשׁ וְעֶצֶב הַסֵּר
מִמֶּנִּי רַע לֹא אֲדַע, שֶׁבְּעִנְיָ מְטוֹבֶךָ וְשִׂמְחָה נִפְשִׁי בִישׁוּעָתְךָ וְטַהַר לְבָבִי לְעַבְדְּךָ
בְּאֲמַת יִהְיוּ לְרָצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ הִי צוּרִי וְגוֹאֲלִי אֲמֵן וְאֲמֵן
(וְהִנֵּה יַעַן כִּי הַשְּׁמִחָה הִיא כְּלָלִיּוֹת דְּכָלִּלִּיּוֹת שֶׁל כָּל הַמַּדּוֹת כְּמוֹכֵן מִדְּבָרֵי
אֲדָמוֹר וּמוֹהֲרַנִּית ז"ל שֶׁהִבְאֵתִי לְעִיל, עַל כֵּן אֲמַרְתִּי לְכָלֵל עוֹד כְּמָה
מַדּוֹת בְּתַפְּלָה הַזֹּאת): תְּפִלָּה ו': רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם גְּלוּי וְיֹדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי כְּלָתָהּ
נִפְשִׁי לְהִיּוֹת כְּרָצוֹנְךָ וְאֵף עַל פִּי כֵּן אֲנִי יוֹדַע שׁוּם אִפְּן, שׁוּם אִפְּן אֵיךְ לְזַכּוֹת
לְתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה וְאֱמִתִּיּוּת בְּאִפְּן שִׁיתְּהַפֵּךְ לְזַכּוֹת וּלְתַקּוּנִים כָּל מָה שֶׁעֲבַרְתִּי
וְקִלְקַלְתִּי בְּגִלְגוּל זֶה אוּ בְּגִלְגוּלִים אַחֲרָיִם אֶהָה! אֶהָה! אֶהָה! רְבוּן כָּל
עוֹלָמִים בּוֹרָא כָּל הַנְּשָׁמוֹת וְהַרוּחוֹת וְהַנְּפִשׁוֹת וְהַגּוֹפּוֹת, הַמְּהִיָּה וְהַמְּצִיא
בִּי וּבְכָל הַנְּפִשׁוֹת שֶׁהִיוּ וְשִׁיָּהוּ כָּל תְּנוּעָתְנוּ וְהוֹיָתְנוּ, כְּאֲשֶׁר הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי
צְדִיקֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים מִהַעֲדָר תַּכְלִית תַּעֲלוּמוֹת הַנְּהַגוֹתֶיךָ בְּכָל נַפֵּשׁ וְנַפֵּשׁ,
בְּפַעֲלוֹת וְהִמְצָאוֹת נְעֻלְמוֹת וּמְכֻסּוֹת, הַנִּרְאוֹת לְדַעְתָּנוּ הָאֲנוּשָׁה כְּשֵׁנִי

הַפְּכִיִּים בְּנוֹשָׂא אֶחָד כִּי בְּאֵמֶת אָף עַל פִּי שְׁמִסְרֶת הַבְּחִירָה בִּידֵינוּ וּבְכַחֲנוּ וַיְכַלְתֵּנוּ לְסוּר מֵרַע וּלְהִיּוֹת כְּרָצוֹנָךְ בְּכָל מַחְשְׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, אָף עַל פִּי כֹן גַּם זֶה בְּיָדְךָ כִּי אֵין עוֹד מִבְּלַעֲדֶיךָ וּבְלִתִּי כַחַד הַמְהוּה וְהַמְפַעִיל אֶת כָּל בְּשָׂמִים וּבְאֶרֶץ, אֶת מְצִיאוֹתֵיהֶם וְקִיּוּמֵיהֶם וְהַנְהַגוֹתֵיהֶם, לֹא יִזְיֹז בְּתוֹכֵנוּ לֹא רַעִיוֹן וְלֹא מַחְשְׁבָה לֹא כֶּסֶל וְלֹא כְלִיָּה וּמִי יִבִּין דְּרָכֵי פְּלֹאוֹתֶיךָ, וּמִי יַעֲצֹר כַּח לְדַעַת וְלְהַשִּׁיג בְּלִתִּי נוֹדַע וּמִשְׁגַּ כְּזֶה הַנִּמְשָׁךְ מִהַחֲלָל הַפְּנוּי, אֲשֶׁר פְּנִיתָ וְהַעֲבַרְתָּ מִשָּׁם כְּבִיכּוֹל גַּם מִדַּת חֲכָמַת אֱלֻקוֹתֶיךָ הַנִּמְשָׁכֶת בְּתוֹךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת שֶׁנִּבְרְאוּ בּוֹ (עֵינִי הֵיטֵב בְּלֻקוּיֵי אִי סִימֹן ס"ד) אָבֵל אֵין לָנוּ רַק דְּבָרֵי הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים אֲשֶׁר הוֹדִיעוּנִי מִכָּל זֶה, וּמִתְעַלּוּמוֹת רְצוֹנָךְ לְבַקֵּשׁ וּלְהַתְחַנֵּן מִמֶּךָ עַל כָּל תְּנוּעָה וּתְנוּעָה עַל כֹּן הָרִימוֹתִי קוֹלִי וְאֶקְרָא בְּקוֹל מֵר וּנְמַהֵר, אֶהָה! אֶהָה! אֶהָה!, לְבִי נִמַּס בְּקֶרְבִּי, כָּל אֵיבָרֵי וְעַצְמוֹתַי רוֹעֲשִׁים וּמְרַעֲשִׁים בְּקֶרְבִּי, גִּינוּאֶלֶד, גִּינוּאֶלֶד, אֶהוּבִי אָבִי שֶׁבְּשָׂמִים חֲמַדַּת לְבָבִי אֲשֶׁר אֵין סוֹף לִיכְלֹתֶיךָ וּלְרַחֲמֶיךָ וּלְאַהֲבֹתֶיךָ לְכָל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל הַנִּקְרָאִים אֶצְלֶךָ בָּנִים, כְּבִיכּוֹל, אֵיכְכָה תִּתְאַפֵּק לְרֵאוֹת וּלְהַבִּיט בְּצַעֲרָם וּמְרִירוֹתָם, אֶפְלוּ בְּצַעֲרָם וּמְרִירוֹתָם שֶׁבְּנֶפֶשׁ הֵלֹא אֶפְלוּ בְּמַדַּת הַרְחָמִים שֶׁנִּטְעַתָּ בְּתוֹכֵנוּ גַּם כֹּן אֵי אֲפֹשֶׁר לְהַבִּיט וּלְרֵאוֹת בְּהַמְרִירוֹת שֶׁל כְּמָה וְכְמָה עֲנָשִׁים, וְכָל הָעוֹמֵד עֲלֵיהֶם מְכָרַח לְאַמֵּץ וּלְהַקְשׁוֹת אֶת לְבָבוֹ בְּכָל מִינֵי קִשֵׁי וְרִצַּח כִּי גַם הוּא הָיָה נִחְלָשׁ וְנִגְוַע מִהַהֲבֵטָה לְבַד שֶׁהוּא מְבִיט וְרוֹאֶה בָּהֶם וְעַתָּה אֶהָה אָבִי שֶׁבְּשָׂמִים, הֵיִשׁ סוֹף לִיכְלֹתֶיךָ לְהַחֲזִיר גַּם אוֹתִי בְּתִשׁוּבָה שֶׁלְמָה כְּזֹאת, בְּאֶפֶן שֶׁלֹּא יִהְיֶה עָלַי שׁוּם דִּין וּמִשְׁפָּט לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא הֵיִשׁ סוֹף לִיכְלֹתֶיךָ לְהַבִּיא גַּם בְּלִבִּי חֲכָמָה וּתְבוּנָה וְדַעַת אֱמִתִּי, הַתְּעוֹרְרוֹת אֱלִיד כְּרָצוֹנָךְ הַטּוֹב, זְרִיזוֹת וְשִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה כְּרָצוֹנָךְ הַטּוֹב, אֲמוּנָה וּבִטְחוֹן וְעִנּוּה וּתְמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת וַיִּשְׁרוֹת לֵב וּרְחָמִים עַל הַבְּרִיּוֹת וְעֲצוֹת אֱמִתִּיּוֹת בְּכָל תְּנוּעָה, וְהַסְכָּמוֹת מַחֲלֻטֹּת בְּלִבִּי עֲלֵיהֶם, וְהַחֲזָקוֹת וְהַתְּאַמְצוֹת לְבָבִי לְסוּר מֵהֶם, וּשְׂאֵר כָּל מִינֵי יִשׁוּעוֹת בְּגוּף וּנְפֶשׁ הַמְּכַרְחִים לְתַכְלִית שְׁלֵמוֹת תְּשׁוּבָתִי: הֵיִשׁ סוֹף לְטַעֲנוֹתֶיךָ עֲבוּר כָּל יִשׁוּעוֹתֵי הָאֱלֹהִים, כִּי הֵלֹא הוֹדַעְתִּינִי עַל יְדֵי צְדִיקֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים מִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַנֶּעֱלָם וּבְלִתִּי נִגְלָה רַק לָךְ וְלֹא לְזוֹלָתֶךָ (עֵינִי בְּלֻקוּיֵי הַלְכוֹת מִתְּנָה הַלְכָה הִי) הֵיִשׁ יִשׁוּעָה בְּעוֹלָם בְּגוּף וּנְפֶשׁ שֶׁלֹּא יִסְפִּיק עָלֶיהָ זְכוּת צְדִיקֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים עֲזָרְנִי לְהַתְּעוֹרֵר וּלְתַן אֲתַעְרוֹתָא דְלִתְתָא בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת לְזְכוּתָם הַקְּדוּשָׁה, בְּאֶפֶן שְׂאוּשַׁע מַעֲתָה בְּכָל אֲשֶׁר אֲנִי צָרִיד לְהוֹשִׁיעַ: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם לְפָנֶיךָ נִגְלָה גִּדְל וְעֶצֶם הַקְּלָפָה הַחֲזָקָה הַקְּשָׁה וְהַמְּרָה הַמְּשַׁרְשֶׁת בְּקֶרְבִּי, אֶת זְדוֹן לְבִי וְעֲזוֹת גּוּפִי בְּתַאוּתִיו וּמְדוּתִיו הַרְעוֹת, בְּמַדַּת הַכַּעַס, בְּמַדַּת הָעַקְשׁוּת, בְּמַדַּת הָעֲצָבוּת, בְּמַדַּת הָעֲצָלוּת, בְּמַדַּת הַנִּפְיֻלָּה וְחֲלִישַׁת הַדַּעַת מִכָּל זֶה, וְכֹן בְּשְׂאֵר תַּאוּת וּמְדוּת רְעוֹת אֵין מְסַפֵּר, וְעַתָּה הִי עַד מְתִי, עַד אֲנִי תִּסְתִּיר אֶת פְּנֶיךָ מִמֶּנִּי, מְתִי תִתְעוֹרֵר לְעוֹרֵר גַּם יִשׁוֹן כְּמוֹנִי, לְהַקִּיץ גַּם נִרְדֵּף וּנְתַעֲלֵף כְּמוֹנִי, לְהַסִּיר גַּם מֵאֵתִי קִשְׁיוֹת עֲרָפִי, לְטַהֵר גַּם אוֹתִי מִקְּלַפְתִּי וְזֶה־מְתִי, לְנִקּוֹת וּלְזַכֵּךְ גַּם אֶת לְבָבִי מִכָּל מִינֵי רַע וְזְדוֹן, מִכָּל מִינֵי עֲזוֹת וְעַקְשָׁנוּת, מִכָּל מִינֵי כַּעַס וְחֲמָה, מִכָּל מִינֵי שְׂכָחָה וְעֲצָלוּת, מִכָּל מִינֵי נְפִילוֹת וְחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת, מִכָּל מִינֵי זְקָנָה דְּסִטְרָא אַחֲרָא, וּכְסִילוֹת מִכָּל מִינֵי יִרְאוֹת חִיצוֹנִיּוֹת וְחִסְרוֹן בִּטְחוֹן, מִכָּל מִינֵי תַּאוּת מְמוֹן וּמִשְׁגָּל, מִכָּל מִינֵי רְבוּי אֹר וְקִלְקוּל

הצמצום דקדושה, מכל מיני גאוה, ומכל מיני עצות רעות אשר כלם יתקבצו ויתאספו עלי יחד להדיחני ולהטות את אשורי ממעגלי השמחה והחדוה בכל עת, מנתיבות הגילה והששון כרצונך הטוב מתי תקום ותרחם עלי לשמע אנקת וזעקת פנימיות לבבנו על כל מדותי הרעות, מתי תביט ותשגיח עלי ברב רחמיה ויכלתך המספיקים גם עלי, להדריך גם אותי בכל רגע ורגע במסלה הישרה והנכונה, בלי שום פחד ואימה מהרודפים הנמצאים בהגן הקדוש אשר דיקא מסבת הפחד נופלים ונשברים במכות ותחלואים מתי תלמדנו ותהיה בעזרנו להתקשר ולהתדבק בהאדם הקדוש העומד אצל הגן, באפן שנמצל מעתה מכל מיני הרפתקאות בגוף ונפש באפן שלא אתגרש מעתה מהגן הקדוש, באפן שלא אתרחק מעתה מעבודתך האמתיות כאשר הודעתנו על ידי צדיקיך האמתיים רבוננו של עולם! לפניך נגלה כבישת נשמת תחת ידי הרוצח בכל מיני מימות הזידונים שמעביר אותי בהם, ומפחידנו ומעכבנו אפלו מלצעק אליך כרצוני באמת למדני והורני בעת צרה ומצוקה כזאת איך לרמוז ולשא אליך גם עתה את עיני ונפשי, באפן שתאמר די למרירותי ממות כזאת, באפן שתמלט נפשי מעתה מענשיך בעולם הזה ובעולם הבא אהה אהה, אבי אבי אבי, אל תאטם אזניך מזעקת עולליך, אל תאמץ את לבבך מעמק דעמק צעקתנו, מרתיתת דרתיתת דמענתנו וצערנו ואני מוסר עצמי אליך עם כל איברי וגידי בנפשי ורוחי ונשמת תחת ידי ויחידתי, בכל מחשבותי ורעיוני, בכל קרבי וכסלי וכליותי, בכל תעלומות לבבי וכל מורשי מזמותיה, בכל חושי וכחותי החיצונים והפנימיים, בכל כחות הרצון והמאון אשר בקרבי שתעשה ותנהיג עמהם באמתיות רצונך, בכל תנועה ותנועה באפן שאמאן ברע בתכלית המאון, באפן שאמאן בזהמת תאות גופי ומדותי הרעות בכל מיני מאון, באפן שאבחר בטוב ברצון מהשתוקקות וכסופין כרצונך הטוב בתכלית השלמות, באפן שלא יהיה עלי מעתה שום חטא ועון ופשע חס ושלום, באפן שיתהפך מעתה לזכיות ותקונים כל מה שחטאתי וקלקלתי במעשה ודבור ובמחשבה ובהעדרם והתרשלותם, הן בגלגול זה והן בגלגולים אחרים, באפן שלא יהיה עלי מעתה שום דין ומשפט חס ושלום, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, באפן שיזדכך דעתי ולבבי להרגשת השמחה בך ובצדיקיך האמתיים בהרגשה עצומה ונשגבה ותמידיות, באפן שגם בחיים חיותי אזכה להיות נכלל בך ברצוא ושוב כרצונך הטוב מעתה ועד עולם: (הוספה להתפלה הנ"ל) תפלה ז': רבוננו של עולם רחם עלי ועשה כאשר נאה לך לפעל ולהוות כלי של אתערותא דלתתא בתכלית השלמות גם מתפלה קלה ושפלה של מנח בעשר כתרון דמסאבותא כמוני, של כלב שב על קיאו כמוני, של משלם רעה תחת טובה כמוני, באפן שתושיע גם אותי בכל מיני ישועות בגשמיות ורוחניות, באפן שאזכה גם אני בחיים חיותי לתשובה שלמה, לתשובה של שבת, לתשובה של אהבה ושמחה בך בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו, באפן שלא יהיה עלי שום דין ומשפט אחר כך חס ושלום כי הלא הודעתנו אבינו שבשמים שבכל צרותינו לך צר כביכול, ובין כך ובין כך אנו קרואים לך בנים ועתה איככה תוכל וראית באבדן ילדיך חס ושלום, ואיככה תתאפק ברחמיה ובטוב לבבך עד אין תכלית לעמד על דם עולליך

הַמְחַלְאִים וְהַמְחַלְשִׁים הַמְכַאֲבִים וְהַמְסַכְנִים כָּל כָּד: אָנָּה ה' רַחֵם עָלַיְךָ (יט) וְעֲלֵינוּ, וְאָמַר דֵּי לְדַמְעוֹתַיְךָ כְּבִיכּוֹל וְלְדַמְעוֹתֵינוּ, לְמַצּוֹקוֹתַיְךָ כְּבִיכּוֹל וְלְמַצּוֹקוֹתֵינוּ וְחַמֵּל נָא וְרוּחַס נָא גַם עַל מְטַבַּע בְּעַמֵּק קִלְפַת הַמֶּן עֲמֶלֶק כְּמוֹנִי, עַל מִבְּלַע בְּבֶטֶן הַסִּימ כְּמוֹנִי, עַל נְהַפְדָּ לְמַהוּת הַנְּחָשׁ כְּמוֹנִי, עַל גְּרוּעַ מִכָּל הַכְּנוּיִים לְגַנְאֵי וְתַן בְּלֵב רַאשׁ צַדִּיקַיְךָ הָאֲמֵתִיִּים רַבְּנוּ נַחְמֵן בְּן שְׂמֻחָה זְכָר צַדִּיק וְקָדוֹשׁ לְבָרְכָהּ, וּבְלֵב תִּלְמִידוֹ הַקָּדוֹשׁ מוֹהֲרַנְיִת ז"ל, וּבְלֵב כָּל הַצַּדִּיקִים הָאֲמֵתִיִּים שֶׁהָיוּ מְעוֹלָם הַכְּלוּלִים בּוֹ, שֶׁיִּתְפַּלְלוּ גַם בְּעַדֵּי תַמִּיד, וְיַעֲזְרוּ בַכֶּחֶם הַגָּדוֹל רַחֲמִים רַבִּים וְעֲצוּמִים וְנִשְׁגָּבִים כְּאֵלֶּה שֶׁהֵם מְסַפִּיקִים גַּם עָלַי שֶׁתּוֹשִׁיעַ אוֹתִי בְּכָל מִינֵי יְשׁוּעוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, שֶׁתּוֹשִׁיעַ גַּם לְחוּטָא וּמַחְטִיא אֶת הַרְבִּים כְּמוֹנִי, בְּאִפְּן שֶׁאֲשׁוּב לְפָנֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה כְּרַאוּי, בְּאִפְּן שֶׁיִּתְהַפְּכוּ בַחַיִּים חַיּוֹתַי כָּל חֲטָאֵי וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי-לְזָכוֹת, וְכָל חֲטָאֵי אֶת הַרְבִּים-לְזָכוֹתַי הַרְבִּים, וְכָל חֲלוּל הַשֵּׁם - לְקָדוֹשׁ הַשֵּׁם, וְכָל יְגוֹנוֹתַי וְאַנְחוֹתַי-לְשִׁשׁוֹנוֹת וּשְׂמֻחוֹת בְּךָ, תִּתְבַּרְךָ לְעַד לְנֹצַח כִּי הֲלֹא דִּיקָא עַל יְדֵי זֶה יִתְגַּלֶּה לְנֹצַח רּוּמְמוֹתַיְךָ עַל כָּל שְׂמוֹתַיְךָ, רּוּמְמוֹתַיְךָ עַל כָּל הַשְּׂכָלִיּוֹת שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת, רּוּמְמוֹתַיְךָ עַל כָּל הַשְּׂבָחִים וְהַתְּהִלּוֹת עַד בְּלֵי דֵי וְדִיקָא עַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה נְגַמְרַךְ כְּנִתְּךָ בְּבְרִיאַת עוֹלָמְךָ כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב: תְּפִלָּה ח': רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם עֲזָרְנִי מֵעַתָּה לְגִיל וּלְשִׁמַּח בְּךָ תַמִּיד וּמְכַל שְׂכּוֹן וְכָל שְׂכּוֹן בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה בְּשַׁבַּת וַיּוֹם טוֹב, אֲזַכֶּה לְהוֹסִיף שְׂמֻחָה עַל שְׂמֻחָתִי, עַד שֶׁאֲמַשִּׁיךְ מֵהֶם הַשְּׂמֻחָה גַם עַל יְמֵי הַחֹל, שֶׁאֲזַכֶּה גַם בְּיַמֵּי הַחֹל לְגִיל וּלְשִׁמַּח בְּךָ וּבִתְוֹרַתְךָ וּבִמְצוֹתַיְךָ וּבְצַדִּיקַיְךָ הָאֲמֵתִיִּים בְּכָל מִינֵי גִילָה וְשִׁשׁוֹן, בְּכָל מִינֵי דִיצָה וּשְׂמֻחָה, בְּכָל מִינֵי חֲדוּהָ וְעֲלָצוֹן עֲזָרְנִי לְהַתְחַזֵּק וּלְהַתְגַּבֵּר בְּכָל זֶה בְּכָל נַפְשִׁי וּלְבַבִּי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב

אָמֵן

א

אות

עַד כָּאֵן כְּתַבְתִּי בְּלִשׁוֹן תְּפִלָּה, וְהִנֵּה מִפְּחַד הָאוֹרֵב בְּמַסְתֵּר כְּאֲרִיָּה בְּסִכָּה בְּכָל פְּנֵה וּפְנֵה וּבְכָל מְסֻלָּה וּמְסֻלָּה, כִּי בְּאַרְחַז זֶה אֶהְלֵךְ טְמֵנוּ פַח לִי, מְחִיב אֲנִכִּי לְהַזְכִּיר אֶת הַקּוֹרָא בְּדַבְרֵי מַעְצָם יְקָרַת הַסֵּם הַמְרַפָּא הַזֶּה, לְבַל יִתְלַבֵּשׁ לְפָנָיו הַמְּסִית בְּטִלִּית שֶׁל מַצְוָה לְמִשְׁךָ בִּינֵן אֶת בְּשָׂרוֹ, כִּי מְאֹד מְאֹד הִזְהִירוּ אֲדַמוּ"ר ז"ל וּמוֹהֲרַנְיִת ז"ל עַל הַדָּבָר הַזֶּה בְּאַזְהָרָה כְּפוּלָה וּמְכַפֶּלֶת עַד מְאֹד, כִּי כְּאֲבֹן מוֹשֵׁךְ (מַאֲגָנֵעַט) הוּא הַדָּבָר הַזֶּה, וְלֵךְ לֵךְ אֲמַרְיָנוּ נְזִירָא סְחוּר סְחוּר לְכַרְמָא לֹא תִקְרַב (שְׁבַת יג) כִּי אִף עַל פִּי שְׂמַעַט הַשְּׂתִיָּה טוֹבָה לְהַרְחִיב הַדַּעַת, אֲבָל דִּיקָא מַעַט (נָאֵר אַבִּיסְעַל-כְּאֲשֶׁר בְּזֶה הַלְשׁוֹן אָמַר אֲדַמוּ"ר ז"ל בְּעַת שֶׁכְּבִיד לְמוֹהֲרַנְיִת ז"ל וְרַבִּי נִפְתָּלִי ז"ל בְּמַעַט יֵין יֵשֵׁן בְּכוֹס קֶטָן וְרַחֵב כְּאֲצַבַּע שֶׁיִּשְׁתּוּ שְׁנֵיהֶם מֵאֲתוֹ) כִּי מְאֹד צָרִיכִין לְזַהֵר לְמַעַט בְּשִׁתִּית מִשְׁקִין הַמְּשַׁכְּרִין בְּכָל הָאֲפֻשְׁרוֹת גַּם בְּשַׁבַּת וַיּוֹם טוֹב, [וְאֲפִלוּ בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה (כ) וְלֹא כְּטוֹעִים בְּזֶה] וּמְכַל שְׂכּוֹן וְכָל שְׂכּוֹן בְּיַמֵּי הַחֹל

כי לא על שמחה פזאת הזהיר אותנו אדמו"ר ז"ל כי על זה נאמר, "ולשמחה מה זו עושה", כי אין זה שמחה רק הוללות וסכלות:

ב

אות

ואידי דאתא לגן ענגן הזה של שתית היין, נימא בה גם מלתא חדתא מה שהאיר ה' את עיני בהמעשה ראשונה מהספורי מעשיות מהשני למלך שנכשל בשתית היין, עין שם היטב כל המעשה מראשה ועד סופה:

ג

אות

כי הנה עינתי בהמקרא (כא) "פתח פיך לאלם אל דין כל בני חלוף", שמביא אדמו"ר ז"ל בהתורה פתח רבי שמעון סימן סי', שהיא פרוש על המעשה הזאת, וראיתי שזה המקרא נאמר בצעקת בית שיביע (כב) על שילמיה (כג) על ששתה מהיין ונשתקע בשנה, ונשא בת המלך פרעה שהיא בת מלך דסטרא אחרא (שעל ידי זה נתעלם מאתו ביותר הבת מלך דקדשה כי כשזה קם זה נופל כידוע), והוא תכף נתעורר ונתחרט אחר כך וצעק ונאמר "אשת חיל (כד) מי ימצא" הינו כי מי הוא זה שיכול למצא אותה עתה, אחרי אשר "ורחוק מפנינים (כה) מכרה" אבל על ידי "בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר" (כו), גם היום יש תקוה למצא אותה כי זה המקרא מרמז על הבטחון דקדשה, כמובא שם בהתורה הנ"ל שהיא בחינת ההתקשרות בבת ישראל הנמשכת בשרשה מבחינת הבת מלך שהיא השכינה כי גם קצת משאר הבחינות המובאים שם בדברי אדמו"ר ז"ל, כלם הם בבחינת הבת מלך, ועל כן על ידם זוכים למצא אותה כמו הבחינה הראשונה שמביא שם אדמו"ר ז"ל בתחלת המאמר מענין ההתבוננות בהתורה, והיא בבחינת האשת חיל כמובא שהתורה היא בחינת בתו של השם יתברך, שהשתעשע בה עוד אלפים שנה קדם בריאת העולם, כמבאר בדברי חכמינו ז"ל על פסוק "וואהיה אצלו שעשוע יום יום" (ובזה תבין ביותר גם מה שמובא שם בהתורה הנ"ל אות ד' שהשליש שבקרקע הוא כנגד העשירות שנוצר אצל רחל ולאה וכו', כי באמת עקר העשירות הוא רק בשביל ההתבוננות אבל בלא זה העשירות הוא רק בשביל נשים וקטני הדעת וכו' עין שם הינו שמזה בעצמו שבקדשה עקר העשירות היא בשביל ההתבוננות בתורה שהיא בסוד אשה כנ"ל, מזה בעצמו נשתלשל ונמשך גם העשירות שבשביל הנשים וכו'.

שָׁעַל זֶה אָמְרוּ "כִּי כָּל הָעֶשֶׂר אֲשֶׁר הִצִּיל אֱלֹהִים מֵאֲבִינוּ לָנוּ הוּא וּלְבַנֵּינוּ"
וְכוּי עֵינַי

ד

אות

וְכֵן מִדַּת הַיְרָאָה הַמּוֹבָא שָׁם הִיא בְּסוּד הַבַּת מְלֻךְ שֶׁהִיא הָאֲשֶׁת חֵיל הַנִּי"ל
שֶׁנֶּאֱמַר עָלֶיהָ אִשָּׁה יִרְאֵת ה' (כז) הִיא בְּסוּד חֲנוּה, שֶׁנֶּאֱמַר עָלֶיהָ "עֲשֵׂאָהּ
כְּאוֹצָר" שֶׁהוּא בְּחִינַת יְרָאָה בְּחִינַת "יִרְאֵת ה' הִיא אוֹצָרוֹ" כְּמוֹבָא שָׁם
וּבְסוּד שְׂרִי'ה' שֶׁנִּלְקַחָהּ לְבֵית הַמֶּלֶךְ דִּסְטָרָא אַחֲרָא וְהַקְּלָפוֹת מֵעֶצֶם
הַתְּגַבְרוּתָם בְּהַהֲפֹךְ שֶׁל מִדַּת הַיְרָאָה בְּבְחִינַת "רַק אֵין יִרְאֵת אֱלֹהִים
בְּמָקוֹם הַזֶּה", וְאִז דִּיקָא כְּשֶׁנִּתְגַּבֵּר אַבְרָהָם "זֶה לְעַמֵּת זֶה" וְהַמְּשִׁיךְ לְשָׁם
יְרָאָה וְאִרְיכוֹת יָמִים אִז דִּיקָא נִפְקָדָה שָׂרָה בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה בְּבְחִינַת "וְה'
פָּקֵד אֶת שָׂרָה" הַנִּסְמָךְ לָזֶה (כח) וְאִז נִתְהַוָּה עַל יְדֵי זֶה בְּעֶצְמוֹ בְּיוֹתֵר
שְׁלֵמוֹת הַיְרָאָה שֶׁהִיא בְּבְחִינַת שְׁלֹשׁ קוּיִן כִּי מִקְדָּם לֹא הָיָה לָהֶם תְּלַמִּידִים
וְאַחַר כֵּן שָׁזְכוּ לָבוֹן הַגּוּן כְּזֶה, אִז דִּיקָא נִשְׁלָמָה הַיְרָאָה בְּבְחִינַת שְׁלֹשׁ קוּיִן
הַמּוֹבָא שָׁם

ה

אות

וּמָה שֶׁכָּתַב מוֹהֲרַנְי"ת ז"ל בְּהַקְדָּמָה שֶׁל סְפָרֵי מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁהָרָשָׁה שָׁל זָהָב
וּמְבַצֵּר שֶׁל מְרַגְלִיּוֹת מְרַמֵּז, עַל הָעֲשִׂירוֹת שֶׁצָּרִיךְ לְהַתְּבוֹנְנוֹת הַתּוֹרָה, עֵינַי
שָׁם, נִרְאָה לְפִי עֲנִיּוֹת דַּעְתִּי לְבָאֵר עוֹד בְּזֶה, כִּי עַקֵּר הָעֲשִׂירוֹת דִּקְדָּשָׁה שֶׁל
יִשְׂרָאֵל הָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ (כְּמוֹבָא בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת פֶּטֶר חֲמוּר הַלְכָה ב'
אוֹת ד') שֶׁנִּבְנָה עַל הַהָר, שֶׁזֶה בְּעֶצְמוֹ בְּחִינַת הַר הַזָּהָב וּמְבַצֵּר שֶׁל מְרַגְלִיּוֹת,
וְעַל כֵּן בְּקִדְשֵׁי קִדְשֵׁים שֶׁהוּא בְּחִינַת פְּנִינִים (כְּמוֹבָן בְּדַבְּרֵי חֲכָמֵינוּ ז"ל עַל
פְּסוּק "יִקְרָה הִיא מִפְּנִינִים"), עַל כֵּן הָיוּ מְנַחִים לוֹחֹת הָעֵדוּת, שֶׁזֶה בְּחִינַת
הַהַתְּבוֹנְנוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה כְּמוֹבָא שָׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּי"ל אוֹת א' עֵינַי שָׁם

כי זה ידוע שכל בחינה פלולה מפל הבחינות, וכלם הם בכלליות ובפרטיות ובכל דור ודור ובכל אדם ואדם וגם בעת החפוש אחר הר של זהב ומבצר של מרגליות, צריכים להזהר ולהשמר מתאונת אכילה, ומכל שכן משתית היין ומלהשתקע בשנה כמובן כל זה בדבריו במקום אחר וכל צדיק לפי בחינתו כן הוא מוצא אותה ודוד (שחי שבועים שנה) שממנו יצא משיח (שהוא יהיה גמר התקון של מציאתה כמובא שם בהקדמה של הספורי מעשיות) על כן הוא אשר זכה למצא את מקום הר בית ה' דוקא על ידי נדוד השנה, בבחינת "נשבוע" וכו' (כט) "אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום לה" וכו', וגם צוה והזהיר את שלמה בנו שיבנה ויתקן אותו בשלמות ועל כן דיקא בעת שבנה שלמה את הבית שאז היה צריך להיות גמר התקון של מציאתה, אז דיקא נתגבר עליו השטן "זה לעמת זה", עד שנשא אז דיקא את בת פרעה שזה גרם חרבן הבית (כמאמר חכמינו ז"ל (ויקרא רבה פרק י"ב, ד) על פסוק "כי על אפי ועל חמתי" וכו') (אמר המעתיק: ועל כן כשנשא את בת פרעה היה ישן שלמה עד ארבע שעות ביום כמו שאמרו חכמינו ז"ל (שם) כי אז התגבר השטן להכשילו בשנה דיקא) ועל כן גם יעקב אבינו כשהלך אחר זוגו-ויפגע במקום הזה, ואז אמר "מה נורא המקום הזה" (בראשית כ"ח) ואחר כך נסתכל על חרבנו ויאמר, "אין זה כי אם בית אלהים", (ועין במדרש בראשית רבה פרק ס"ט) שבתבות אלו מרמזים על הבית שיבנה לעתיד) ששם ימצא בשלמות ועליו נאמר: "מקדש ה' כוננו ידיך" שלא יחרב עוד לעולם

והנה מחמת שעקר שלמות והגדלת השמחה הוא על ידי שלום ואהבת חברים כמובא בלקוטי הלכות הלכות ברפת הודאה הלכה ו' אות מ"ב ואות ס"א עין שם, על כן אמרתי לצרף לחלק הזה איזה דברים ששמעתי מאבי הריני כפרת משכבו על אודות המקרא שבישעיה ט' "ויקרא שמו פלא יועץ אל גבור אבי עד שר שלום", שפרוש המקרא הוא שהשם יתברך שהוא "פלא יועץ אל גבור אבי עד" יקרא שמו של מלך המשיח "שר שלום" (וכן מובן בספרי אמת כי גם לפי הפרוש שסובבים הדברים על חזקיהו, הוא מחמת שגם בו היה מבחינת משיח, כמובן בדברי חכמינו ז"ל ובפרוש רש"י שם עין שם) והיה רגיל לדבר מזה כמה פעמים והכלל היוצא בקצרה מדבריו (הנובעים מדברי מוהרנ"ת ז"ל הקדושים בתכלית הקדשה), שלכאורה יש לתמה על זה כי הלא משיח צדקנו לא בלבד ענין השלום יתקן ויכניס בכל אחד, כי גם יכניס בכל אחד שאר מדות טובות כמו אמת ואמונה וכו', ולמה זה יהיה נקרא שמו הקדוש רק על ענין

השָׁלוֹם, אָבֵל מִכָּל זֶה אָנוּ רוֹאִין רוֹמְמוֹת הַדָּבָר הַזֶּה כִּי בְּאֵמֶת כָּל גְּלוּיֹתֵינוּ
זֶה הוּא רַק מִחֲמַת שְׁנֵאת חֲנָם, וְעַל כֵּן נִתְאַרְדָּ וְנִמְשָׁד כָּל כֶּד כִּי גְלוּת בְּבֵל
שְׂאֵחַר חֲרָבֹן הָרֵאשׁוֹן שֶׁהִיא מִחֲמַת עֲבוּדָה זָרָה וְכוּי לֹא נִתְאַרְדָּ רַק עַד
שְׁבָעִים שָׁנָה, וְגְלוּת הָאֲחֵרוֹן הַזֶּה שֶׁנִּתְהוּהָ מִחֲמַת שְׁנֵאת חֲנָם נִתְאַרְדָּ
וְנִמְשָׁד בְּרַבּוּי עֲצוּם וּמִפְּלֵג בְּלִי שְׁעוֹר וְעַרְדָּ כָּל כֶּד כִּי הֶעֱנִין הַזֶּה שֶׁל שְׁנֵאת
חֲנָם וְכֵן שְׂאֵר דְּבָרִים שְׁבִין אָדָם לְחֲבָרוֹ, אֶפְלוּ יוֹם כְּפּוֹר וְיוֹם הַמִּיתָה אֵינוֹ
מִכְפָּר (עַד שִׁירְצָה אֶת חֲבָרוֹ), וּמִכָּל שְׂכֹן וְכָל שְׂכֹן עַל הָעוֹן הַחֲמוֹר שֶׁל לְשׁוֹן
הָרַע שֶׁהוּא גְרוּעַ בְּיוֹתֵר וְכַמוֹבֵן לְכָל מִשְׁכִּיל בְּעַמֻּק פְּרוֹשׁ הַמֵּאֲמָרִי חֲכָמֵינוּ
ז"ל (יְרוּשָׁלַיִם פֶּאֶה א) שֶׁאֲמָרוּ עַל לְשׁוֹן הָרַע שֶׁהוּא שְׁקוּל כְּנֶגֶד עֲבוּדָה זָרָה
וְגְלוּי עֲרִיּוֹת וְשִׁפְיֹכוֹת דָּמִים אָבֵל עֲצָם וְתִקּוֹף הַהֲתַגְבְּרוֹת דְּהֲתַגְבְּרוֹת
שֶׁעֲבוּדָה זָרָה גְדוֹל וְנִשְׁגָב בְּלִי שְׁעוֹר וְעַרְדָּ, עַד שֶׁגַם הַכָּשֵׁר שֶׁבְּכַשְׂרִים
וְהַצְדִּיק שֶׁבְּצַדִּיקִים אֲשֶׁר עָמַד בְּנִסְיוֹן בְּאֵמֶת, וְהֵטָה שְׁכָמוֹ לְסַבֵּל עַל תּוֹרָה
וְשִׁבִירַת הַתְּאֻוֹת וְכוּי וּבְעֵנִין זֶה גַם בְּהֵם נִפְלָה שְׁלֵהֶבַת

ח

אות

כִּי מִי לָנוּ גְדוֹל מִשְׁבְּטֵי יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְעוֹן וְכוּי שֶׁהִיוּ צְדִיקִים נוֹרָאִים כְּאֵלֶּה
וְחֲזָקִים בְּהֶאֱמוּנָה כָּל כֶּד כְּמוֹבָא בְּסִפְרֵי אֲמֵת, וְאֵף עַל פִּי כֵן בְּעֵנִין הַקְּנָאָה
וְהַמְחַלְקֵת וְלְשׁוֹן הָרַע וְשְׁנֵאת חֲנָם גַּם הֵם נִכְשְׁלוּ וְנִלְכְּדוּ, עַד שֶׁעָבַר עַל יָדֵי
זֶה מֵה

ט

אות

גַּם מִי לָנוּ גְדוֹל מִשְׁאֵוֹל הַמְּלֵךְ שֶׁנֶּאֱמַר עָלָיו בְּעֵת מְלֹכוֹ "בֶּן שָׁנָה" וְכוּי,
וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל כֵּן שָׁנָה בְּלֹא חֲטָא, וְאֵף עַל פִּי כֵן בְּעֵנִין הַקְּנָאָה וְהַפְּעַס
וְקַבְּלַת לְשׁוֹן הָרַע וְשְׁנֵאת חֲנָם, נִכְשְׁלָה וְנִלְכְּדָה כָּל כֶּד עַד שֶׁמוֹבָא בְּסִפְרֵי אֲמֵת
עַל פְּסוּק עוֹד הַיּוֹם בְּנֵב לְעַמְד-עַד הַיּוֹם עוֹמֵד הַחֲטָא הַהוּא

וְהִנֵּה לְהֵבִיא לָזֶה דְגָמוֹת מְסַפְּרֵי אֲמֶת יִכְלוּ הַמוֹן יְרִיעוֹת, אֲבָל עַל זֶה דָּוָה לְבַנו עַל אֱלֹה חֲשָׁכו עֵינֵינוּ, עַל שְׁעֲדֵין מְרַקֵּד בֵּינוּ, עַד שְׁגָם בְּיָמֵינוּ אֱלֹה וּבִדְוֹרוֹת הַסְּמוּכִים מְלֻבֵּד הַמְּחַלְקֵת שֶׁהֲרֵבָה וְהַגְדִּיל עַל יַחֲדֵי הַדְּוֹרוֹת בְּעֲצָמָם, כְּמוֹ עַל הַבַּעַל שֶׁסָּטָן וְיָלַד וּמִכָּל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן עַל אֲדָמוּיִר ז"ל כִּידוּעַ, עוֹד לֹא נִתְקַרֵּר דְּעֵתוֹ בְּכָל זֶה, כִּי עוֹד הַתְּגַבֵּר בְּכָל כַּחוֹ לְהַגְדִּיל מְחַלְקֵת וּפְרוּד לְבָבוֹת גַּם בֵּין אֲנָשִׁיהֶם בְּעֲצָמָם כִּידוּעַ (שְׁבֻזָּה גָּמַר מִחֲשֻׁבְתּוֹ וּרְצוֹנוֹ הָרַע בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר) וּכְמוֹ שֶׁסָּפַר מוֹהֲרַנ"ת ז"ל שֶׁשָּׁמַע מִחוֹתְנָנוּ ר' דָּוִד צָבִי ז"ל, שֶׁכָּל הַתְּרַחֲקוֹתוֹ מִהַחֲבָרָא הַקְּדוּשָׁה שֶׁל תַּלְמִידֵי הַבַּעַל שֶׁסָּטָן טוֹב וְהַמְּגִיד זָכָר צְדִיקִים לְבָרְכָה הוּא מְחַמֵּת שְׁנִסְעָה פַּעַם אַחַת לְשָׁנָה גְּדוּלִים מֵהֶם וְרָאָה וְהֵבִיט עַל גְּדֻלַּת פְּרוּד הַלְּבָבוֹת שֶׁהִיא בֵּינֵיהֶם (אִזּוֹ דָּעַר אִזּוֹ בָּא דָּעַם גִּיווּעָהִין אִפֵּי גִיפְסָקִית מִיט אֲלַע זְיִינַע מְעַנְטְשִׁין, אִין דָּעַר אִזּוֹ בָּא דָּעַם גִּיווּעָהִין אִפֵּי גִיפְסָקִית מִיט אֲלַע זְיִינַע מְעַנְטְשִׁין) [שְׁבֻזָּה הִיא מִפְּרֻד אֲצֵל זֶה הוּא וְכָל אֲנָשִׁיו, וְזֶה אֲצֵל זֶה הִיא מִפְּרֻד לְגַמְרֵי, הוּא וְכָל אֲנָשִׁיו] וְעַל יָדֵי זֶה נִתְרַחֵק מֵהֶם לְגַמְרֵי כִידוּעַ

וְכֵן בֵּין תַּלְמִידֵי אֲדָמוּיִר ז"ל כְּנוֹדַע לְמִי שֶׁבָּקִי בָּזָה קָצֵת, שְׂרִי שְׁמוּאֵל אִיזִיק ז"ל הִיא בְּאֲמֶת אִישׁ כְּשֶׁר וְצְדִיק, וְאִף עַל פִּי כֹן וְכוּי, וְכֵן הָרַב ר' יִצְחָק וְכוּי וּבְאֲזָנֵי שְׁמַעְתִּי מֵאָבִי הַרִינִי כְּפֶרֶת מִשְׁכָּבוֹ שֶׁשָּׁמַע מִמוֹהֲרַנ"ת ז"ל שֶׁרָצָה וְכוּי וּמִכָּל זֶה הֵבִיא לָנוּ רְאִיָּה לְעֵנִין מֵהַ שְׁגָם בְּיָמֵינוּ הִיוּ מְעַשְׂיוֹת כְּאֵלֶּה כִּידוּעַ לְבָקִי בָּזָה, כִּי זֶה כָּלֵל גְּדוּלַּת שְׁכָל מִי שֶׁלּוֹמֵד תּוֹרָה נְבִיאִים וְכוּי וְהוּא אוֹמֵר שֶׁרַק אִזּוֹ הִיוּ מְעַשְׂיוֹת כְּאֵלֶּה, וְעַכְשָׁיו לֹא, הוּא בְּהֵמָה מִמֶּשׁ כִּי כָּל הַקְּלָקוּלִים הַמוֹבָאִים בָּהֶם כָּלֵם נִמְצָאִים גַּם הַיּוֹם בְּכַמָּה בְּחִינוֹת בְּכָלֵיוֹת וּבְפֶרֶטִיוֹת כִּי גַם בְּעֲצָם שֶׁפְּלוֹתְנוּ בְּדוֹר הַיְתוֹס הַזֶּה, בְּגִדְל וְעַמְק תַּכְלִית תַּכְלִית דְּיוּטָא הַתְּחַתּוֹנָה שְׁאָנוּ מְנַחִים כְּעֵת, עוֹד לֹא שָׁב חֲרוֹן אָף הַיָּצָר מֵאֲתָנוּ, וְעוֹד מִתְגַּרָּה בְּכָל אֶחָד בְּכַעַס וְחִמָּה בְּקִנְיָה וּרְדִיפֵת הַכְּבוֹד, בְּלִשׁוֹן הָרַע וְשִׁנְאָת חֲנָם, וְכָל אֶחָד מְדַמָּה בְּנַפְשׁוֹ שֶׁהוּא מִבֵּין אֲמֵתֵי עַל חֲבָרוֹ, שֶׁחֲבָרוֹ מִחְרִיב עוֹלָמוֹת וְהוּא רוֹצֵה לְבָנוֹתָם, שֶׁחֲבָרוֹ כָּלוּ שֶׁקָּר וְהוּא כָּלוּ אֲמֵת וְזֶה הַדְּבָר בְּעוֹכְרֵינוּ לְהַרְחִיק מִהָאֲמֵת יוֹתֵר מִהַכָּל, שְׂאִי אֲפֹשֶׁר לְהַאֲרִיךְ כָּל כֶּךָ בְּעֵנִין זֶה כִּי בְּאֲמֵת כָּלֵנוּ כְּצֵאן תְּעֵינוּ וְכוּי וּלְמֵאִי נִפְקָא מִיְנָה-לְמַבְעֵי רַחֲמֵי כִּי שׁוֹמֵעַ כָּל זֶה יִבְכֶּה וְיִשְׁמַח בְּבִכֵי וְתַחֲנוּנִים, כְּלָבִיא יִשְׂאֵג תַּפְלָה וְצַעֲקָה וְשִׁמְחָה יִרְבֶּה, אוֹלֵי אוֹלֵי מִכָּל זֶה יִחְבָּא (וְעַל כֵּן גַּם אֲנָשִׁי כְּנִסְתַּת הַגְּדוּלָּה קָבְעוּ לָנוּ עַל זֶה לְבַקֵּשׁ וּלְבָרֵךְ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּכָל יוֹם בְּרַכַּת שִׁים שְׁלוֹם אֲפֵלוֹ בְּשֻׁבָת וְיוֹם טוֹב)

אות

יב

גם מזה יבין וידע כל אחד איך שיש לו ללמד זכות ולבלי להתרעם אפלו בלבן על חברו שחטא כנגדו, אפלו אם עשה לו מה שעשה, מאחר שההתגברות גדול ועצום על זה כל כך וכנ"ל, וכמוכן בהמאמר חכמינו ז"ל רבן בגזל וכוי וכלם וכוי באבק לשון הרע וכל אחד צריך לחשב בעצמו באמת בלי שום הטעאה אם הוא יוצא נגדו יתברך בכל הענינים, ואינו שומע חס ושלום בעצת היצר בשום דבר, אבל מאחר שעל כל אחד עובר מה שעובר, איככה יתרעם וידין את שכנגדו אפלו אם נכשל גם בדברים שבין אדם לחברו, מאחר שלא הגיע למקומו וכמאמר אדמו"ר ז"ל בלקוטי תנינא סימן א', ומי הוא שיכול לידע ולהגיע למקום חברו וכוי עין

אות

יג

ועין בלקוטי הלכות, הלכות חובל בחברו הלכה ג' אות ב' מה שכתב שם מוהרנ"ת ז"ל שכל מי שפוגם בכבוד ישראל חברו-על ידי זה פוגם בכבוד השם יתברך, כי קדשא בריך הוא וישראל כלל חד וכוי עין שם

אות

יד

גם עין שם באות ה' שכל מי שהוא גדול במעלה ביותר, כשהוא פוגם בכבוד ישראל אז הקלקול גדול ביותר עין שם

אות

טו

גם עין בהלכות נזיקין הלכה ד' אות ל"ב מענין שלפעמים נדמה להאדם

שְׁחִבְרוּ מִתְכַּוֵּן בְּמַעֲשָׂיו לְהַקְנִיטוֹ וְכוּ', וּבְאַמַּת שְׁחִבְרוּ לֹא כִּוֵּן כָּלֵל כְּנִגְדּוֹ
רַק הוּא עוֹשֶׂה דְבָרָיו לְפִי תַמּוֹ לְצַרְדָּה פְּרִנְסָתוֹ, וּמִי שֶׁהוּא קִפְדָּן נֹחַ לְכַעַס
חַס וְשָׁלוֹם אִזּוֹ תִּכְף הוּא נוֹטֵר שְׁנֵאָה עַל חֲבֵרוֹ וְכוּ' וְכַמִּיּוֹם הַפְּנִיּוֹת לְפָנֶיךָ
וְכוּ' וְאִזּוֹ גַם חֲבֵרוֹ עוֹמֵד נִגְדּוֹ עַד שְׁנֵתְעוֹרֵר מִחֻלְקֵת בֵּין שְׁנֵיהֶם וּבְאַמַּת הוּא
בְּחֵנֶם כִּי לֹא נִתְהַוֶּה הַמְּחַלְקֵת כִּי אִם עַל יְדֵי שְׁלֵא הַשְּׁתַּדָּל כָּל אֶחָד לְדוֹן
אֶת חֲבֵרוֹ לְכַף זְכוּת וְכוּ' וְזֶה מְרָמֵז בְּמִשְׁנֵה וְכוּ' וְלֹא יֵאמָר פְּלוֹנִי יִקְפַח
פְּרִנְסָתוֹ, כִּי לְזֶה רְשׁוּת לַעֲשׂוֹת הַמִּשְׁאָה וּמִתְּנוּ וּלְזֶה רְשׁוּת וְכוּ' עַיִן עַל שֵׁם

טז

אות

גַּם עַיִן בְּהַלְכוֹת שׁוֹמֵר שְׁכָר הַלְכָה ב' אוֹת יוֹד שְׁמִיּוֹם בְּרִיאַת הָעוֹלָם לֹא
הָיָה עֲדִין שְׁנֵי צְדִיקִים וְכַשְׂרִים שִׁיְהִיו שְׁוִיּוֹם לְגַמְרֵי בְּכָל תְּנוּעוֹתֵיהֶם וְכוּ',
וְעַקֵּר הַמְּחַלְקֵת הוּא מַחְמַת שְׁכָל אֶחָד אֵינוֹ מְאַמֵּן בְּחֲבֵרוֹ שְׁגַם כְּוִנְתּוֹ
וּרְצוֹנוֹ לְשֵׁם שְׁמַיִם, אֵף עַל פִּי שְׁאִין חֲבֵרוֹ מִתְּנַהֵג בְּדַרְכּוֹ וּרְצוֹנוֹ כִּי הַבַּעַל
דָּבָר מְטַעֵה אֶת הַלֵּב וְכוּ' כִּי בְאַמַּת רְאוּי לְדַעַת שְׁכָל הַרְצוֹנוֹת שֶׁל כָּל בְּנֵי
הָאָדָם וְכוּ' נִמְשָׁכִים מְרָצוֹן הָעֲלִיוֹן וְכוּ' וּמִי שִׁיּוֹדֵעַ וּמְאַמֵּן בְּזֶה בְּשִׁלְמוֹת,
בְּוֹדָאֵי לֹא יִחְזִיק בְּמַחְלְקֵת כִּי יִדִּין אֶת חֲבֵרוֹ לְכַף זְכוּת תְּמִיד כִּי יֵאמָר
בְּלִבּוֹ אֵף עַל פִּי שְׁאִנִּי יוֹדֵעַ בְּעַצְמִי שְׁכְּוִנְתִּי לְשֵׁם שְׁמַיִם לְגַמֵּר מְצוּהַ הַזֹּאת
וְחִפְצִי לְשֵׁם שְׁמַיִם בְּאַמַּת, וְחֲבֵרוֹ מְעַכֵּב בְּזֶה, אֵף עַל פִּי כִּן גַּם כְּוִנְתּוֹ לְשֵׁם
שְׁמַיִם כִּי יֵשׁ לוֹ יְדִיעָה אַחֲרֵת וְנִדְמָה לוֹ שְׁאִין זֶה מְצוּהַ כָּלֵל, אוֹ שְׁצָרִיכִין
לְעַסֵּק בְּמְצוּהַ אַחֲרֵת הַגְּדוֹלָה מְזִה לְפִי דַעַתּוֹ וְאֵף עַל פִּי שְׁאִנִּי חִזַּק בְּדַעַתִּי
מְאֹד, וַיֵּשׁ לִי רְאִיוֹת וְהוֹכַחוֹת אֲמַתִּיוֹת שְׁצָרִיכִין לְהַחְזִיק בְּדַרְדָּר זֶה וּבְמְצוּהַ
הַזֹּאת, אֵף עַל פִּי כִּן אֶפְלוּ אִם הָאֲמַת הוּא כְּדַעַתִּי מִי יוֹדֵעַ לְאִיזָה שְׂרָשׁ
נִמְשָׁד חֲבֵרִי וְכוּ' עַיִן עַל שֵׁם וַיַּעֲרֵב לְנַפְשָׁה מְאֹד

יז

אות

עַד כֹּה עֲזַרְנִי ה' לְדַבֵּר וּלְרַמֵּז וּלְבַאֵר קֶצֶת בְּמָה שְׁרִיאִתִּי וְשִׁמְעַתִּי מִדְּבָרֵיהֶם
הַקְּדוֹשִׁים וְהוֹ אֲמַנֵם שֶׁהֲלוֹאֵי שְׁאֲבִין וְאִדַּע עַל כָּל פְּנִיּוֹת עֲשָׂרַת אֲלָפִים שְׁנָה
לְאַחַר הַתְּחִיָּה דְבוּר אֶחָד מִדְּבָרָיו הַנוֹרְאִים כְּפִי שִׁיּוֹדֵעַ אוֹתוֹ אֲדַמּוּ"ר ז"ל
עוֹד בְּזֶה הָעוֹלָם, אֲבָל עַל כָּל זֶה מַחְמַת שְׁאֲדַמּוּ"ר ז"ל בְּעַצְמוֹ הַזֶּהִיר לְכַמָּה
וְכַמָּה שִׁיּוֹדֵעַ לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרָתוֹ (כְּמוֹבָא בְּלִקוּטֵי תַנְיִינָא סִימָן ק"ה וְעַיִן עַל שֵׁם
מָה שִׁיּוֹדֵעַ לְאַחַד בְּפִרוּשׁ שְׁאֵם יִזְכֶּה לְכוֹן אֶל תִּכּוֹן כְּוִנְתּוֹ בְּתוֹרָתוֹ מָה טוֹב
עַיִן עַל שֵׁם), מְזִה מוֹבָן שֶׁהָיָה לוֹ גַּם כְּמָה כְּוִנְתּוֹ בְּדְבָרָיו הַנוֹרְאִים שְׁגַם אֲנַחְנוּ

נוכל לידע ולהבין בהם קצת כן נזכה ללמד וללמד לשמר ולעשות ולקיים
את כל דברי תורתו באהבה ובשמחה כרצונו הטוב אמן : תם ונשלם שבת
עולם לבורא

כוכבי אור ששון ושמחה

ושמחה

ששון

פתיחה

רבנו הנורא ותלמידו הקדוש מוהרנ"ת ז"ל בדרכיהם הנעלמים אשר
צדיקים מתדמים ליוצרים, הניחו לנו מקום להתגדר בו שנהיה צריכים
בקשה וחפוש אחר רוח קדוש (עין לקוטי הלכות הלכות שלוחין הלכה
ה' באות י"ב וגם בשאר מקומות) הנמצא בספריהם הקדושים ולכן גם
אני העני בדת, והגרוע מכל הפנויים לגנאי, יגעתני ובקשתי את שאהבה
נפשי בספריהם הקדושים ובדבריהם הנוראים ששמעתי בעל פה ובאת
כל אשר חנני ה' להעמיק מחשבותי בעמק ובאור דבריהם מזה על זה, עד
שגם אנכי בקטנות ודכאות ערפי ומצבי הדלה והשפלה, מצאתי והוצאתי
מהם את כל דברי האלה שפתבתי בחלק הזה פה בלשון תפלה (וגם למטה
במהדורא) על אודות השמחה בה' וצדיקו האמתיים כי מעצם רוממות
ונוראות המצנה הזאת אשר זה עקר רפואות הנפשות מכל מיני חצים
וסמים שבעולם, (עין בלקוטי הלכות הלכות פריה ורביה הלכה ג') והיא
ההצלה מראשי התאות ממון ונאוף (אשר ממילא קל יותר אחר כך לשבר
גם שאר התאות ומדות הרעות פמויבן בדבריהם בכמה מקומות ועין
בהתורה צוית צדק בסמן כ"ג ובתורה "והיה עקב תשמעון" בסימן
קס"ט ששמחה הוא ההפך מתאות ממון וגם עין בהתפלה שמרבה לבקש
על שמחה כי בה תלוי שמירת הברית שעל ידי זה ממילא אין נופלים
לתאות ממון עין שם), והיא שמיחה תמחה את עמלק מקור כל הטמאות
שבעולם (עין בלקוטי הלכות הלכות נפילת אפים הלכה ב') והיא אשר על
ידה יגאלנו הגואל צדק גם מהגלות הגשמי, ומכל מיני צרות ומצוקות גם
בגשמיות (עין בהתורה 'אמצעיתא דעלמא' בסימן כ"ד, ובתורה 'אנכי
אשמח בה' בסימן צ"ו, ועין בלקוטי הלכות מה שכתוב שם בשם האר"י
ז"ל, שכל הקללות והתוכחות הוא "תחת אשר לא עבדת את ה' בשמחה"

וואף על פי שפפי פשוטו יסובבו הדברים על שמסים שם "מרב כלי", אבל דברי תורה כפטיש יפוצץ סלע) והיא אשר בכחה להכניע ולשבר כל מיני קלפות המתגברים מחדש בכל מדרגה (ועין בהתורה 'אחוי לן מנא' סימן כ"ה) ומדרגה, והיא הנחשק הקמיץ והסתום שיש להבין עצם גבהו ותפארתו על ידי עצם המניעות שיש על זה כי השני מיני מניעות המובאים בחיי מוהר"ן בהשיחות הנקראים בשם עבודת ה' בסימן נ"ה תרוניהו איתנהו בו בהתגברות עצום מאד, כי זולת אשר תתגבר על האדם כבדות הדבר הזה מעצם ההרפתקאות העוברים על כל אחד בגוף ונפש, והתגברות גדול ועצום כל כך עד שצריכים להשתדל בזה במסירת נפש ממש, אף גם זאת אשר תתגבר מאד מאד על האדם הקלות, שנקל וקטן בעיניו מאד הדבר הזה, עד שאינו נחשב בעיניו למצוה כלל ומכל הדברים האלה נתעוררתי עד מאד להעמיק בענין זה כי אין לנו אלא דברי בן שמחה הנכלל במקור השמחה העוסק לקשרנו על ידי השמחה בה' ובצדיקו האמתיים ובפרט בראש כל צדיקו הוא הוא בעצמו זכר צדיק וקדוש לברכה: והנה כאשר נודע בספרי רבנו ז"ל שהעצה של תפלה עולה על כל העצות (כמובא בלקוטי תנינא סימן כ"ה), ועל ידה יכולים ביותר לזכות להשמחה בה', (שזה התכלית מכל התכליתים לשמח בה' ולדבקה בו, שעל ידי זה נכללים בו לדעת ולהשיג אותו שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים וחסידים וכמובא לקמן במהדורא באות ג') על כן חבירתי על זה את כל דברי (מלבד המהדורא וההגהות) בלשון תפלה, (וגם קצת כתבתי בלשון המרגל במדינתנו מחמת שהלב נמשך אחר זה ביותר כמובא בדבריו ז"ל) כי בהתבות האלה לבד נצטמצמו (למי שזוכה) השכל העליון של השמחה, מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב תפלה א': רבון כל העולמים מקור כל התענוגים והשמחות שבכל העולמים (א), היה בעזרי לשמר היטב את הזכרון בכל נקדה ונקדה של סור מרע ועשה טוב במחשבה דבור ומעשה, שהיא המקשרת את נשמתו בדעת אלקותה (ב) בדעת למעלה מדעת ובענג למעלה מענג עד בלתי תכלית (ג) עזרני להעמיק מאד בזה את זכרוני וכל פנימיות רעיוני, באפן שאזכר לשמח בכל נקדה ונקדה כראוי לשמח בזה, כי אתה הוא עצם הטוב דטוב והענג דענג והשמחה דשמחה עד בלתי תכלית, ואין סוף וגבול לאהבת וחסד שמה וכבודך באהבה דאהבה וחסדה דחסדה וכו', כי אתה הוא אהבת נעימת חיותי אידך שעובר עלי בגוף ונפש (יפרש כאן כל מה שעובר עליו) כי אני מאמין באמונה שלמה שכל מיני יסורים וכל מיני עניות וכל מיני מחלה וכל מיני מכאובים וכל מיני ענשים שבעולם הזה ושבועולם הבא, כלם כלם כאפס ואין ממש הם נחשבים נגד התענוג הנפלא של הדבקות באלהותך, ובהנעימות דנעימות של תורתך ודברי צדיקיך שישזכה כל אחד: תעניגוער פון תעניגוער ביז אן איין עק, פרייליכקייטער פון פרייליכקייט ביז אן איין עק, גיליבטער פון גיליבטקייט ביז אן א עק, גלוסטקייטער פון גלוסטקייט ביז אן איין עק, די ביסט מיין ליב חיות, מיין זיס חיות, וויא אזוי עס גייט אוף מיר איבער בגוף ובנפש מיין הארץ גייט מיר אויש נאך דיר, מיין חיות גייט מיר אויש נאך דיר, כי אני מאמין באמונה שלמה אז אלע מיני יסורים, אלע מיני ארומקייטן, אלע מיני

שלאפקייטן, אלע מיני וויטיקען, אלע מיני טויט, אלע מיני גיהנם באטרעפט אלדינג וויא גאר ניט, אקעגין דעם תענוג פון דבקות אלקות וואס יעדער נשמה וועט זוכה זיין: עזרני וזכני לאקדמא את היראה ולהתירא ולפחד ממך תמיד ביראת הענש ויראת הרוממות, ביראה עלאה דעלאה בתכלית השלמות כי הלא גם לפחדך ויראתך אין תכלית וגבול (פארקטיגער פון פארקטיג ביז אן איין עק שרעקינדיקיר וכו') (לאחז החוטרא בתרין ראשין פני"ל ולהמשיך את עצמי לתכלית המעלה ולקבע על זה איזה שעות ועל כל זה להיות בשמחה פני"ל), עזרני שתהיה יראתך על פני לבלתי אחטא ולבלתי אסור ממצותיך מעתה על כל פנים, ומכל שכן וכל שכן מהמצוה הגדולה להיות בשמחה תמיד, אשר צויתנו על ידי צדיקיך האמתיים שאזכה בכל עת ועת להתעורר ולהתקשר לפנימיות הטוב שבלבבי לפנימיות החלק אלהי שבקרבי אשר בפנימיות הטוב הזה תוקד ותבער בי הששון והשמחה בך (ד) בכל מיני מוקד ותבערה (המעין יבין מאליו שייסדתי תפילתי הזאת על דברי מוהרנ"ת ז"ל בכמה מקומות, ובפרט בהלכות פסח הלכה ט' שדיקא על ידי היראה באים לשמחה, ואפלו על ידי יראת הענש וכמרמז במאמר חכמינו ז"ל מענין לישרי לן מר, אמר ליה וי לן דמיתנן וכו' שהוא תמוה מאד וכו', אך על פי הנ"ל יובנו הדברים היטב כי היה בשמחה גדולה כל כך, עד שאימת מות שהוא יראת הענש, לא היה לו כח להפיל אותו לעצבות חס ושלום, רק אדרבה וכו' מגדל האימה והיראה מהמות וכו' התחזק לקיים דברי חכמינו ז"ל לשמח את עצמו וכו' עין שם ומחמת שמובא בלקוטי תניינא סימן יוד שגם על ידי השמחה זוכים לישוב הדעת לישוב עצמו מה התכלית וכו' שזה בחינת זכרון יום המות וכמובא שאחד תלוי בחברו, על פן צרפתי לזה האות שאחר זה שבו ידבר הרבה מענין הזכרון הזה תפלה ב': ועזרני אבי שבשמים להתדבק כל כך בהשמחה הקדושה, עד שתהא דעתי נוחה ומישבת בכל עת, ואחשב את נפשי תמיד את גדל ועצם שטות ושגעון תאוות עולם הזה והבליו, אחרי אשר יודעים בברור בלי שום ספק שפתאם פתאם יהיו נלכדים במצודת המות, ולא יהיה מי שיוכל לפדות ולהושיע מזה ואז יהיו מכרחים להקיא ולהחזיר כל התאוות שהכניסו לגוף, ולא יהיה מהם שום יתרון ורוח כלל וכלל ואז יהיו מכרחים להתחבר עם המלאך המות בלי שום טענה, ולהושיט לו הצואר בלי שום תרוץ, ולטעום טעם הגסיסה והמות שהוא מר ומרור מכל מיני מרירות שבעולם ואסתכל בעיני לכל צד אולי נמצא אחד שיוכל להצילי מזה וכל אוהבי ורעי מנגד נגעי יעמדו, ולא ירצו להביט ולהסתכל כלל על זה וכל הגוף שהלעיטו אותו בהתאוות, יהיה מכרח להתבלות בעפר ובבטן התולעים ולא יהיה מקום להתחבא ולהטמן מכל זה בשום אפן ואם אפלו אהיה מבטח בכל השמונים שנה גם הם יפרחו פהרף עין, וגם הרבה מהם כבר חלפו ועברו, וכן יעברו ויפרח גם השאר ומכל שכן וכל שכן שגם עם זה המעט שעד שמונים שנה אינם מבטחים כלל, כי אינם מבטחים בהחיים אפלו רגע אחת, ובכל רגע ורגע מוכנים ומזמנים להיות נצודים בהמצודה הפרוסה על כל החיים ועתה על מי בטחתי כי מרדתי, וגם מה אני רוצה להרויח, האם איני יודע שהכל הבל הבלים וגרוע מהבל אלפים

פְּעָמִים, כִּי גַם הָעֵשִׁיר הַגָּדוֹל שֶׁבַּגְּדוּלִים, וְהַמְּמַלָּא כְּרִסוֹ בְּהַהֲרֹף עֵין הַזֶּה בְּכָל הַתְּאֻוֹת הַמְּדָמוֹת, גַּם הוּא מְכָרַח לִירֵד לְהַבּוֹר וּלְלַבֵּשׁ תְּכָרִיכִים וּלְשַׁכֵּב בְּרִגְלָיו אֶל הַדֶּלֶת, וְלַעֲטוֹף אֶת עַצְמוֹ בְּהַצּוּרָה הַיְרֻקָּה וּפְנֵי הַמּוֹת בְּלִי שׁוּם סִפְק וְכָל אֲבָר וְאֲבָר יִהְיֶה מְכָרַח לְהִתְרַקֵּב וּלְהִתְעַפֵּשׂ וּלְהִתְאַפֵּל לְשְׁנֵי הַתּוֹלְעִים, וּלְהִתְעַפֵּל בְּבִטְנָם הַמְּזֵהִם וְהַמְּשַׁקֵּץ וְלֹא יוֹעִיל לוֹ לֹא כֶּסֶף וְלֹא זָהָב וְכוּי וְעַתָּה מַה יֵשׁ לִי לְאַבֵּד וּלְהַפְסִיד בְּעוֹלָם הַמְּבוּכוֹת הַזֶּה כְּשֶׁאֲחֻזֵק עַצְמִי בְּתוֹרַתֶּךָ וּמְצוֹתֶיךָ (וְהִנֵּה מַחְמַת שְׂאֵדְמוֹרִי ז"ל הַזֶּהִיר מֵאֵד לְשׁוֹמֵר אֶת הַזְּכוּרֹן הַזֶּה בְּכָל יוֹם כְּמוֹבָא בְּלַקוּיִי אִי סִימָן נ"ד, וּבְלַקוּיִי הַלְכוֹת הַלְכוֹת בְּרֶפֶת הַרִיחַ וּבְרֶפֶת הַפְּרוֹת הַלְכָה ה' אוֹת יוֹד, מוֹבָא שֶׁם שְׁעָקָר שְׁמִירַת הַזְּכוּרֹן הוּא עַל יְדֵי הַדְּבוּר שֶׁצָּרִיכִין לְדַבֵּר בָּזֶה הַרְבֵּה, אוֹלֵי נִזְכָּה לְהַזְכִּיר אֶת עַצְמָנוּ שֶׁלֹּא יִטְעָה אוֹתָנוּ הַהַעֲלָמָה שֶׁנִּתְּנָה עַל זֶה בְּלֵב כָּל אֲחָד כְּמוֹבָא מְזֵה מַדְבְּרֵינוּ בְּהַלְכוֹת שְׁחִיטָה הַלְכָה ה' אוֹת ה', שְׂאָף עַל פִּי שְׁנֵדְמָה לְכֹאוּרָה שְׁכָלָם יוֹדְעִים מְזֵה אֲבָל בְּאַמַּת זְעִירִין אֵינוֹן שְׂזוּכִים לְדַעַת מְזֵה עֵין שֶׁם וְעַל כֵּן הָיוּ רְגִילִים אֲנָשִׁי שְׁלוּמָנוּ לְדַבֵּר בְּעֵנָן זֶה הַרְבֵּה מֵאֵד בְּכָל מִינֵי לְשׁוֹנוֹת וְעַתָּה מַחְמַת שְׂאֵנָשִׁי אֲמַנָּה אֲבָדוֹ וּבְכָל יוֹם אָנוּ הוֹלְכִים וְדוֹלִים, עַל כֵּן אֲמַרְתִּי לְרָשָׁם עַל כָּל פְּנִים וּלְהַעֲתִיק עֵנָן הַזְּכוּרֹן הַזֶּה גַּם בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֶנּוּ מִטַּעַם הַמּוֹבָא בְּהַפְתִּיחָה עֵין שֶׁם) רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם פֶּאֶר דִּיר אִיזוֹ אֲנִטְפֹלְעָקֵט וְוֹאס פֶּאֶר אֵ הַעֲלָמָה דִּיא הַאֲסֵט גִּיגִיבִין אֵין הַאֲרָץ פּוֹן יַעֲדֵער מְעַנְטֵשִׁין אִז כְּמַעַט מְעַ וְוִיסֵט גֶּאָר נִיט צִי מְעַ וְוֵעַט אֲמֵאל שְׁטֵאֲרֵבִין, הַעֲלָף מִיר אִיךָ זָאל עֵס וְוִיסִין קֶלָאר בְּלִי שׁוּם סִפְק אִז מְעַ וְוֵעַט פְּלוּצְלוֹנג מוּזִין וְוֵעֵרִין אֵ מֵת, סַע וְוֵעַט גֶּאָר קִינֵער נִיט קֶענֶען הַעֲלָפִין אֵין בְּשַׁעַת גְּסִיסָה וְוֵעַט מְעַן מוּזֵעַן אוֹיִס־מִיִּקֶען אֲלַע תְּאֻוֹת, סַע וְוֵעַט פּוֹן זִי אֲקוּרֵאֵט אֲקוּרֵאֵט גֶּאָר נִיט אַרוֹיס קוּמֵעַן אוֹן מְעַ וְוֵעַט זִיךְ מוּזֵעַן בְּאַגִּיגִינֵעַן מִיט דָּעם מִלֵּאךְ הַמּוֹת בְּלִי שׁוּם טַעֲנָה, אוֹן מְעַ וְוֵעַט אוֹם מוּזֵעַן אוֹס־שְׁטֵרֶקִין דָּעם הַאֲלֵדז בְּלִי שׁוּם תְּרוּץ, אֵין מְעַ וְוֵעַט מִיזֵעַן פֶּאֶר זִיכְעֵן דָּעם טַעַם פּוֹן דָּער גְּסִיסָה וְוֹאס עֵר אִיז טוּיזֵנְטֵער מֵאל עֶרְגֵער פִּין בִּיטֵער אֵין פִּין שְׁלַעכֵט אֵין פִּין אֲלַע מִינֵי פֶּאֲסִקוּדְנִקִיט אֵין דָּער וְוֵעֵלט, מְעַ וְוֵעַט וּוֹאֲרָפֵען דִּי אוֹיגֵעַן אוֹיף אֲלַע זִיטֵעַן טֵאֲמֵער קֶען אִימִצְעֵר אָפּ רֵאטוּוען, אֵין אֲלַע פְּרִינד וְוֵעֵלִין אוֹיִס דְּרִייעֵן דָּעם קֵאֲפּ אוֹן וְוֵעֵלִין גֶּאָר נִיט וְוֵעֵלִין קוֹקֵעַן אֵין דָּער גֵּאָנְצֵער גּוֹף וְוֹאס מְעַ הֵאֵט אִיהֶם אָנְגַע־שְׁטֵאֲפֵט מִיט דִּי תְּאֻוֹת וְוֵעַט עֵר מוּזֵעַן אִיבֵער גַּעפּוּיֵלט וְוֵעֵרִין אֵין דָּער עֶרד אֵין בֵּא דִּי וְוֵעֵרִים אֵין בּוּיךְ, אוֹן מְעַ וְוֵעַט זִיךְ פּוֹן דָּעם אֲלִימֵעַן נִיט אוֹיִס דְּרִייעֵן אוֹן נִיט אוֹיִס בְּאַהֲאֵלטִין בְּשׁוּם אֲפֹן אוֹן וְוֵעַן אִיךָ זָאל זִיין פֶּאֶר זִיכְעֵרט מִיט אֲלַע אַכְצִיג יָאָהֵר, פְּלִיעֵן זִי אִיךָ אוֹיךְ אִיבֵער כְּהַרְף עֵין אֵין אֲסֵאךְ פּוֹן זִי אִיז שׁוּין אִיבֵער גַּעלֵאֲפִין פּוּנְקֵט אַזוֹי ווי זִי זְעַנֶען גֶּאָר נִיט גִּיוּועֵהִין, אוֹן זִי וְוֵעֵלִין זִיךְ שׁוּין צוֹ מִיר גְּעוּוִיס נִיט אוֹם קֶעֶרִין אוֹן אַזוֹי וְוִיס אִיךָ גְּעוּוִיס אִז דָּאס אִיבֵעֵרִיגֶע וְוֵעַט אוֹיךְ אִיבֵער לױפֵן כְּצַל עוּבֵר, מְעַ וְוֵעַט אַזוֹי לֵאָנְג הַאֲנְדֵלִין בִּיז סַע וְוֵעַט וְוֵעֵרִין אוֹיִס טַעַג מִיט אוֹיִס יָאֵרִין וּבְפֶרֶט, וּבְפֶרֶט, אִז אֲפֵלוּ מִיט דָּעם בִּיסַעֵל יָאָהֲרִין וְוִיס אִיךָ נֵאָךְ אוֹיךְ נִישֵׁט בֵּא וְוֹאס אִיךְ אֲלֵט אִז מְעַ אִיז נִיט זִיכְעֵר מִיט דָּעם לְעֵבִין אֲפֵלוּ אֵיין רַגַע, אֵין בְּכָל רַגַע וְרַגַע אִיז מְעַן מוּכָן וּמְזָמֵן אוֹיךְ צוֹ וְוֵעֵרִין אֵ בֵר מִינֵן הֵינְט אוֹף וְוֵעֵמִיס תְּקִיפּוֹת טְרִיט אִיךְ אָפּ פּוֹן דִּיר וְוֵעֵלִיכֵס וְוֵעֵל אִיךְ דֵּא גְּעוּוִינֵעַן, וְוִיס אִיךְ דָּעַן נִיט

אז סע איז אין גאנצין בלאטע מיט בלאטע דער גרעסטער גביר דער
גרעסטער עולם-הזה-ניק מוז קריכען איז גרוב און מוז אן טואין
תכריכים און מוז באקומען דעם געלין פארטעט מיט דער געשטארבינער
צורה, אין יעדער אבר וועט מוזען פאר שטינקען ווערין אין איבער גיעסין
ווערין צו די ציין פון די ווערים אין נתעפל ווערין אין זייער מיסען און
פאסקודנעם בויך סע העלפט איהם ניט קיין געלט אין קיין שום זאך
היינט וואס האב איך דא וואס אן צו ווערין אין דער נארישע וועלט אין
דער פעפירטער וועלט אז איך וועל מיך האלטען אין דיינע תורה ומצות
תפלה ג: רבנו של עולם אתה יודע שכאשר אני מישב לפעמים את דעתי
אני יודע בעצמי איזה פרוש להגיד עלי (ווייס איך אליין ניט וואס פאר
א פרוש צי זאגין אויף זיך) כי הלא הודעתנו, אבינו שבשמים, שאנו
נקראים ונחשבים אצלך כמו בנים ממש כביכול, וכל צורך ויסוריך
כביכול הוא על שאין אנו רוצים לקבל מאתך התענוגים הבלתי תכליות
שאתה מתענג בתענוג עד אין סוף בהשפיעך אותם עלינו, ועתה היאמן כי
יספר סכלות ושגעון עצום ונשגב כזה, להמיר ולהחליף מקור החיים
מקור התענוגים, השם יתברך, (ה) בעד מקור המרירות והמכאובים
מקור הגסיסה והמות קלפת עמלק ימח שמו (ו) אן שכלי אן חכמתי אן
דעתי עד מתי, עד מתי אהיה משקע בחשך ואפלה כזה בדמיונות וטרופי
הדעת כאלה (אויף ווען לייג איך אפ, אז אט ווערט טאג אט ווערט נאכט,
אין מע זעט מיט דיא אויגין אז די וועלט איז ערגער פין גארניט-למתי
אני דוחה, הנה יום הנה לילה, ורואים בעינים שהעולם הזה גרוע מאפס)
עזרני והושיעני מעתה אבי שבשמים להתבודד בשדה בכל לילה ולילה
ולצעק לפניך מעמק הלב על כל אשר עובר עלי, ולפרש היטב את שיחתי
לפניך על כל מיני מניעות המונעים אותי מלהיות כרצונך באמת ובכל
זאת אתחזק עצמי אחר כך בשמחה עצומה ונשגבה בך ובצדיקיך
האמתיים, בשמחה שאין לה קץ ותכלית עד שישא לבי את ידי ורגלי
להמחאת כף ורקודים הרבה כרצונך הטוב ועזרני והושיעני להתחיל
בכמה פעמים מחדש, ולהתגבר בעזות גדול מאד נגד כל המלעיגים מזה,
כי גלוי וידוע לפניך שבמינו האלה נתכפל החשך המחשיך אנפי בריתא
בכפלי כפלים קדם אור יום אשר נקוה אליו, והתגבר והתפשט בכמה
וכמה דרכים ונתיבות חדשים וגם ישנים מה שאין הפה יכול לדבר והלב
לחשב, כאשר אתה ידעת גדל החלול השם מהספרי האפיקורסות שנתרבו
בעתים האלה בכל פנה ופנה לאלפים ולרבבות-הן בלשון עברי והן בלשון
אשכנז-וברב תעלומות דרכיך נתת למחבריהם חכמת העפביש להוציא
לחה מפיהם ולעשות מזה מצודות וחרמים לצוד וללכד בהם נפשות
הזבובים העוברים בהם למצץ את ראשם ולאכלם ולהבליעם עד
שיתהפכו למהותם (ז) והם מרבים להלעיז ולהתלוץ מכל מצוה ומצוה
ומכל עבודה ועבודה של ישראל, ומכל שכן וכל שכן ממצוה שאדם דש
בעקב כזאת (ח) אשר הבעל דבר מתלבש עצמו במצות היראה, ומכניס
ומביא גם בלב הכשרים שחלילה לבלות זמן על המחאת כף ורקודין
ושמחה בהי הצילני ברחמיך מכל מיני מבוכות וטעיות שבעולם והיה
בעזרי שגם בעת שלבי אטום ומבלבל מלהרגיש היטב את השמחה

האמתית, היה בעזרי שאמשיכה עלי על ידי מלי דשטותא (ט) ועל ידי רקודין ושאר תנועות בגוף, (י) ועל ידי שאעשה עצמי כאלו אני שמח (יא) ועל ידי קול הנגינה המביאה את השמחה בלב, ועל ידי דבור שאדבר הרבה את דברי השמחה בפה, שגם זה מביא את זכרון השמחה בלב תמיד (יב), עד שאזכה בחיים חיותי לכל אשר איש הישראלי צריך לזכות ולמלאות פונתך בבריאת עולמך בתכלית השלמות כראוי, ולא איעול בכסופא קמך עד שאזכה גם אני בתוך כלל נשמות ישראל לתקות חוט זהרף האין סוף, בדעת למעלה מדעת, ובענג למעלה מענג עד בלי תכלית: תפלה ד': רבונו של עולם אבי שבשמים חמדת לבבי חיותי ותענוגי הנצחי, לפניך נגלה את כל התלאה אשר מצאתנו, ואת כל השטף מים רבים העובר עלי בכל עת ועת, עד שכמה וכמה פעמים קשה וכבד עלי מאד אפלו לבקש על שמחה, כי כמה וכמה פעמים מר ומרור לי במרירות דמרירות כזה, עד שבאמת גם בשם מרירות אי אפשר לכנות זאת, רק בשם המשאל כי אין מכה למפותי לדמות, אין מכאוב למכאובי להשוות, ומחלותי ומצוקותי כבדו ורבו אלפים פעמים מקינותי וזעקותי, אבל עם כל זאת, עם כל זאת גדלו ועצמו ושגבו רוממותיך על כל ברכה ותהלה כי הן לא תוכל ולא יבצר ממך מזמה, ובידך וכחך עתה גם עתה לחכמנו ולהבינו ולהודיענו עצות אמתיות, עצות עמקות מתוך עמק החשך שנלכדתי בו, באפן שיהיה ביכלתי גם עתה להפך כל היגונות ואנחות שהמשכתי עלי ועל אחרים, את כלם אהפך בכח מקור ההתקשרות בך לששון ולשמחה, לגילה רנה דיצה וחדוה כי באמת כל אשר גדלו ורבו ביותר ויותר מפותי ומכאובי, כן כן יגדילו ויאדירו ביותר בכפלי כפלים ההתדבקות וההתקשרות בך לעד ולנצח, עד שכל מיני צער ומכה ומכאוב כאין יחשבו נגד הששון והשמחה שיהיה מכל אלה לנו בשמך-ולשמך בנו-ולעולמי עד ולנצח נצחים נודה ונאמר כל אחד, "אודך ה' כי אנפת בי ישוב אפך ותנחמיני": תפלה ה' (ובה נשנה בקצרה מכל הנזכר ועוד נתחדש בה איזה דברים), רבונו של עולם עזרני לקשר את לבי לדעת שיהיה נרגש תמיד בעמק עמק לבבי עד תכליתה, ניצוץ הדעת המתנוצץ בי לפעמים מעצם טובך הגנוז והצפון לכל אשר יזכו לזה כי היש אהבה פאהובת המציא מאין ליש כל הנאהבים והאהבות של כל העולמות היש תאוה וחמדה כתאובת וחמודת המציא מאין ליש כל הנתאווים והנחמדים הגשמיים והרוחניים שבעולם, היש שמחה ומתיקות ונעם וטוב ותענוג כתענוג הדבקות וההתאחדות עד בלתי די וגבול: האין כדאי להמתין על זה כל ימי חיי העולם הזה הפורחים כרגע כצל עוף הפורח ממש, (כנראה זאת עין בעין לאמתת עמק המחשבה בפריחת הזמן של כל אחד בהזכרו מה שנעשה עמו בימי נערוותו שנחשב לו כמו שנעשה עמו זאת ביום אתמול) האין כדאי לסבל בשביל זה כל מיני אוי של היוצר והיצר היש שגעון כשגעון הבלתי מתרצה להמתנה וההסבלה הזאת, ומחליף כל זה בחמדת צואת החביות (הוא הגוף) המלא צואה וטנוף ותולעים ושקוצים וסרחון, ועומד ומוכן בכל עת להתפשטות הסרחון גם בדפנות שבחוץ מפגע המחלה והגסיסה והמות שיפגע בפתע פתאם בלי ספק וזולת מה שעל ידי החלוף הנ"ל נתרבה ונתגדל על ידי זה בעצמו סבילת האוי הנ"ל

אלפים ורבבות פעמים: רבונו של עולם עזרני לבל יתגבר עלי מדור
הקלפות והימי רע שנשקעתי בהם לעקם את לבבי במבוכות לעקר חס
ושלום מדעתי גם התנוצצות הנ"ל (כי אין אונאה פאונאות המבוכות
והאפיקורסות) עזרני להתקשר בכל לבבי ונפשי בתורתך וצדיקיך
האמתיים, העוסקים להביא ולהכניס כל התנוצצות הזה בלבנו ודעתנו
עזרני לבל יזקינו בעיני כל הנ"ל ושאר דבריהם הנוראים עזרני לבל
ירשילני היצר הרע מלבקש על זה על כל פנים בכל יום ויום, כאשר
הודעתנו על ידי צדיקיך האמתיים שכל הקיום והמעמד ביון מצולת
העולם הזה הוא על ידי התחזקות בלי גבול בתפלה ותחנונים איד שְׁעוּבָר,
כי אין דבר המציל מאונאת הסטרא אחרא כמו האמונה והתפלה למי
שחזק בזה עזרני לזעוק ולזעוק לפניך בכל יום מעומק לב כראוי לי לצעק
הושענא למענך אלהינו הושענא, הושענא למען צדיקיך האמתיים
הושענא הושענא למען ראש צדיקיך האמתיים הושענא, הושענא
והושיעה נא שיתהפך מעתה על כל פנים כל התאות וחקמות שבטבעי אל
הקדשה חוס וחמל ורחם עלי מעתה על כל פנים, וצוה למלאכיך
הקדושים שיסירו מעלי כל הבגדים הצואים והמטנפים (יג) המעקמים
את לבבי בתאות הגופניים וחקריותיו העכורים, וילבישו אותי מחלצות
בבגדים נקיים וזכים, בטבעיות מזככות וטהורות באפן שלא אחמד
ואתאוה רק לשמך ולזכרך, לשמחתך וחדותך, להשגתך והשגת תורתך
ודברי צדיקיך האמתיים שהם אחדותך רחם עלי ועזרני לקבל את תפלתך
ובקשתי גם בעצם מעוטם וקטנם בכמות ואיכות, כי היש תפלה מעוטה
בתכלית המעוט בעולם שלא יהיה ביכלתך לקבל אותה, ולהיות גם
מאתה פלים להשפעת ישועתך (יד) היש לב אבן בעולם שלא יהיה ביכלתך
להפכו ללב בשר: היש לב נבון בעולם שלא יהיה ביכלתך לעקר מאתה
כל המבוכות, ולהפכה ללב ישר וגם הלא כבר הודעתנו על ידי צדיקיך
האמתיים שכל אשר נשקעתי ביותר במקומות המטנפים, משם דיקא אם
הייתי זוכה להטהר ולהזדכך בתכלית הזכוף ולהתעלות בתכלית העליה,
הייתי גורם על ידי זה טהרה וזכוף גם לכל יושבי תבל (טו) שתעבר גם
מהם רוח הטמאה והצואה, שיסיר ויתעקר גם מהם טבעיות קטנות מחם
להתגאות (טז) ולהתעקש מלהתבטל נגד דעת הצדיקי אמת, מלהשפיל
ולהתבונן שכל העולם הזה אינו רק מעבר ודרך לפי שעה לסחור בו
הסחורות אשר נצליח בהם לנצח בתענוג הנצחי עדי עד, וכל אשר יעמל
בו בהחקירות ההמצאות אשר בו, אין סכל ופתי כמוהו (יז) עזרני
להתעורר ולחשק אליך בכל מיני חשק ורצון כמו שאתה רוצה שארצה,
ולא שאטעה את עצמי להיות נדמה לי שכבר אני רוצה באמת, כי רק אתה
יודע כל מצפוני לבבי עד הסוף יותר ממני, כי באמת איני יודע כלל היכן
אני בעולם, וכמה פעמים נדמה לי שכבר אני משתוקק בכל לב להיות
כרצונך ובאמת אין זה רק דמיון עזרני לזכור ולא לשכח שאיני מטעה בזה
כי אם את עצמי ולא אותך חס ושלום רבונו של עולם לפניך נגלה שמעצם
תעלומות דרכיך בהנהגות שונות באדם ומקום וזמן, אי אפשר לברר
בשום אפן את היתרון והתועלת של התפלה והבקשה (עין לעיל בחלק ב'),
אבל בכל זאת אנו מאמינים באמונה שלמה שבאמת אין שום דבור לריק

חס ושלום, וְכָל דְּבִיר וְדְבִיר עוֹשֶׂה רֶשֶׁם לְטוֹבָה עֲזָרְנִי לְהִתְחַזֵּק בְּזֶה בְּלִי
שְׁעוֹר וְעֶרְךָ עַל כָּל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה, כִּי כָּבֵר הוֹדַעְתָּנוּ שְׂכָמוֹ שְׂאִין רָגַע בְּלֹא
פָּגַע, כִּן צָרִיךְ לְקַיֵּם אִין רָגַע בְּלֹא פָּגַע וּבִקְשָׁה וּבִפְרָט בְּעִנְיַן רְפוּאָת הַשְּׂמֵחָה
אֲשֶׁר אִין רְפוּאָה טוֹבָה וּמְתוּקָה כְּמוֹהָ, רְפוּאָה נוֹחָה וְקַלָּה גַם לְחוֹלָה
וּמְחַלֵּשׁ כְּמוֹנִי עֲזָרְנִי לְהִיּוֹת בְּקִי בְּכָל מִינֵי שׁוּב וּיְרִידָה חַס וְשְׁלוֹם שְׂבִיבִי
וְנִפְשׁ לְבָלִי לְהִתְרַחֵק עַל יָדָם מִהַשְּׂמֵחָה הַזֹּאת (יח) לֵבָב עֵקֶשׁ וְעֶצֶב הָסֵר
מִמֶּנִּי רַע לֹא אֲדַע, שְׂבַעֲנִי מְטוֹבָךְ וְשִׂמְחֵנִי בִישׁוּעָתְךָ וְטַהַר לִבִּי לְעִבְדְּךָ
בְּאֵמֶת יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ ה' צוּרִי וְגוֹאֲלִי אֱמֹן וְאֱמֹן
(וְהִנֵּה יַעַן כִּי הַשְּׂמֵחָה הִיא כְּלִיּוֹת דְּכֻלְיּוֹת שֶׁל כָּל הַמַּדּוֹת כְּמוֹכֵן מִדְּבָרֵי
אֲדָמוּ"ר וּמוֹהֲרַנִּית ז"ל שֶׁהֵבֵאתִי לְעִיל, עַל כֵּן אֲמַרְתִּי לְכָל עוֹד כְּמָה
מַדּוֹת בְּתַפְלָה הַזֹּאת): תַּפְלָה ו': רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי כָלֹתָהּ
נִפְשֵׁי לְהִיּוֹת כְּרָצוֹנְךָ וְאֵף עַל פִּי כֵן אֵינִי יוֹדֵעַ שׁוֹם אֶפֶן, שׁוֹם אֶפֶן אֵיךְ לְזַכּוֹת
לְתִשׁוּבָה שְׂלֵמָה וְאֲמִתִּיּוּת בְּאֶפֶן שִׁיתְהַפֵּךְ לְזַכּוֹת וּלְתַקוּנִים כָּל מָה שֶׁעֲבַרְתִּי
וְקִלְקַלְתִּי בְּגִלְגוּל זֶה אוֹ בְּגִלְגוּלִים אַחֲרָיִם אֶהָה! אֶהָה! אֶהָה! רְבוּן כָּל
עוֹלָמִים בּוֹרָא כָּל הַנְּשָׂמוֹת וְהַרוּחוֹת וְהַנְּפִשׁוֹת וְהַגּוֹפּוֹת, הַמְּהִינָה וְהַמְּמַצִּיא
בִּי וּבְכָל הַנְּפִשׁוֹת שֶׁהָיוּ וְשִׁיְהָיו כָּל תְּנוּעָתָנוּ וְהַיִּתְנוּ, כְּאֲשֶׁר הוֹדַעְתָּנוּ עַל יָדֵי
צְדִיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים מִהַעֲדָר תְּכַלִּית תַּעֲלוּמוֹת הַנְּהַגוֹתֶיךָ בְּכָל נִפְשׁ וְנִפְשׁ,
בְּפַעֲלוֹת וְהַמְּצָאוֹת נַעֲלָמוֹת וּמְכֻסּוֹת, הַנְּרָאוֹת לְדַעְתָּנוּ הָאֲנוּשָׁה כְּשֵׁנִי
הַפְּכִיִּים בְּנוֹשָׂא אֶחָד כִּי בְּאֵמֶת אֵף עַל פִּי שֶׁמְסַרְתָּ הַבְּחִירָה בְּיָדֵינוּ וּבְכַחֲנוּ
וּיְכַלְתָּנוּ לְסוּר מֵרַע וּלְהִיּוֹת כְּרָצוֹנְךָ בְּכָל מַחְשְׁבָה דְּבִיר וּמַעֲשֶׂה, אֵף עַל פִּי
כֵן גַּם זֶה בְּיָדְךָ כִּי אִין עוֹד מִבְּלַעֲדֶיךָ וּבְלִי כַחַךְ הַמְּהִינָה וְהַמְּפַעֵיל אֶת כָּל
בְּשָׂמִים וּבְאַרְץ, אֶת מְצִיאֵי־הַיָּם וְקִיּוּמֵיהֶם וְהַנְּהַגוֹתֵיהֶם, לֹא יִזְיוּ בְּתוֹכָנוּ
לֹא רַעִיוֹן וְלֹא מַחְשְׁבָה לֹא כֶּסֶל וְלֹא כְלָיָה וּמִי יָבִין דְּרָכֶי פְּלֹאוֹתֶיךָ, וּמִי
יַעֲצֵר כַּח לְדַעַת וְלִהְשִׁיג בְּלִי נוֹדַע וּמִשְׁגַּ כְּזֶה הַנְּמַשֵּׁךְ מִהַחֲלָל הַפְּנוּי, אֲשֶׁר
פְּנִיתָ וְהַעֲבַרְתָּ מִשָּׁם כְּבִיכּוֹל גַּם מַדַּת חֲכָמַת אֱלֹקוֹתֶיךָ הַנְּמַשְׁכֶּת בְּתוֹךְ כָּל
הַעוֹלָמוֹת שֶׁנִּבְרָאוּ בּוֹ (עֵינִי הֵיטֵב בְּלִקוּטֵי א' סִימָן ס"ד) אֲבָל אִין לָנוּ רַק
דְּבָרֵי הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים אֲשֶׁר הוֹדִיעוּנִי מִכָּל זֶה, וּמִתַּעֲלוּמוֹת רְצוֹנְךָ
לְבַקֵּשׁ וּלְהִתְחַנֵּן מִמֶּךָ עַל כָּל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה עַל כֵּן הַרִימוֹתִי קוֹלִי וְאֶקְרָא
בְּקוֹל מֵר וְנִמְהָר, אֶהָה! אֶהָה! אֶהָה! לִבִּי נִמַּס בְּקִרְבִּי, כָּל אֵיבָרֵי וְעֲצָמוֹתֵי
רוּעֵשִׁים וּמְרַעִשִׁים בְּקִרְבִּי, גִּיוּוֹאֲלָד, גִּיוּוֹאֲלָד, אֶהוּבִי אָבִי שְׂבַשְׂמִים חֲמִדַּת
לְבָבִי אֲשֶׁר אִין סוּף לִיכְלֹתֶךָ וּלְרַחֲמֶיךָ וּלְאֶהְבֶתֶךָ לְכָל נִפְשׁ וְנִפְשׁ מִיִּשְׂרָאֵל
הַנִּקְרָאִים אֲצִלְךָ בְּנִים, כְּבִיכּוֹל, אֵיכָכָה תִּתְאַפֵּק לְרֵאוֹת וּלְהַבִּיט בְּצַעֲרָם
וּמְרִירוֹתָם, אֲפִלוּ בְּצַעֲרָם וּמְרִירוֹתָם שְׂבִיבוּ, וְכָל שְׂכֵן וְקָל וְחֹמֶר בְּצַעֲרָם
וּמְרִירוֹתָם שְׂבַנְפֵּשׁ הֵלֹא אֲפִלוּ בְּמַדַּת הַרְחָמִים שֶׁנִּטְעַתָּ בְּתוֹכָנוּ גַם כֵּן אֵי
אֲפִשֶׁר לְהַבִּיט וּלְרֵאוֹת בְּהַמְרִירוֹת שֶׁל כְּמָה וְכְמָה עֲנָשִׁים, וְכָל הָעוֹמֵד
עֲלֵיהֶם מְכָרַח לְאִמְץ וּלְהַקְשׁוֹת אֶת לְבָבוֹ בְּכָל מִינֵי קִשֵׁי וְרִצַּח כִּי גַם הוּא
הָיָה נִחְלָשׁ וְנִגְוַע מִהַהֲבָטָה לְבַד שֶׁהוּא מְבִיט וְרוֹאֶה בָּהֶם וְעַתָּה אֶהָה אָבִי
שְׂבַשְׂמִים, הֵישׁ סוּף לִיכְלֹתֶךָ לְהַחֲזִיר גַם אוֹתִי בְּתִשׁוּבָה שְׂלֵמָה כְּזֹאת,
בְּאֶפֶן שֶׁלֹּא יִהְיֶה עָלַי שׁוֹם דִּין וּמִשְׁפָּט לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא הֵישׁ
סוּף לִיכְלֹתֶךָ לְהַבִּיא גַם בְּלִבִּי חֲכָמָה וְתִבּוּנָה וְדַעַת אֲמִתִּי, הַתְּעוֹרְרוֹת
אֵלֶיךָ כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב, זְרִיזוֹת וְשִׂשׁוֹן וְשִׂמְחָה כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב, אֲמוּנָה וּבְטַחוֹן
וְעִנּוּהָ וְתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת וְיִשְׁרוּת לֵב וְרַחֲמִים עַל הַבְּרִיּוֹת וְעֲצוֹת אֲמִתִּיּוֹת

בְּכָל תְּנוּעָה, וְהִסְכָּמוֹת מַחְלָטוֹת בְּלִבִּי עֲלֵיהֶם, וְהַחֲזָקוֹת וְהַתְּאֵמָצוֹת לְבָלִי לְסוּר מֵהֶם, וְשֹׁאֵר כָּל מִינֵי יְשׁוּעוֹת בְּגוּף וְנַפֶּשׁ הַמְּכַרְחִים לְתַכְלִית שְׁלֵמוֹת תְּשׁוּבָתִי: הַיֵּשׁ סוּף לְטַעֲנוֹתַי עֲבוּר כָּל יְשׁוּעוֹתַי הָאֵלֶּה, כִּי הֲלֹא הוֹדַעְתִּי עַל יְדֵי צְדִיקַי הָאֲמִתִּיִּם מִמְשַׁפְּטֵיךָ הַנֶּעְלָם וּבִלְתִּי נִגְלָה רַק לָךְ וְלֹא לְזוֹלָתְךָ (עַיֵן בְּלִקּוּטֵי הַלְכוֹת מִתְּנַה הַלְכָה הִי) הַיֵּשׁ יְשׁוּעָה בְּעוֹלָם בְּגוּף וְנַפֶּשׁ שְׁלֵא יִסְפִּיק עֲלֶיךָ זְכוֹת צְדִיקַי הָאֲמִתִּיִּם עֲזָרְנִי לְהַתְּעוֹרֵר וּלְתַן אֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָא בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת לְזְכוּתֶם הַקְּדוּשָׁה, בְּאִפְּן שְׂאֻשָׁע מֵעֵתָה בְּכָל אֲשֶׁר אֲנִי צָרִיךְ לְהוֹשִׁיעַ: רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם לְפָנֶיךָ נִגְלָה גְדֹל וְעֶצֶם הַקְּלָפָה הַחֲזָקָה הַקְּשָׁה וְהַמְּרָה הַמְּשַׁרְשֶׁת בְּקִרְבִּי, אֵת זְדוּן לְבִי וְעִזּוֹת גּוּפִי בְּתַאֲוֹתָיו וּמַדּוּתָיו הָרְעוּת, בְּמַדַּת הַכַּעַס, בְּמַדַּת הָעֵקֶשׁוֹת, בְּמַדַּת הָעֲצָבוֹת, בְּמַדַּת הָעֲצָלוּת, בְּמַדַּת הַנְּפִילָה וְחִלְשֵׁת הַדַּעַת מִכָּל זֶה, וְכֵן בְּשֹׁאֵר תַּאֲוֹת וּמַדּוּת רְעוּת אֵין מִסְפָּר, וְעֵתָה הִי עַד מָתִי, עַד אֲנִי תִסְתִּיר אֵת פְּנִיךָ מִמֶּנִּי, מָתִי תִתְּעוֹרֵר לְעוֹרֵר גַּם יִשָּׁן כְּמוֹנִי, לְהַקִּיץ גַּם נִרְדָּף וְנִתְעַלֵּף כְּמוֹנִי, לְהַסִּיר גַּם מֵאֵתִי קְשׁוּיֹת עֲרָפִי, לְטַהֵר גַּם אוֹתִי מִקְלַפְתִּי וְזִהְמָתִי, לְנִקּוֹת וּלְזַכֵּךְ גַּם אֵת לִבִּי מִכָּל מִינֵי רַע וְזְדוּן, מִכָּל מִינֵי עִזּוֹת וְעֵקֶשׁוֹת, מִכָּל מִינֵי כַּעַס וְחִמָּה, מִכָּל מִינֵי שְׂכָחָה וְעֲצָלוּת, מִכָּל מִינֵי נְפִילוֹת וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת, מִכָּל מִינֵי זְקֵנָה דְסִטְרָא אַחֲרָא, וּכְסִילוֹת מִכָּל מִינֵי יִרְאוֹת חִיצוֹנִיּוֹת וְחִסְרוֹן בְּטָחוֹן, מִכָּל מִינֵי תַאֲוֹת מָמוֹן וּמִשְׁגָּל, מִכָּל מִינֵי רְבוּי אֹר וְקַלְקוּל הַצְּמָצוּם דְקִדְשָׁה, מִכָּל מִינֵי גְאוּהָ, וּמִכָּל מִינֵי עֲצוֹת רְעוּת אֲשֶׁר כָּלֶם יִתְקַבְּצוּ וְיִתְאַסְפוּ עָלַי יַחַד לְהַדְחִינִי וּלְהַטּוֹת אֵת אֲשׁוּרֵי מִמְעַגְלֵי הַשְּׂמָחָה וְהַחֲדוּהָ בְּכָל עֵת, מִנְתִּיבוֹת הַגִּילָה וְהַשְּׁשׁוֹן כְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב מָתִי תִקּוּם וְתִרְחַם עָלַי לְשִׁמְעַ אֲנִקְתָּ וְזַעֲקָת פְּנִימִיּוֹת לְבַבְנוֹ עַל כָּל מַדּוּתֵי הָרְעוּת, מָתִי תִבִּיט וְתִשְׁגִּיחַ עָלַי בְּרַב רַחֲמֶיךָ וְיִכְלַתְךָ הַמְּסַפִּיקִים גַּם עָלַי, לְהַדְרִיךְ גַּם אוֹתִי בְּכָל רָגַע וְרָגַע בְּמִסְלָה הַיְשָׁרָה וְהַנְּכוֹנָה, בְּלִי שׁוּם פְּחַד וְאִימָה מִהַרְוֹדְפִים הַנִּמְצָאִים בְּהַגֵּן הַקְּדוּשׁ אֲשֶׁר דִּיקָא מְסַבֵּת הַפְּחַד נוֹפְלִים וְנִשְׁבָּרִים בְּמַכּוֹת וְתַחֲלוּאִים מָתִי תִלְמַדְנוּ וְתַהִיָּה בְּעֲזָרְנוּ לְהַתְּקַשֵּׁר וּלְהַתְּדַבֵּק בְּהָאֲדָם הַקְּדוּשׁ הַעוֹמֵד אֶצֶל הַגֵּן, בְּאִפְּן שֶׁנִּצָּל מֵעֵתָה מִכָּל מִינֵי הַרְפָּתָקָאוֹת בְּגוּף וְנַפֶּשׁ בְּאִפְּן שֶׁלֹּא אֲתַגְרֵשׁ מֵעֵתָה מִהַגֵּן הַקְּדוּשׁ, בְּאִפְּן שֶׁלֹּא אֲתַרְחַק מֵעֵתָה מֵעֲבוּדְךָ הָאֲמִתִּיּוֹת כְּאֲשֶׁר הוֹדַעְתִּנוּ עַל יְדֵי צְדִיקַי הָאֲמִתִּיִּם רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם! לְפָנֶיךָ נִגְלָה כְּבִישֵׁת נִשְׁמָתִי תַחַת יְדֵי הַרוֹצֵחַ בְּכָל מִינֵי מִימוֹת הַזִּידוּנִים שֶׁמַּעֲבִיר אוֹתִי בָהֶם, וּמִפְּחִידְנוּ וּמֵעַפְּבָנוּ אֶפְלוּ מִלְּצַעֲקֵי אֱלֹהִים כְּרִצּוֹנִי בְּאִמָּת לְמַדְנִי וְהוֹרְנִי בְּעֵת צָרָה וּמְצוּקָה כְּזֹאת אִיךָ לְרַמֵּז וּלְשֹׂא אֱלֹהִים גַּם עֵתָה אֵת עֵינֵי וְנַפְשִׁי, בְּאִפְּן שֶׁתֹּאמֵר דִּי לְמַרִירוֹתִי מִמּוֹת כְּזֹאת, בְּאִפְּן שֶׁתְּמַלֵּט נַפְשִׁי מֵעֵתָה מֵעַנְשֵׁיךָ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא אֲהֵה אֲהֵה, אָבִי אָבִי אָבִי, אֵל תְּאַטֵּם אֲזַנֶּיךָ מִזַּעֲקַת עוֹלָלֶיךָ, אֵל תֹּאמֵץ אֵת לְבָבְךָ מֵעֵמֶק דְּעֵמֶק צַעֲקוֹתֵנוּ, מִרְתִּיחַת דְּרְתִיחַת דְּמַעַתְנוּ וְצַעֲרֵנוּ וְאֲנִי מוֹסֵר עֲצָמֵי אֱלֹהִים עִם כָּל אֵיבָרֵי וְגִידֵי בְּנַפְשִׁי וְרוּחֵי וְנִשְׁמָתִי וְחִתִּי וְיַחֲדָתִי, בְּכָל מַחְשְׁבוֹתֵי וְרַעֲיוֹנֵי, בְּכָל קִרְבִּי וּכְסָלִי וְכִלְיוֹתֵי, בְּכָל תַּעֲלוּמוֹת לִבִּי וְכָל מוֹרְשֵׁי מְזֻמוֹתֶיךָ, בְּכָל חוּשֵׁי וְכַחוֹתֵי הַחִיצוֹנִים וְהַפְּנִימִיִּים, בְּכָל כַּחוֹת הַרְצוֹן וְהַמָּאוֹן אֲשֶׁר בְּקִרְבִּי שֶׁתַּעֲשֶׂה וְתַנְהִיג עִמָּהֶם כְּאֲמִתִּיּוֹת רְצוֹנְךָ, בְּכָל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה בְּאִפְּן שֶׁאֲמָאן בְּרַע בְּתַכְלִית הַמָּאוֹן, בְּאִפְּן שֶׁאֲמָאן בְּזִהְמַת תַּאֲוֹת גּוּפִי וּמַדּוּתֵי הָרְעוּת בְּכָל מִינֵי מָאוֹן, בְּאִפְּן שֶׁאֲבַחֵר בְּטוֹב בְּרִצּוֹן

מִהַשְׁתַּקְקוֹת וְכַסּוּפִין כְּרָצוֹנָךְ הַטּוֹב בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, בְּאִפְּן שֶׁלֹּא יִהְיֶה
 עָלַי מַעֲתָה שׁוּם חֲטָא וְעוֹן וּפְשַׁע חַס וְשָׁלוֹם, בְּאִפְּן שֶׁיִּתְהַפֵּךְ מַעֲתָה לְזַכִּיּוֹת
 וְתִקְוִינִים כָּל מַה שֶׁחֲטָאתִי וְקִלְקַלְתִּי בְּמַעֲשֵׂה וּדְבוּר וּבְמַחֲשָׁבָה וּבְהַעֲדָרִם
 וְהַתְּרַשְׁלוּתָם, הֵן בְּגִלְגּוּל זֶה וְהֵן בְּגִלְגּוּלִים אַחֲרִים, בְּאִפְּן שֶׁלֹּא יִהְיֶה עָלַי
 מַעֲתָה שׁוּם דִּין וּמִשְׁפָּט חַס וְשָׁלוֹם, לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא, בְּאִפְּן
 שֶׁיִּזְדַּכֵּךְ דַּעֲתִי וּלְבָבִי לְהַרְגִּישׁת הַשְּׂמִיחָה בְּךָ וּבְצַדִּיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים בְּהַרְגִּישָׁה
 עֲצוּמָה וְנִשְׁגָּבָה וְתַמִּידִיוֹת, בְּאִפְּן שֶׁגַּם בְּחַיִּים חַיּוֹתֵי אֶזְכָּה לְהִיּוֹת נִכְלָל בְּךָ
 בְּרָצוֹא וְשׁוּב כְּרָצוֹנָךְ הַטּוֹב מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם: (הוֹסַפָּה לְהַתְּפִלָּה הַנִּי"ל)
 תְּפִלָּה ז': רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רַחֵם עָלַי וַעֲשֵׂה כְּאֲשֶׁר נֹאֵה לְךָ לַפְּעַל וּלְהוֹת כְּלִי
 שֶׁל אֲתַעְרוּתָא דְלַתְתָּא בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת גַּם מִתְּפִלָּה קְלָה וּשְׁפִלָּה שֶׁל מִנַּח
 בְּעֶשֶׂר כְּתָרִין דְּמִסְאָבוּתָא כְּמוֹנִי, שֶׁל כָּלֵב שֶׁב עַל קִיאוֹ כְּמוֹנִי, שֶׁל מִשְׁלָם
 רָעָה תַּחַת טוֹבָה כְּמוֹנִי, בְּאִפְּן שֶׁתּוֹשִׁיעַ גַּם אוֹתִי בְּכָל מִיַּי יְשׁוּעוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת
 וְרוּחַנִיּוֹת, בְּאִפְּן שֶׁאֶזְכָּה גַּם אֲנִי בְּחַיִּים חַיּוֹתֵי לְתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, לְתַשׁוּבָה
 שֶׁל שְׁבֵת, לְתַשׁוּבָה שֶׁל אַהֲבָה וְשְׂמִיחָה בְּךָ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת שְׂאִין שְׁלֵמוֹת
 אַחֲרָיו, בְּאִפְּן שֶׁלֹּא יִהְיֶה עָלַי שׁוּם דִּין וּמִשְׁפָּט אַחַר כְּךָ חַס וְשָׁלוֹם כִּי הֲלֹא
 הוֹדַעְתָּנוּ אֲבִינוּ שֶׁבְּשָׂמִים שֶׁבְּכָל צְרוּתֵינוּ לְךָ צָר כְּבִיכּוֹל, וּבִיּוֹן כְּךָ וּבִיּוֹן כְּךָ
 אָנוּ קְרוֹאִים לְךָ בָּנִים וְעַתָּה אֵיכָכָה תּוּכַל וְרֵאִיתָ בְּאֲבָדוֹן יְלָדֶיךָ חַס וְשָׁלוֹם,
 וְאֵיכָכָה תִּתְאַפֵּק בְּרַחֲמֶיךָ וּבְטוֹב לְבָבְךָ עַד אִין תַּכְלִית לַעֲמֹד עַל דָּם עוֹלָלֶיךָ
 הַמַּחֲלָאִים וְהַמַּחֲלָשִׁים הַמְּכַאֲבִים וְהַמְּסַכְּנִים כָּל כְּךָ: אֲנֹא הִ' רַחֵם עָלֶיךָ
 (יִט) וְעֲלֵינוּ, וְאָמַר דִּי לְדַמְעוֹתֶיךָ כְּבִיכּוֹל וְלְדַמְעוֹתֵינוּ, לְמַצּוֹקוֹתֶיךָ כְּבִיכּוֹל
 וְלְמַצּוֹקוֹתֵינוּ וְחַמַּל נָא וְרוּחַס נָא גַּם עַל מְטָבַע בְּעַמֶּק קַלְפַת הַמֶּן
 עֲמַלְק כְּמוֹנִי, עַל מִבְּלַע בְּבִטּוֹן הַס"מ כְּמוֹנִי, עַל נְהַפְךָ לְמַהוּת הַנְּחַשׁ כְּמוֹנִי,
 עַל גְּרוּעַ מִכָּל הַכְּנוּיִים לְגִנְאִי וְתוֹן בְּלַב רֹאשׁ צַדִּיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים רְבִנוּ נַחְמוּן
 בְּן שְׂמִיחָה זָכַר צַדִּיק וְקָדוֹשׁ לְבָרְכָה, וּבְלֵב תִּלְמִידוֹ הַקָּדוֹשׁ מוֹהַרֲנִי"ת ז"ל,
 וּבְלֵב כָּל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁהֵיוּ מַעוֹלָם הַכְּלוּלִים בּוֹ, שֶׁיִּתְפַּלְלוּ גַּם בְּעַדִּי
 תְּמִיד, וַיַּעֲוֲרוּ בַּכַּחַס הַגָּדוֹל רַחֲמִים רַבִּים וְעֲצוּמִים וְנִשְׁגָּבִים כְּאֵלֶּה שֶׁהֵם
 מִסְּפִיקִים גַּם עָלַי שֶׁתּוֹשִׁיעַ אוֹתִי בְּכָל מִיַּי יְשׁוּעוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת,
 שֶׁתּוֹשִׁיעַ גַּם לְחוּטָא וּמַחֲטִיא אֶת הַרְבִּים כְּמוֹנִי, בְּאִפְּן שֶׁאֶשׁוּב לְפָנֶיךָ
 בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה כְּרֹאִי, בְּאִפְּן שֶׁיִּתְהַפְּכוּ בְּחַיִּים חַיּוֹתֵי כָּל חֲטָאֵי וְעוֹנוֹתֵי
 וּפְשָׁעֵי-לְזַכִּיּוֹת, וְכָל חֲטָאֵי אֶת הַרְבִּים-לְזַכּוֹתֵי הַרְבִּים, וְכָל חֲלוּלֵי הַשֵּׁם -
 לְקָדוֹשׁ הַשֵּׁם, וְכָל יְגוֹנוֹתֵי וְאַנְחוֹתֵי-לְשִׁשׁוֹנוֹת וּשְׂמִחוֹת בְּךָ, תִּתְבַּרְךָ לְעַד
 לְנֶצַח כִּי הֲלֹא דִּיקָא עַל יְדֵי זֶה יִתְגַּלֶּה לְנֶצַח רּוּמְמוֹתֶיךָ עַל כָּל שְׂמוֹתֶיךָ,
 רּוּמְמוֹתֶיךָ עַל כָּל הַשְּׁכָלִיוֹת שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת, רּוּמְמוֹתֶיךָ עַל כָּל הַשְּׁבָחִים
 וְהַתְּהִלּוֹת עַד בְּלִי דִי וְדִיקָא עַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה נִגְמָר כְּנִתְּךָ בְּבְרִיאַת עוֹלָמְךָ
 כְּרָצוֹנָךְ הַטּוֹב: תְּפִלָּה ח': רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם עֲזָרְנִי מַעֲתָה לְגִיל וּלְשִׂמְחָה בְּךָ
 תְּמִיד וּמִכָּל שְׂכּוֹן וְכָל שְׂכּוֹן בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה בְּשִׁבְתָּ וְיוֹם טוֹב, אֶזְכָּה לְהוֹסִיף
 שְׂמִיחָה עַל שְׂמִיחָתִי, עַד שֶׁאֲמַשִּׁיךְ מֵהֵם הַשְּׂמִיחָה גַּם עַל יְמֵי הַחַל, שֶׁאֶזְכָּה
 גַּם בְּיַמֵּי הַחַל לְגִיל וּלְשִׂמְחָה בְּךָ וּבְתוֹרַתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ וּבְצַדִּיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים
 בְּכָל מִיַּי גִּילָה וְשִׁשׁוֹן, בְּכָל מִיַּי דִּיצָה וְשְׂמִיחָה, בְּכָל מִיַּי חֲדוּהָ וְעֲלָצוֹן
 עֲזָרְנִי לְהַתְּחַזֵּק וּלְהַתְּגַבֵּר בְּכָל זֶה בְּכָל נַפְשִׁי וּלְבָבִי מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם כְּרָצוֹנְךָ
 הַטּוֹב אָמוֹן

אות

א

עד כאן כתבתי בלשון תפלה, והנה מפחד האורב במסתור כאריה בסכה בכל פנה ופנה ובכל מסלה ומסלה, כי בארח זו אהלך טמנו פח לי, מחיב אנכי להזכיר את הקורא בדברי מעצם יקרת הסם המרפא הזה, לבל יתלבש לפניו המסית בטלית של מצוה למשך ביין את בשרו, כי מאד מאד הזהירו אדמו"ר ז"ל ומוהרנ"ת ז"ל על הדבר הזה באזהרה כפולה ומכפלת עד מאד, כי כאבן מושך (מאנגעט) הוא הדבר הזה, ולך לך אמרינו נזירא סחור סחור לכרמא לא תקרב (שבת יג) כי אף על פי שמעט השתיה טובה להרחיב הדעת, אבל דיקא מעט (נאר אביסעל-פאשר בזה הלשון אמר אדמו"ר ז"ל בעת שכבד למוהרנ"ת ז"ל ורבי נפתלי ז"ל במעט יין ישן בכוס קטן ורחב כאצבע שישתו שניהם מאתו) כי מאד צריכין לזהר למעט בשתיית משקין המשכרין בכל האפשרות גם בשבת ויום טוב, [ונאפלו בשמחת תורה (כ) ולא פטועים בזה] ומכל שכן וכל שכן בימי החל כי לא על שמחה כזאת הזהיר אותנו אדמו"ר ז"ל כי על זה נאמר, "ולשמחה מה זו עושה", כי אין זה שמחה רק הוללות וסכלות:

אות

ב

ואידי דאתא לידן ענין הזה של שתיית היין, נימא בה גם מלתא חדתא מה שהאיר ה' את עיני בהמעשה ראשונה מהספורי מעשיות מהשני למלך שנכשל בשתיית היין, עין שם היטב כל המעשה מראשה ועד סופה:

אות

ג

כי הנה עינתי בהמקרא (כא) "פתח פיך לאלם אל דין כל בני חלופי", שמביא אדמו"ר ז"ל בהתורה פתח רבי שמעון סימן סי', שהיא פרוש על המעשה הזאת, וראיתי שזה המקרא נאמר בצעקת בית שביע (כב) על שילמיה (כג) על ששתה מהיין ונשתקע בשנה, ונשא בת המלך פרעה שהיא בת מלך דסטרא אחרא (שעל ידי זה נתעלם מאתו ביותר הבת מלך דקדשה כי כשזה קם זה נופל כידוע), והוא תכף נתעורר ונתחרט אחר כך

וְצַעַק וְאָמַר "אֲשֶׁת חַיִּל (כד) מִי יִמְצָא" הֵינּוּ כִּי מִי הוּא זֶה שְׂיִכּוֹל לִמְצֹא
אוֹתָהּ עִתָּהּ, אַחֲרֵי אֲשֶׁר "וְרַחוּק מִפְּנִינִים (כה) מִכָּרָה" אָבֵל עַל יָדַי "בְּטַח
בָּה לֵב בְּעֵלָה וְשָׁלַל לֹא יַחְסֹר" (כו), גַּם הַיּוֹם יֵשׁ תִּקְוָה לִמְצֹא אוֹתָהּ כִּי זֶה
הַמְּקָרָא מְרִמֵּז עַל הַבְּטָחוֹן דְּקִדְשָׁהּ, כַּמּוּבָא שָׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּי"ל שֶׁהִיא
בְּחִינַת הַהִתְקַשְׁרוּת בְּבֵת יִשְׂרָאֵל הַנִּמְשָׁכֶת בְּשֵׁרֶשֶׁהּ מִבְּחִינַת הַבֵּת מְלֶךְ
שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה כִּי גַם קִצֵּת מִשְׁאֵר הַבְּחִינּוֹת הַמּוּבָאִים שָׁם בְּדַבְּרֵי אֲדָמוּ"ר
ז"ל, כֵּלָּם הֵם בְּבְחִינַת הַבֵּת מְלֶךְ, וְעַל כֵּן עַל יָדָם זֹכִים לִמְצֹא אוֹתָהּ כַּמּוֹ
הַבְּחִינָה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁמֵּבִיא שָׁם אֲדָמוּ"ר ז"ל בְּתַחֲלַת הַמַּאֲמָר מֵעַנְיָן
הַהִתְבּוֹנְנוֹת בְּהַתּוֹרָה, וְהִיא בְּבְחִינַת הָאֲשֶׁת חַיִּל כַּמּוּבָא שֶׁהַתּוֹרָה הִיא
בְּחִינַת בֵּיתוֹ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהַשְּׂתַעֲשֵׂע בָּהּ עוֹד אֲלֵפִים שָׁנָה קֹדֶם בְּרִיאַת
הָעוֹלָם, כַּמּוּבָר בְּדַבְּרֵי חַכְמֵינוּ ז"ל עַל פְּסוּק "וְאֶהְיָ אֲצִלוֹ שְׂעִשׂוּעַ יוֹם
יוֹם" (וּבְזֶה תִּבְיֵן בְּיוֹתֵר גַּם מֵה שֶׁמּוּבָא שָׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּי"ל אוֹת ד'
שֶׁהַשְּׂלִישׁ שֶׁבְּקִרְקַע הוּא כְּנֶגֶד הָעֲשִׂירוֹת שֶׁנִּזְכָּר אֲצֵל רַחֵל וְלֵאמֹר וְכוּ', כִּי
בְּאֲמַת עֶקֶר הָעֲשִׂירוֹת הוּא רַק בְּשִׁבִיל הַהִתְבּוֹנְנוֹת אָבֵל בְּלֹא זֶה הָעֲשִׂירוֹת
הוּא רַק בְּשִׁבִיל נָשִׁים וְקִטְנֵי הַדַּעַת וְכוּ' עֵינֵינוּ שָׁם הֵינּוּ שֶׁמִּזֶּה בְּעֲצָמוֹ
שֶׁבְּקִדְשָׁהּ עֶקֶר הָעֲשִׂירוֹת הִיא בְּשִׁבִיל הַהִתְבּוֹנְנוֹת בְּתוֹרָה שֶׁהִיא בְּסוּד
אֲשֶׁה כַּנִּי"ל, מִזֶּה בְּעֲצָמוֹ נִשְׁתַּלְשֵׁל וְנִמְשָׁךְ גַּם הָעֲשִׂירוֹת שֶׁבְּשִׁבִיל הַנָּשִׁים וְכוּ'
שֶׁעַל זֶה אָמְרוּ "כִּי כָּל הָעֶשֶׂר אֲשֶׁר הֲצִיל אֱלֹהִים מֵאֲבִינוּ לָנוּ הוּא וּלְבָנֵינוּ"
וְכוּ' עֵינֵינוּ

ד

אות

וְכֵן מִדַּת הַיְרָאָה הַמּוּבָא שָׁם הִיא בְּסוּד הַבֵּת מְלֶךְ שֶׁהִיא הָאֲשֶׁת חַיִּל הַנִּי"ל
שֶׁנֶּאֱמַר עָלֶיהָ אִשָּׁה יִרְאֵת ה' (כז) הִיא בְּסוּד חֲוָה, שֶׁנֶּאֱמַר עָלֶיהָ "עֲשֵׂאָהּ
כְּאוֹצָר" שֶׁהוּא בְּחִינַת יְרָאָה בְּחִינַת "יִרְאֵת ה' הִיא אוֹצָרוֹ" כַּמּוּבָא שָׁם
וּבְסוּד שְׂרִיָּה' שֶׁנִּלְקַחָה לְבֵית הַמֶּלֶךְ דְּסִטְרָא אַחֲרָא וְהַקְּלָפוֹת מֵעֵצִים
הַתְּגַבְּרוּתָם בְּהַהֲפֹךְ שֶׁל מִדַּת הַיְרָאָה בְּבְחִינַת "רַק אֵין יְרֵאֵת אֱלֹהִים
בְּמִקּוֹם הַזֶּה", וְאִז דִּיקָא כְּשֶׁנִּתְגַּבֵּר אַבְרָהָם "זֶה לְעַמֵּת זֶה" וְהַמְּשִׁיךְ לְשָׁם
יְרָאָה וְאִרִּיכוֹת יָמִים אִז דִּיקָא נִפְקָדָה שָׂרָה בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה בְּבְחִינַת "וְה'
פְּקֹד אֶת שָׂרָה" הַנִּסְמָךְ לָזֶה (כח) וְאִז נִתְהַוָּה עַל יָדַי זֶה בְּעֲצָמוֹ בְּיוֹתֵר
שְׁלֵמוֹת הַיְרָאָה שֶׁהִיא בְּבְחִינַת שְׁלֹשׁ קוּיִן כִּי מִקֶּדֶם לֹא הָיָה לָהֶם תְּלִמִּידִים
וְאַחַר כֵּן שֶׁזָּכוּ לָבוֹן הַגּוֹן כְּזֶה, אִז דִּיקָא נִשְׁלָמָה הַיְרָאָה בְּבְחִינַת שְׁלֹשׁ קוּיִן
הַמּוּבָא שָׁם

וימה שפכת מוהרנ"ת ז"ל בהקדמה של ספורי מעשיות שחר של זהב ומבצר של מרגליות מרמז, על העשירות שצריך להתבוננות התורה, עין שם, נראה לפי עניות דעתי לבאר עוד בזה, כי עקר העשירות דקדשה של ישראל היה בבית המקדש (כמובא בלקוטי הלכות פטר חמור הלכה ב' אות ד') שנבנה על ההר, שזה בעצמו בחינת הר הזהב ומבצר של מרגליות, ועל כן בקדשי קדשים שהוא בחינת פנינים (כמובן בדברי חכמינו ז"ל על פסוק "יקרה היא מפנינים"), על כן היו מנחים לוחות העדות, שזה בחינת ההתבוננות של התורה כמובא שם בהתורה הנ"ל אות א' עין שם

כי זה ידוע שכל בחינה כלולה מכל הבחינות, וכלם הם בכלליות ובפרטיות ובכל דור ודור ובכל אדם ואדם וגם בעת החפוש אחר הר של זהב ומבצר של מרגליות, צריכים להזהר ולהשמר מתאות אכילה, ומכל שכן משתית היין ומלהשתקע בשנה כמובן כל זה בדבריו במקום אחר וכל צדיק לפי בחינתו כן הוא מוצא אותה ודוד (שחי שבעים שנה) שממנו יצא משיח (שהוא יהיה גמר התקון של מציאתה כמובא שם בהקדמה של הספורי מעשיות) על כן הוא אשר זכה למצא את מקום הר בית ה' דוקא על ידי נדוד השנה, בבחינת "נשבע" וכו' (כט) "אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום לה" וכו', וגם צוה והזהיר את שלמה בנו שיבנה ויתקן אותו בשלמות ועל כן דיקא בעת שבנה שלמה את הבית שאז היה צריך להיות גמר התקון של מציאתה, אז דיקא נתגבר עליו השטן "זה לעמת זה", עד שנשא אז דיקא את בת פרעה שזה גרם חרבן הבית (כמאמר חכמינו ז"ל (ויקרא רבה פרק י"ב, ד) על פסוק "כי על אפי ועל חמתי" וכו') (אמר המעתיק: ועל כן כשנשא את בת פרעה היה ישן שלמה עד ארבע שעות ביום כמו שאמרו חכמינו ז"ל (שם) כי אז התגבר השטן להכשילו בשנה דיקא) ועל כן גם יעקב אבינו כשהלך אחר זווגו-ויפגע במקום הזה, ואז אמר "מה נורא המקום הזה" (בראשית כ"ח) ואחר כך נסתפל על חרבנו ויאמר, "אין זה כי אם בית אלהים", (ועין במדרש (בראשית רבה פרק ס"ט) שתבות אלו מרמזים על הבית שיבנה לעתיד) ששם ימצא בשלמות ועליו נאמר: "מקדש ה' כוננו ידיך" שלא יחרב עוד לעולם

והנה מחמת שעקר שלמות והגדלת השמחה הוא על ידי שלום ואהבת חברים כמובא בלקוטי הלכות הלכות ברפת הודאה הלכה ו' אות מ"ב ואות ס"א עין שם, על כן אמרתי לצרף לחלק הזה איזה דברים ששמעתי מאבי הריני כפרת משכבו על אודות המקרא שבישעיה ט' "ויקרא שמו פלא יועץ אל גבור אבי עד שר שלום", שפרוש המקרא הוא שהשם יתברך שהוא "פלא יועץ אל גבור אבי עד" יקרא שמו של מלך המשיח "שר שלום" (וכן מובן בספרי אמת כי גם לפי הפרוש שסובבים הדברים על חזקיהו, הוא מחמת שגם בו היה מבחינת משיח, כמובן בדברי חכמינו ז"ל ובפרוש רש"י שם עין שם) והיה רגיל לדבר מזה כמה פעמים והכלל היוצא בקצרה מדבריו (הנובעים מדברי מוהרנ"ת ז"ל הקדושים בתכלית הקדשה), שלכאורה יש לתמה על זה כי הלא משיח צדקנו לא בלבד ענין השלום יתקן ויכניס בכל אחד, כי גם יכניס בכל אחד שאר מדות טובות כמו אמת ואמונה וכו', ולמה זה יהיה נקרא שמו הקדוש רק על ענין השלום, אבל מפל זה אנו רואין רוממות הדבר הזה כי באמת כל גליותינו זה הוא רק מחמת שנאת חנם, ועל כן נתארך ונמשך כל כך כי גלות בבל שאחר חרבן הראשון שהיה מחמת עבודה זרה וכו' לא נתארך רק עד שבעים שנה, וגלות האחרון הזה שנתהוה מחמת שנאת חנם נתארך ונמשך ברבוי עצום ומפלג בלי שעור וערך כל כך כי הענין הזה של שנאת חנם וכן שאר דברים שבין אדם לחברו, אפלו יום כפור ויום המיתה אינו מכפר (עד שירצה את חברו), ומכל שכן וכל שכן על העון החמור של לשון הרע שהוא גרוע ביותר וכמובן לכל משכיל בעמק פרוש המאמרי חכמינו ז"ל (ירושלמי פאה א) שאמרו על לשון הרע שהוא שקול כנגד עבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים אבל עצם ותקף ההתגברות דהתגברות שעבודה זרה גדול ונשגב בלי שעור וערך, עד שגם הכשר שבכשרים והצדיק שבצדיקים אשר עמד בנסיון באמת, והטה שכמו לסבל על תורה ושבירת התאות וכו' ובענין זה גם בהם נפלה שלהבת

כי מי לנו גדול משבטי יה ראובן ושמעון וכו' שהיו צדיקים נוראים באלה ונחזקים בהאמונה כל כך כמובא בספרי אמת, ואף על פי כן בענין הקנאה והמחלקת ולשון הרע ושנאת חנם גם הם נכשלו ונלכדו, עד שעבר על ידי זה

מה

שעבר

אות

ט

גם מי לנו גדול משאול המלך שנאמר עליו בעת מלכו "בן שנה" וכו', ודרשו רבותינו ז"ל כבן שנה בלא חטא, ואף על פי כן בענין הקנאה והפעס וקבלת לשון הרע ושנאת חנם, נכשל ונלכד כל כך עד שמובא בספרי אמת על פסוק עוד היום בנב לעמד-עד היום עומד החטא ההוא

אות

י

והנה להביא לזה דגמות מספרי אמת יכלו המון יריעות, אבל על זה דנה לבנו על אלה חשכו עינינו, על שעדין מרקד בינו, עד שגם בימינו אלה ובדורות הסמוכים מלבד המחלקת שהרבה והגדיל על יחידי הדורות בעצמם, כמו על הבעל שם טוב ז"ל ומכל שכן וכל שכן על אדמו"ר ז"ל פיזוע, עוד לא נתקורר דעתו בכל זה, כי עוד התגבר בכל כחו להגדיל מחלקת ופריד לבבות גם בין אנשיהם בעצמם פיזוע (שבזה גמר מחשבתו ורצונו הרע ביותר ויותר) וכמו שספר מוהרנ"ת ז"ל ששמע מחותנו ר' דוד צבי ז"ל, שכל התרחקותו מהחבריא הקדושה של תלמידי הבעל שם טוב והמגיד זכר צדיקים לברכה הוא מחמת שנסע פעם אחת לשני גדולים מהם וראה והביט על גדל פריד הלבבות שהיה ביניהם (אז דער איז בא דעם גיוועהין אפ גיפסקית מיט אלע זיינע מענטשין, אין דער איז בא דעם גיוועהין אפ גיפסקית מיט אלע זיינע מענטשעין [שזה היה מפרך אצל זה הוא וכל אנשיו, וזה אצל זה היה מפרך לגמרי, הוא וכל אנשיו] ועל ידי זה נתרחק מהם לגמרי פיזוע

אות

יא

וכן בין תלמידי אדמו"ר ז"ל פנודע למי שבקי בזה קצת, שרי שמואל אייזיק ז"ל היה באמת איש כשר וצדיק, ואף על פי כן וכו', וכן הרב ר' יצחק וכו' ובאזני שמעתי מאבי הריני כפרת משכבו ששמע ממוהרנ"ת ז"ל שרצה וכו' ומכל זה הביא לנו ראיה לענין מה שגם בימיו היו מעשיות כאלה פיזוע לבקי בזה, כי זה כלל גדול שכל מי שלומד תורה נביאים וכו' והוא אומר שרק אז היו מעשיות כאלה, ועכשו לא, הוא בהמה ממש כי

כָּל הַקְּלֻקּוּלִים הַמּוּבָאִים בָּהֶם כָּלֵם נִמְצָאִים גַּם הַיּוֹם בְּכִמָּה בְּחִינּוֹת
בְּכֻלֵּי וּבִפְרָטִיּוֹת כִּי גַם בְּעֵצָם שֶׁפְּלוּתָנוּ בְּדוֹר הַיְּתוֹם הַזֶּה, בְּגִדְל וְעִמְק
תְּכֵלֶת תְּכֵלֶת דְּיוֹטָא הַתְּחַתּוֹנָה שְׁאֵנוּ מְנַחִים כְּעַת, עוֹד לֹא שָׁב חֲרוֹן אָף
הַיֵּצֵר מֵאַתָּנוּ, וְעוֹד מִתְגַּרְה בְּכָל אֶחָד בְּכַעַס וְחִמָּה בְּקִנְיָה וּרְדִיפַת הַכְּבוֹד,
בְּלִשׁוֹן הָרַע וְשִׁנְאָת חֲנָם, וְכָל אֶחָד מְדַמָּה בְּנַפְשׁוֹ שֶׁהוּא מִבִּין אֲמַתִּי עַל
חֲבֵרוֹ, שֶׁחֲבֵרוֹ מְחַרֵּיב עוֹלָמוֹת וְהוּא רוֹצֵה לְבָנוֹתָם, שֶׁחֲבֵרוֹ כֵּלֵּו שֶׁקָּר וְהוּא
כֵּלֵּו אֲמַת וְזֶה הַדָּבָר בְּעוֹכְרֵינוּ לְהַרְחִיק מֵהָאֲמַת יוֹתֵר מֵהַכֵּל, שְׂאִי אֶפְשָׁר
לְהֶאֱרִיךְ כָּל כֶּךָ בְּעִנְיָן זֶה כִּי בְּאֲמַת כֵּלֵנוּ כִּצְאוֹן תְּעִינֵנוּ וְכוּי וּלְמֵאֵי נִפְקָא
מִינָהּ-לְמַבְעֵי רַחֲמֵי כִּי שׁוֹמֵעַ כָּל זֶה יִבְכֶּה וְיִשְׁמַח בְּבִכֵי וְתַחֲנוּנִים, כְּלִבֵּיא
יִשְׂאֵג תְּפִלָּה וְצַעֲקָה וְשִׁמְחָה יִרְבֶּה, אוֹלֵי אוֹלֵי מְכַל זֶה יִחְבֵּא (וְעַל כֵּן גַּם
אֲנִישֵׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה קָבְעוּ לָנוּ עַל זֶה לְבַקֵּשׁ וּלְבָרֵךְ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּכָל יוֹם
בְּרַפְת שִׁים שְׁלוֹם אֲפֵלוּ בְּשַׁבַּת וַיּוֹם טוֹב)

אות יב

גַּם מִזֶּה יָבִין וַיֵּדַע כָּל אֶחָד אֵיךְ שֵׁישׁ לוֹ לְלַמֵּד זְכוּת וְלִבְלִי לְהַתְרַעַם אֲפֵלוּ
בְּלִבּוֹ עַל חֲבֵרוֹ שֶׁחֲטָא כְּנִגְדּוֹ, אֲפֵלוּ אִם עָשָׂה לוֹ מָה שֶׁעָשָׂה, מֵאַחַר
שֶׁהִתְגַּבְּרוֹת גְּדוֹל וְעֵצוֹם עַל זֶה כָּל כֶּךָ וְכַנִּי"ל, וְכַמּוּבָן בְּהַמְאָמֵר חֲכָמֵינוּ
ז"ל רַבּוֹן בְּגִזְל וְכוּי וְכַלָּם וְכוּי בְּאֲבָק לְשׁוֹן הָרַע וְכָל אֶחָד צָרִיךְ לְחַשֵּׁב בְּעֵצְמוֹ
בְּאֲמַת בְּלִי שׁוֹם הַטְּעָאָה אִם הוּא יוֹצֵא נִגְדּוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּכָל הָעִנְיָנִים, וְאֵינוּ
שׁוֹמֵעַ חֵס וְשְׁלוֹם בְּעֵצַת הַיֵּצֵר בְּשׁוֹם דָּבָר, אֲבָל מֵאַחַר שֶׁעַל כָּל אֶחָד עוֹבֵר
מָה שֶׁעוֹבֵר, אֵיכָכָה יִתְרַעַם וַיֵּדִין אֶת שֶׁכְּנִגְדּוֹ אֲפֵלוּ אִם נִכְשַׁל גַּם בְּדָבָרִים
שְׁבִין אָדָם לְחֲבֵרוֹ, מֵאַחַר שֶׁלֹּא הִגִּיעַ לְמִקּוֹמוֹ וְכַמְאָמֵר אֲדָמוּ"ר ז"ל
בְּלִקּוּטֵי תַנְיִנָא סִימָן א', וּמִי הוּא שֶׁיִּכּוֹל לֵידַע וּלְהִגִּיעַ לְמִקּוֹם חֲבֵרוֹ וְכוּי
עֵינֵי

אות יג

וְעֵינֵי בְּלִקּוּטֵי הַלְכוֹת, הַלְכוֹת חוּבֵל בְּחֲבֵרוֹ הִלְכָה ג' אוֹת ב' מָה שֶׁכָּתַב שָׁם
מוֹהַרְנֵי"ת ז"ל שֶׁכָּל מִי שֶׁפּוֹגֵם בְּכְבוֹד יִשְׂרָאֵל חֲבֵרוֹ-עַל יְדֵי זֶה פּוֹגֵם בְּכְבוֹד
הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, כִּי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְיִשְׂרָאֵל כֹּלָא חַד וְכוּי עֵינֵי שָׁם

אות

יד

גם עין שם באות ה' שכל מי שהוא גדול במעלה ביותר, כשהוא פוגם בכבוד ישראל אז הקלקול גדול ביותר עין שם

אות

טו

גם עין בהלכות נזיקין הלכה ד' אות ל"ב מענין שלפעמים נדמה להאדם שחברו מתכוון במעשיו להקניטו וכו', ובאמת שחברו לא כוון כלל כנגדו רק הוא עושה דבריו לפי תמו לצרף פרנסתו, ומי שהוא קפדן נח לכעס חס ושלום אז תכף הוא נוטר שנאה על חברו וכו' וכמים הפנים לפנים וכו' ואז גם חברו עומד נגדו עד שנתעורר מחלקת בין שניהם ובאמת הוא בחנם כי לא נתהוה המחלקת כי אם על ידי שלא השתדל כל אחד לדון את חברו לכף זכות וכו' וזה מרמז במשנה וכו' ולא יאמר פלוני יקפח פרנסתו, כי לזה רשות לעשות המשא ומתן ולזה רשות וכו' עין שם

אות

טז

גם עין בהלכות שומר שכר הלכה ב' אות יוד שמיום בריאת העולם לא היה עדין שני צדיקים וכשרים שיהיו שוים לגמרי בכל תנועותיהם וכו', ועקר המחלקת הוא מחמת שכל אחד אינו מאמין בחברו שגם פונתו ורצונו לשם שמים, אף על פי שאין חברו מתנהג בדרכו ורצונו כי הבעל דבר מטעה את הלב וכו' כי באמת ראוי לדעת שכל הרצונות של כל בני האדם וכו' נמשכים מרצון העליון וכו' ומי שיודע ומאמין בזה בשלמות, בודאי לא יחזיק במחלקת כי ידן את חברו לכף זכות תמיד כי יאמר בלבו אף על פי שאני יודע בעצמי שפונתי לשם שמים לגמר מצוה הזאת וחפצי לשם שמים באמת, וחברו מעכב בזה, אף על פי כן גם פונתו לשם שמים כי יש לו ידיעה אחרת ונדמה לו שאין זה מצוה כלל, או שצריכין לעסק במצוה אחרת הגדולה מזה לפי דעתו ואף על פי שאני חזק בדעתתי מאד, ויש לי ראיות והוכחות אמיתיות שצריכין להחזיק בדרך זה ובמצוה הזאת, אף על פי כן אפלו אם האמת הוא פדעתי מי יודע לאיזה שרש

אות

עד כה עֲזַרְנִי ה' לְדַבֵּר וּלְרַמֵּז וּלְבַאֵר קֶצֶת בְּמָה שֶׁרְאִיתִי וְשִׁמְעֵתִי מִדְּבָרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים וְהוּ אֲמַנֵם שֶׁהֲלוֹאֵי שֶׁאֲבִין וְאֲדַע עַל כָּל פְּנִים עֲשֶׂרֶת אֲלָפִים שָׁנָה לְאַחַר הַתְּחִיָּה דְבוּר אֶחָד מִדְּבָרָיו הַנּוֹרְאִים כְּפִי שֶׁיֵּדַע אוֹתוֹ אֲדַמּוּ"ר ז"ל עוֹד בְּזֶה הָעוֹלָם, אֲבָל עַל כָּל זֶה יִמְחַמֵּת שֶׁאֲדַמּוּ"ר ז"ל בְּעֶצְמוֹ הִזְהִיר לְכַמָּה וְכַמָּה שֶׁיִּשְׁתַּדְּלוּ לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרָתוֹ (כְּמוֹבָא בְּלִקוּטֵי תַנְיִנָא סִימָן ק"ה וְעֵינֵי שָׁם מָה שֶׁאֲמַר לְאַחַד בְּפְרוּשׁ שֶׁאֵם יִזְכֶּה לְכוֹן אֶל תַּכּוֹן כְּוִנָתוֹ בְּתוֹרָתוֹ מָה טוֹב עֵינֵי שָׁם), מְזֶה מוֹבָן שֶׁהִיָּה לוֹ גַם כְּמָה כְּוִנּוֹת בְּדְבָרָיו הַנּוֹרְאִים שֶׁגַם אֲנַחְנוּ נוֹכַל לֵידַע וּלְהַבִּין בָּהֶם קֶצֶת כֵּן נִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשֹׁמֵר וּלְעֹשֵׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תוֹרָתוֹ בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה כְּרְצוֹנוֹ הַטּוֹב אָמֵן :

תָּם וְנִשְׁלָם שֶׁבַח לְבוֹרָא עוֹלָם